

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 46

Dimecres, 7 de maig de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núms. 32 i 33, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 32

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1996

Dictamen

sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats

Sessió núm. 33

Necrològica

per l'exdiputat Sr. Joaquim Jou i Fonollà

Projecte de llei

de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya

Projecte de llei

de protecció civil de Catalunya

Proposició de llei

de protecció de la plana i del paratge de Castell, a Palamós (Baix Empordà) (presa en consideració)

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política urbanística i del sòl

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política penitenciària

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social

S U M A R I

Sessió núm. 32

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

1. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1996 (Tram. 232-00005/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:10)

El Ple aprova la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1996.

2978

2. Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (Tram. 234-00008/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:19)

El Ple acorda la situació de compatibilitat dels diputats Sr. Jordi Argilés i Serres i Sr. Carles Magriñà i Miracle.

2982

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i un minut.

Sessió núm. 33

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dotze minuts.

1. Necrològica per l'exdiputat Sr. Joaquim Jou i Fonollà (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:28)

El Sr. Oliart i Pons (S) pronuncia uns mots en memòria de l'I. Sr. Joaquim Jou i Fonollà. Tot seguit, la cambra serva un minut de silenci.

2984

2. Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (Tram. 200-00022/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:41)

Presentació del Projecte: conseller de Treball.

2985

ARTICLE 3

APARTAT 1

— Esmena del G. Mixt (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia, juntament amb les esmenes núm. 3, 5 a 9, 11, 12, 15, 17, 19, 21, 23, 24, 26, 28 i 30.

2987

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca, juntament amb les esmenes núm. 4, 10, 14, 16, 18, 25, 27 i 29. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núm. 13, 20 i 22.

2988

— Esmena del G. Mixt (núm. 3)

Defensada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 3

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4)

Defensada abans (esmena núm. 2).

APARTAT 4

LLETRA A

— Esmena del G. Mixt (núm. 5)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA B

— Esmena del G. Mixt (núm. 6)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA C

— Esmena del G. Mixt (núm. 7)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA D

— Esmena del G. Mixt (núm. 8)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA E

— Esmena del G. Mixt (núm. 9)

Defensada abans (esmena núm. 1).

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 10)

Defensada abans (esmena núm. 2).

APARTAT 5

— Esmena del G. Mixt (núm. 11)

Defensada abans (esmena núm. 1).

ARTICLE 4

APARTAT 4

— Esmena del G. Mixt (núm. 12)

Defensada abans (esmena núm. 1).

APARTAT 5

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 13)

Retirada abans (esmena núm. 2).

ARTICLE 10

APARTAT 2

LLETRA A

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 14)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Mixt (núm. 15)

Defensada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 16)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Mixt (núm. 17)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA B

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 18)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Mixt (núm. 19)

Defensada abans (esmena núm. 1).

ARTICLE 11

APARTAT 2

LLETRA A

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 20)

Retirada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Mixt (núm. 21)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA B

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 22)

Retirada abans (esmena núm. 2).

— Esmenes del G. Mixt (núm. 23 i 24)

Defensades abans (esmena núm. 1).

ARTICLE 12

APARTAT 2

LLETRA A

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 25)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Mixt (núm. 26)

Defensada abans (esmena núm. 1).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 27)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Mixt (núm. 28)

Defensada abans (esmena núm. 1).

LLETRA B

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 29)

Defensada abans (esmena núm. 2).

— Esmena del G. Mixt (núm. 30)

Defensada abans (esmena núm. 1).

<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Sesnilo i Rius (CiU), que proposa dues esmenes transaccionals amb les esmenes núm. 2 i 3 i amb les esmenes núm. 14 i 18.	2991
<i>El Sr. Bosch i Garcia (M) es posiciona sobre l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 3 i anuncia la retirada de l'esmena núm. 7.</i>	2992
<i>El Sr. Huguet i Biosca (ERC) es posiciona sobre les esmenes transaccionals i anuncia retirada de les esmenes núm. 2, 4, 14, 16, 18, 25, 27 i 29.</i>	2992
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 1 i 2 (11:33):</i> aprovats per unanimitat.	2993
<i>Votació de l'esmena núm. 10 (11:34):</i> rebutjada per 11 vots a favor, 79 en contra i 12 abstencions.	2993
<i>Votació de les esmenes núm. 1, 5 a 9 i 11 (11:36):</i> rebutjades per 11 vots a favor, 81 en contra i 12 abstencions.	2993
<i>El secretari tercer llegeix l'esmena transaccional amb les esmenes núm. 2 i 3.</i>	2993
<i>Votació de l'esmena transaccional (11:38:14):</i> aprovada per 96 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.	2993
— Text del Dictamen	
<i>Votació de l'article 3 (11:38:52):</i> aprovat per 107 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	2994
<i>El Sr. Bosch i Garcia anuncia la retirada de les esmenes núm. 12, 15, 17, 19, 21, 23, 24, 26, 28 i 30.</i>	2994
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 4 a 9 (11:40):</i> aprovats per unanimitat.	2994
<i>El secretari tercer llegeix l'esmena transaccional amb les esmenes núm. 14 i 18.</i>	2994
<i>Votació de l'esmena transaccional (11:42):</i> aprovada per 84 vots a favor, 23 en contra i 1 abstenció.	2994
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 10 a 19, la disposició addicional, les disposicions transitòries, la disposició final, el preàmbul i el títol (11:43):</i> aprovats per unanimitat.	2994
<i>Explicació de vot del G. Socialista:</i> Sr. Rañé i Blasco.	2994
<i>Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	2995
<i>Explicació de vot del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	2996
<i>Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Sesnilo i Rius.	2997
3. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de protecció civil de Catalunya (Tram. 200-00017/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:04)	
<i>Presentació del Projecte:</i> conseller de Governació.	2998
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	3000
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	3001
ARTICLE 58	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)	
<i>Defensada després (esmena núm. 8).</i>	
ARTICLE 59	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 2)	
<i>Defensada després (esmena núm. 8).</i>	
PARÀGRAF CINQUÈ	
LLETRA D	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz, juntament amb les esmenes núm. 4 a 7, 9 i 10. Alhora, fa el posicionament del seu Grup.	3002
LLETRA E	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 4 i 5)	
<i>Defensades abans (esmena núm. 3).</i>	
ADDICIÓ DE NOVES LLETRES	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 6)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 3).</i>	
LLETRA F	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 7)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 3).</i>	
ARTICLE 60	

— Esmena del G. P. Popular (núm. 8)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Sirera i Bellés, juntament amb les esmenes núm. 1, 2 i 11 a 20. Alhora, fa el posicionament del seu Grup.	3004
LLETRA B	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 9)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 3).</i>	
LLETRA C	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 10)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 3).</i>	
ARTICLE 61	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 11)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
ARTICLE 62	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 12)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
ARTICLE 63	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 13)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
ARTICLE 64	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 14)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
PREÀMBUL	
APARTAT VI	
PARÀGRAF CINQUÈ	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 15)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
PARÀGRAF SISÈ	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 16)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
PARÀGRAF SETÈ	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 17)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
PARÀGRAF VUITÈ	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 18)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
PARÀGRAF NOVÈ	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 19)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
PARÀGRAF DESÈ	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 20)	
<i>Defensada abans (esmena núm. 8).</i>	
<i>El president reprèn la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Viltalta i Oliva.	3005
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Sabanza i March (CiU). Alhora, fa el posicionament del seu Grup.	3006
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 1 a 59 (13:13):</i> aprovats per unanimitat.	3008
<i>Votació de les esmenes núm. 1, 2, 8 i 11 a 20 (13:14:16):</i> rebutjades per 13 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.	3008
<i>Votació de les esmenes núm. 3 a 7, 9 i 10 (13:14:58):</i> rebutjades per 10 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.	3008
— Text del Dictamen	
<i>Votació dels articles 59 i 60 (13:17:30):</i> aprovats per 82 vots a favor, 14 en contra i 10 abstencions.	3009
<i>Votació dels articles 58 i 61 a 64 (13:18):</i> aprovats per 95 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.	3009
<i>Votació dels articles 65 a 77, les disposicions addicionals, la disposició transitòria, la disposició derogatòria, la disposició final i el títol (13:19):</i> aprovats per unanimitat.	3009
<i>Votació dels paràgrafs cinquè a desè del preàmbul (13:21:12):</i> aprovats per 95 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.	3009
<i>Votació de la resta del preàmbul (13:21:52):</i> aprovat per unanimitat.	

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de protecció de la plana i del paratge de Castell, a Palamós (Baix Empordà) (Tram. 202-00048/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (13:22)

<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	3009
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	3011
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras.	3013
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	3015
<i>El president reprèn la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3016
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Herranz i Masó.	3017
<i>Votació (14:18):</i> rebutjada per 41 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	3017

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts.

5. Preguntes (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (14:35)

Pregunta al president de la Generalitat sobre si s'ha arribat a cap acord amb el Govern de l'Estat en relació amb el finançament de la sanitat a Catalunya (Tram. 317-00254/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	3018
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3018
<i>Repregunta:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	3018
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3018

Pregunta al president de la Generalitat sobre la unitat de la llengua catalana (Tram. 317-00258/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	3019
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3019
<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	3019
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3019

Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració del Govern de la Generalitat amb la Fiscalia de Medi Ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Tram. 317-00260/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	3020
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3020
<i>Repregunta:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	3020
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3021

Pregunta al president de la Generalitat sobre les negociacions fetes per aconseguir el traspàs de la línia fèrria Lleida - la Pobla de Segur (Tram. 317-00264/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Aige i Sánchez (P).	3021
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3021
<i>Repregunta:</i> Sr. Aige i Sánchez (P).	3021
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3022

Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions fetes per un comandament de la Guàrdia Civil respecte a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (Tram. 317-00268/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3022
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3022
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3022
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3023

Pregunta al president de la Generalitat sobre la Ley orgánica de funcionamiento de la Administración general del Estado (LOFAGE) (Tram. 317-00269/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	3023
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	

—	Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a la creació dels instituts de medicina legal a Catalunya (Tram. 310-00274/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Luna i Vivas (P).	3025
	<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	3025
	<i>Repregunta:</i> Sr. Luna i Vivas (P).	3025
	<i>Segona resposta:</i> consellera de Justícia.	3026
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no s'ha dut a terme la subhasta de les obres d'ampliació de l'Institut d'Estudis Secundaris Guillem de Berguedà, de Berga (Tram. 310-00284/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Vilardaga González (P).	3026
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	3026
	<i>Repregunta:</i> Sr. Vilardaga González (P).	3026
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	3027
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la data d'obertura prevista per a l'hospital de psiquiatria d'aguts, de Lleida (Tram. 310-00295/05)	
	<i>El president la dona per decaiguda.</i>	3027
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les negociacions amb l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda (Vallès Occidental) per a la construcció d'un centre de refugiats a Catalunya (Tram. 310-00312/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	3027
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	3027
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les tarifes d'aigua per al 1997 de la Societat General d'Aigües de Barcelona, aprovades per la Comissió de Preus (Tram. 310-00240/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	3028
	<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	3028
	<i>Repregunta:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	3028
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	3028
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió pel Govern de l'Estat dels permisos per a la creació de nous canals privats de televisió de sistema tradicional i d'àmbit estatal (Tram. 310-00242/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	3029
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	3029
	<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	3029
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	3030
—	6. Interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya (Tram. 301-00042/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (17:36)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	3030
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	3031
	<i>El president reprèn la direcció del debat.</i>	
	<i>Rèplica:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	3033
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	3033
—	7. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat (Tram. 301-00043/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (18:06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	3034
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	3036
	<i>Rèplica:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	3037
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	3038
—	8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística i del sòl (Tram. 301-00044/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (18:36)	

Formulació: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 3039
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 3040
Rèplica: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 3041
Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 3042

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Tram. 300-00035/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (19:05)

Formulació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 3043
El president reprèn la direcció del debat.
Resposta: consellera de Justícia. 3045
Rèplica: Sr. Ridao i Martín (ERC). 3046
Contrarèplica: consellera de Justícia. 3047

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia una modificació de l'ordre del dia pel que fa als punts novè i onzè. 3048

10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre (Tram. 300-00161/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (19:37)

Formulació: Sr. Gil i Agné (S). 3048
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 3049
Rèplica: Sr. Gil i Agné (S). 3051
Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 3051

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts dotzè i tretzè, la qual és aprovada per assentiment. 3052

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social (Tram. 302-00084/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (20:04)

Presentació: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 3052
 — Esmena del G. P. Popular (núm. 1)
Torn a favor: Sr. Francàs i Porti. 3053
 — Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)
Torn a favor: Sr. Mutjé i Pujol. 3054
Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 3055
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón. 3055
Posició del G. Socialista: Sr. Sans i Pairutó. 3056
Posició del grup presentant: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 3057
El Sr. Mutjé i Pujol (CiU) intervé per contradiccions. 3057
El Sr. Bargalló i Valls (ERC) intervé per una qüestió d'ordre. 3057
El Sr. Sans i Pairutó (S) intervé per contradiccions. 3058
Votació (20:40): aprovada per 86 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 3058

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.

2978

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 32

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i l'oïdor de Comptes.

ORDRE DEL DIA

1. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1996. Tram. 232-00005/05. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats. Tram. 234-00008/05 i 234-00009/05. Sr. Jordi Argilés i Serres i Sr. Carles Magriñà i Miracle. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1996

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici de 1996, presentada pels diputats interventors, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 7 de maig de 1997, ha conegut la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 1996, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

»D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, el Ple ha aprovat la dita liquidació.»

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1996

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121	10001	Assignacions diputats	753.000.000	-156.428.000	596.572.000	7.517.970	589.054.030	589.054.030	0
122	10001	Assignacions diputats	0	112.296.141	112.296.141	0	112.296.141	112.296.141	0
	10	Alts càrrecs	753.000.000	-44.131.859	708.868.141	7.517.970	701.350.171	701.350.171	0
121	11001	Retribucions bàsiques	31.000.000	0	31.000.000	9.570.456	21.429.544	21.429.544	0
121	11002	Altres remuneracions	5.400.000	0	5.400.000	1.801.249	3.598.751	3.598.751	0
	110	Personal eventual	36.400.000	0	36.400.000	11.371.705	25.028.295	25.028.295	0
121	12001	Retribucions bàsiques	410.000.000	0	410.000.000	17.084.667	392.915.333	392.915.333	0
121	12101	Retribucions complementàries	91.500.000	0	91.500.000	19.234.978	72.265.022	72.265.022	0
121	12102	Altres remuneracions	2.300.000	0	2.300.000	2.051.241	248.759	248.759	0
	12	Personal funcionari	503.800.000	0	503.800.000	38.370.886	465.429.114	465.429.114	0
121	13101	Retribucions bàsiques	7.000.000	0	7.000.000	961.160	6.038.840	6.038.840	0
122	13101	Retribucions bàsiques	0	6.000.000	6.000.000	0	6.000.000	6.000.000	0
121	13102	Retribucions complementàries	2.000.000	0	2.000.000	661.158	1.338.842	1.338.842	0
122	13102	Retribucions complementàries	0	1.000.000	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0
	13	Personal laboral	9.000.000	7.000.000	16.000.000	1.622.318	14.377.682	14.377.682	0
121	15001	Productivitat	10.000.000	0	10.000.000	178.864	9.821.136	9.821.136	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinaris	8.000.000	0	8.000.000	2.160.658	5.839.342	5.839.342	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	18.000.000	0	18.000.000	2.339.522	15.660.478	15.660.478	0
121	16001	Seguretat Social	108.000.000	0	108.000.000	6.872.681	101.127.319	100.935.169	192.150
121	16002	MUFACE	5.000.000	0	5.000.000	2.603.610	2.396.390	2.396.390	0
121	16004	Altres règims de previsió social	2.900.000	0	2.900.000	1.257.546	1.642.454	945.481	696.973
121	16005	Quotes seguretat social diputats	127.500.000	0	127.500.000	10.609.384	116.890.616	107.012.090	9.878.526
121	16006	Classes passives diputats	3.500.000	0	3.500.000	206.726	3.293.274	2.439.562	853.712
121	16007	Assegurances personal i diputats	26.100.000	0	26.100.000	6.164	26.093.836	22.653.836	3.440.000
121	16101	Prestació complen. cessament i jubil.diputats	4.000.000	0	4.000.000	4.000.000	0	0	0
	16	Assegurances i prestacions socials	277.000.000	0	277.000.000	25.556.111	251.443.889	236.382.528	15.061.361
TOTAL CAPÍTOL I			1.597.200.000	-37.131.859	1.560.068.141	86.778.512	1.473.289.629	1.458.228.268	15.061.361
CAPÍTOL II									
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	0	2.000.000	5.966	1.994.034	440.249	1.553.785
121	20002	Lloguer fotocopiadores	10.000.000	2.000.000	12.000.000	2.183.349	9.816.651	7.452.371	2.364.280
121	20101	Lloguer béns immobles	4.000.000	0	4.000.000	686.567	3.313.433	2.778.620	534.813
	20	Lloguers	16.000.000	2.000.000	18.000.000	2.875.882	15.124.118	10.671.240	4.452.878
121	21001	Manteniment immobilitzat material	15.000.000	0	15.000.000	11.171	14.988.829	11.129.092	3.859.737
122	21001	Manteniment immobilitzat material	0	12.000.000	12.000.000	0	12.000.000	10.965.907	1.034.093
121	21002	Manteniment sistema informàtic	24.000.000	0	24.000.000	3.695.750	20.304.250	14.641.382	5.662.868
121	21003	Conservació aire condicionat	4.200.000	0	4.200.000	531.482	3.668.518	3.394.520	273.998
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	892.641	1.707.359	1.433.756	273.603
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.100.000	0	1.100.000	115.000	985.000	985.000	0
121	21006	Conservació centraleta electrònica	1.700.000	200.000	1.900.000	890.858	1.009.142	1.009.142	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	7.000.000	2.500.000	9.500.000	315.162	9.184.838	5.353.335	3.831.503
	21	Conservació i reparació	55.600.000	14.700.000	70.300.000	6.452.064	63.847.936	48.912.134	14.935.802
121	22001	Material ordinari no inventariable	11.800.000	5.000.000	16.800.000	21.677	16.778.323	12.090.301	4.688.022
122	22001	Material ordinari no inventariable	0	6.000.000	6.000.000	0	6.000.000	5.929.551	70.449

		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament	
121	22002	Prensa. revistes. llibres i altres publ.	10.000.000	2.500.000	12.500.000	219.097	12.280.903	9.108.087	3.172.816
122	22002	Prensa. revistes. llibres i altres publ.	0	3.000.000	3.000.000	343	2.999.657	2.995.497	4.160
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	0	4.000.000	1.541.713	2.458.287	1.942.442	515.845
121	22101	Aigua. gas. electricitat. calefacció.etc.	22.000.000	5.000.000	27.000.000	1.818.574	25.181.426	18.550.975	6.630.451
121	22102	Carburants	3.000.000	0	3.000.000	416.857	2.583.143	2.311.529	271.614
121	22103	Vestuari	3.100.000	0	3.100.000	86.750	3.013.250	721.633	2.291.617
121	22106	Altres subministraments	4.500.000	0	4.500.000	1.995.660	2.504.340	2.316.617	187.723
121	22107	Enregistrament i so	3.000.000	0	3.000.000	2.328.609	671.391	642.824	28.567
121	22201	Comunicacions	21.000.000	11.500.000	32.500.000	0	32.500.000	29.896.323	2.603.677
121	22301	Transports	3.300.000	0	3.300.000	1.799.517	1.500.483	967.521	532.962
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	2.000.000	0	2.000.000	489.975	1.510.025	1.036.351	473.674
121	22403	Primes assegurances edifici. mobl.	4.800.000	1.500.000	6.300.000	525.617	5.774.383	3.256.436	2.517.947
121	22501	Tributs	300.000	0	300.000	156.780	143.220	143.220	0
121	22601	Cànon: servei bar-restaurant	10.000.000	0	10.000.000	973.094	9.026.906	5.698.368	3.328.538
121	22602	Atencions protocolàries i represent.	15.000.000	0	15.000.000	4.958.694	10.041.306	9.541.384	499.922
121	22606	Hospital Clínic	1.200.000	0	1.200.000	65.562	1.134.438	850.830	283.608
121	22607	Formació i promoció	9.600.000	300.000	9.900.000	152.409	9.747.591	9.557.991	189.600
121	22608	Altres despeses diverses	10.000.000	0	10.000.000	3.773.055	6.226.945	6.210.937	16.008
121	22609	Relacions institucionals exteriors	5.000.000	0	5.000.000	4.946.123	53.877	53.877	0
121	22610	Publicacions obligatòries	50.000.000	0	50.000.000	14.260.314	35.739.686	30.195.735	5.543.951
121	22611	Publicacions voluntàries	5.000.000	0	5.000.000	73.073	4.926.927	4.146.954	779.973
122	22611	Publicacions voluntàries	0	14.000.000	14.000.000	0	14.000.000	13.122.119	877.881
121	22612	Despeses d'informàtica	52.000.000	9.600.000	61.600.000	98.400	61.501.600	46.126.200	15.375.400
121	22701	Neteja i sanejament	45.600.000	0	45.600.000	37.261	45.562.739	45.562.739	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	0	3.000.000	100.000	2.900.000	0	2.900.000
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	0	3.000.000	1.593.939	1.406.061	1.246.348	159.713
121	22709	Serveis agències de notícies	3.600.000	0	3.600.000	45.426	3.554.574	2.257.494	1.297.080
22		Material. subministraments i altres	305.800.000	58.400.000	364.200.000	42.478.519	321.721.481	266.480.283	55.241.198
121	23001	Dietes. locomoció i trasllats	16.000.000	4.000.000	20.000.000	23.991	19.976.009	16.114.256	3.861.753
121	23002	Conveni amb RENFE	1.000.000	0	1.000.000	28.355	971.645	840.675	130.970
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0
121	23102	Indemnització als diputats	303.000.000	-48.500.000	254.500.000	19.310.690	235.189.310	235.189.310	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	86.728.753	86.728.753	0	86.728.753	86.728.753	0
23		Indemnitzacions per raó del servei	320.500.000	42.228.753	362.728.753	19.863.036	342.865.717	338.872.994	3.992.723
TOTAL CAPÍTOL II		697.900.000	117.328.753	815.228.753	71.669.501	743.559.252	664.936.651	78.622.601	

CAPÍTOL IV

121	48101	Assignacions grups parlamentaris	517.300.000	159.400.000	676.700.000	195.268	676.504.732	676.504.732	0
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	13.274.790	13.274.790	0	13.274.790	13.274.790	0
121	48201	Fons d'acció social	1.500.000	0	1.500.000	0	1.500.000	0	1.500.000
121	48301	Ajut estudis i formació fills funcionaris	4.500.000	28.000	4.528.000	0	4.528.000	4.520.472	7.528
122	48301	Ajut estudis i formació fills funcionaris	0	24.982	24.982	0	24.982	24.982	0
122	48302	Fons d'acció social	0	2.775	2.775	0	2.775	0	2.775
48		A famílies i institucions sense fi lucre	523.300.000	172.730.547	696.030.547	195.268	695.835.279	694.324.976	1.510.303
TOTAL CAPÍTOL IV		523.300.000	172.730.547	696.030.547	195.268	695.835.279	694.324.976	1.510.303	

CAPÍTOL VI

121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	25.000.000	0	25.000.000	22.689.454	2.310.546	1.842.105	468.441
122	61101	Obres de condicionament de l'edifici	0	23.004.626	23.004.626	18.497.637	4.506.989	4.153.189	353.800
61		Inversions en edificis i altres constr.	25.000.000	23.004.626	48.004.626	41.187.091	6.817.535	5.995.294	822.241
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	0	1.000.000	820.394	179.606	0	179.606
121	62201	Sistema de seguretat	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0
122	62201	Sistema de seguretat	0	15.000.000	15.000.000	15.000.000	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	3.100.000	0	3.100.000	233.735	2.866.265	2.866.265	0
122	62301	Altra maquinària	0	80.000.000	80.000.000	4.922.743	75.077.257	73.964.456	1.112.801
62		Inversions en maquinària. instal·lació	5.100.000	95.000.000	100.100.000	21.976.872	78.123.128	76.830.721	1.292.407
121	63101	Adquisició vehicle	3.000.000	0	3.000.000	2.901.400	98.600	98.600	0
63		Inversions funcionament serveis	3.000.000	0	3.000.000	2.901.400	98.600	98.600	0
121	64101	Adquisició de mobiliari	10.000.000	1.400.000	11.400.000	696.709	10.703.291	8.805.765	1.897.526
64		Inversions en mobiliari i estris	10.000.000	1.400.000	11.400.000	696.709	10.703.291	8.805.765	1.897.526
121	65101	Pla informàtic	21.000.000	0	21.000.000	18.149.996	2.850.004	2.850.004	0
122	65101	Pla informàtic	0	42.600.000	42.600.000	29.367.826	13.232.174	4.671.779	8.560.395
65		Inversions en equip de procés dades	21.000.000	42.600.000	63.600.000	47.517.822	16.082.178	7.521.783	8.560.395
121	67101	Adquisició de llibres	5.500.000	0	5.500.000	1.068.023	4.431.977	2.684.880	1.747.097
122	67101	Adquisició de llibres	0	1.300.000	1.300.000	6.640	1.293.360	1.140.677	152.683
67		Inversions altres immobilitzat material	5.500.000	1.300.000	6.800.000	1.074.663	5.725.337	3.825.557	1.899.780
TOTAL CAPÍTOL VI		69.600.000	163.304.626	232.904.626	115.354.557	117.550.069	103.077.720	14.472.349	

CAPÍTOL VIII

121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
124	83101	Bestretes	0	17.852.824	17.852.824	0	17.852.824	17.852.824	0

2980

		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
83	Concessió préstecs i bestretes	2.000.000	17.852.824	19.852.824	0	19.852.824	19.852.824	0
TOTAL CAPÍTOL VIII		2.000.000	17.852.824	19.852.824	0	19.852.824	19.852.824	0
TOTAL PRESSUPOST		2.890.000.000	434.084.891	3.324.084.891	273.997.838	3.050.087.053	2.940.420.439	109.666.614

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS D'EXERCICIS ANTERIORS

Any/Capítol	Pendent 31/12/95	Crèdits anul·lats	Pendent	Pagament efectius	Pendent de pagament
1992:					
Capítol I	938.385	938.385	0	0	0
Capítol VI	7.641.555	7.641.555	0	0	0
Total pendent	8.579.940	8.579.940	0	0	0
1993:					
Capítol VI	38.429.122	38.429.122	0	0	0
Total pendent	38.429.122	38.429.122	0	0	0
1994:					
Capítol II	4.833.708	4.833.708	0	0	0
Capítol VI	50.200.029	5.829.219	44.370.810	44.370.810	0
Total pendent	55.033.737	10.662.927	44.370.810	44.370.810	0
1995:					
Capítol I	29.360.495	3.715.957	25.644.538	25.644.538	0
Capítol II	75.305.349	3.270.101	72.035.248	72.035.248	0
Capítol IV	38.117.225	0	38.117.225	38.117.225	0
Capítol VI	46.111.863	2.135.251	43.976.612	43.976.612	0
Total pendent	188.894.932	9.121.309	179.773.623	179.773.623	0

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1996

		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I								
121	10.001 Retribucions bàsiques	10.584.000	0	10.584.000	42	10.583.958	10.583.958	0
121	10.002 Retribucions complementàries	15.662.000	0	15.662.000	764	15.661.236	15.661.236	0
10	Alts càrrecs	26.246.000	0	26.246.000	806	26.245.194	26.245.194	0
121	11.001 Retribucions bàsiques	99.995.000	-8.650.000	91.345.000	5.792.957	85.552.043	85.552.043	0
122	11.001 Retribucions bàsiques	0	6.380.150	6.380.150	0	6.380.150	6.380.150	0
0	11.002 Altres remuneracions	16.845.000	0	16.845.000	1.606.805	15.238.195	15.238.195	0
11	Personal eventual	116.840.000	-2.269.850	114.570.150	7.399.762	107.170.388	107.170.388	0

		Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	15.001 Productivitat	2.415.000	0	2.415.000	222.812	2.192.188	2.192.188	0
121	15.101 Gratificacions serveis extraordinaris	2.795.000	250.000	3.045.000	188.906	2.856.094	2.856.094	0
15	Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.210.000	250.000	5.460.000	411.718	5.048.282	5.048.282	0
121	16.001 Seguretat Social	28.940.000	0	28.940.000	1.201.868	27.738.132	27.706.107	32.025
121	16.004 Altres règims de previsió social	327.000	0	327.000	19.974	307.026	289.432	17.594
121	16.005 Assegurances del personal	789.000	0	789.000	286.123	502.877	502.877	0
16	Assegurances i prestacions socials	30.056.000	0	30.056.000	1.507.965	28.548.035	27.995.539	552.496
TOTAL CAPÍTOL I		178.352.000	-2.019.850	176.332.150	9.320.251	167.011.899	166.459.403	552.496
CAPÍTOL II								
121	20.001 Lloguer béns mobles	900.000	500.000	1.400.000	21.702	1.378.298	1.125.024	253.274
121	20.101 Lloguer béns immobles	5.205.000	0	5.205.000	5.222	5.199.778	5.199.778	0
20	Lloguers	6.105.000	500.000	6.605.000	26.924	6.578.076	6.324.802	253.274
121	21.001 Manteniment immobilitzat material	6.610.000	-1.000.000	5.610.000	2.257.001	3.352.999	2.466.183	886.816
21	Conservació i reparació	6.610.000	-1.000.000	5.610.000	2.257.001	3.352.999	2.466.183	886.816
121	22.001 Material ordinari no inventariable	1.700.000	0	1.700.000	17.000	1.683.000	1.189.595	493.405
121	22.002 Premsa, revistes, llibres i altes publ.	570.000	100.000	670.000	80.319	589.681	586.375	3.306
121	22.003 Material informàtic no inventariable	300.000	0	300.000	70.437	229.563	229.563	0
121	22.101 Aigua, gas, electricitat, calefacció...	3.290.000	200.000	3.490.000	347.196	3.142.804	2.554.149	588.655
121	22.102 Carburants	295.000	0	295.000	55.000	240.000	240.000	0
121	22.103 Vestuari	190.000	100.000	290.000	138.691	151.309	151.309	0
121	22.106 Altres subministraments	210.000	0	210.000	62.869	147.131	138.271	8.860
121	22.201 Comunicacions	2.500.000	1.500.000	4.000.000	440.100	3.559.900	2.969.813	590.087
122	22.201 Comunicacions	0	800.000	800.000	0	800.000	800.000	0
121	22.401 Primes d'assegurances	440.000	0	440.000	96.902	343.098	343.098	0
121	22.501 Tributs	347.000	0	347.000	148.538	198.462	198.462	0
121	22.602 Atencions protocolàries i representat.	770.000	0	770.000	128.605	641.395	381.400	259.995
122	22.602 Atencions protocolàries i representat.	0	700.000	700.000	2.206	697.794	621.389	76.405
121	22.603 Publicitat i propaganda	550.000	0	550.000	550.000	0	0	0
121	22.605 Reunions i conferències	800.000	0	800.000	756.879	43.121	43.121	0
121	22.607 Formació i promoció	600.000	0	600.000	160.000	440.000	440.000	0
121	22.608 Altres despeses diverses	540.000	0	540.000	268.380	271.620	271.620	0
121	22.609 Publicacions	3.000.000	0	3.000.000	2.476.869	523.131	60.831	462.300
122	22.609 Publicacions	0	2.905.951	2.905.951	0	2.905.951	2.259.691	646.260
121	22.701 Neteja i sanejament	7.100.000	0	7.100.000	10.185	7.089.815	5.895.873	1.193.942
121	22.707 Estudis i treballs tècnics	7.260.000	6.300.000	13.560.000	3.575.650	9.984.350	6.428.759	3.555.591
122	22.707 Estudis i treballs tècnics	0	2.500.000	2.500.000	231.963	2.268.037	1.289.834	978.203
22	Material, subministraments i altres	30.462.000	15.105.951	45.567.951	9.617.789	35.950.162	27.093.153	8.857.009
121	23.001 Dietes, locomoció i trasllats	830.000	700.000	1.530.000	278.045	1.251.955	1.162.255	89.700
122	23.001 Dietes, locomoció i trasllats	0	1.000.000	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0
121	23.101 Altres indemnitzacions	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
12	Indemnitzacions per raó del servei	831.000	1.700.000	2.531.000	279.045	2.251.955	2.162.255	89.700
TOTAL CAPÍTOL II		44.008.000	16.305.951	60.313.951	12.180.759	48.133.192	38.046.393	10.086.799
CAPÍTOL IV								
121	48.001 Ajut estudis i formació fills funcionaris	800.000	0	800.000	0	800.000	800.000	0
121	48.101 Fons d'acció social	400.000	0	400.000	0	400.000	398.040	1.960
122	48.101 Fons d'acció social	0	1.155	1.155	0	1.155	0	1.155
48	Transferències a famílies	1.200.000	1.155	1.201.155	0	1.201.155	1.198.040	3.115
TOTAL CAPÍTOL IV		1.200.000	1.155	1.201.155	0	1.201.155	1.198.040	3.115
CAPÍTOL VI								
121	61.001 Obres condicionament edifici	600.000	0	600.000	600.000	0	0	0
61	Inversions en edificis i altres const.	600.000	0	600.000	600.000	0	0	0
121	62.001 Altra maquinària	300.000	0	300.000	160.259	139.741	139.741	0
62	Inversions en maquinària, instal·lacions	300.000	0	300.000	160.259	139.741	139.741	0
121	63.001 Vehicle	4.000.000	0	4.000.000	25.000	3.975.000	0	3.975.000
122	63.001 Vehicle	0	2.212.214	2.212.214	2.212.214	0	0	0
64	Inversions en mobiliari i estris	4.000.000	2.212.214	6.212.214	2.237.214	3.975.000	0	3.975.000
122	64.001 Mobiliari	240.000	0	240.000	240.000	0	0	0
64	Inversions en mobiliari i estris	240.000	0	240.000	240.000	0	0	0
121	65.001 Equip informàtic	3.000.000	0	3.000.000	2.589.069	410.931	125.958	284.973
65	Inversions en equip de procés dades	3.000.000	0	3.000.000	2.589.069	410.931	125.958	284.973
121	67.001 Llibres	1.000.000	0	1.000.000	221.028	778.972	526.849	252.123
	Inversions en immobilitzat material	1.000.000	0	1.000.000	221.028	778.972	526.849	252.123
TOTAL CAPÍTOL VI		9.140.000	2.212.214	11.352.214	6.047.570	5.304.644	792.548	4.512.096

2982

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL VIII							
121 83.001 Bestretes	500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
122 83.001 Bestretes	0	146.243	146.243	0	146.243	146.243	0
124 83.001 Bestretes	0	484.476	484.476	0	484.476	484.476	0
83 Concessió préstecs i bestretes	500.000	630.719	1.130.719	0	1.130.719	1.130.719	0
TOTAL CAPÍTOL VIII	500.000	630.719	1.130.719	0	1.130.719	1.130.719	0
TOTAL PRESSUPOST	233.200.000	17.130.189	250.330.189	27.548.580	222.781.609	207.627.103	15.154.506

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS D'EXERCICIS ANTERIORS

Any/Capítol	Pendent 31/12/95	Crèdits anul·lats	Pendent	Pagament efectius	Pendent de pagament
1994:					
Capítol II	253.224	253.224	0	0	0
Capítol VI	39.675	39.675	0	0	0
Total pendent	292.899	292.899	0	0	0
1995:					
Capítol I	1.014.887	0	1.014.887	1.014.887	0
Capítol II	8.760.697	108.086	8.652.611	8.652.611	0
Capítol IV	398.845	0	398.845	398.845	0
Capítol VI	192.779	0	192.779	192.779	0
Total pendent	10.367.208	108.086	10.259.122	10.259.122	0

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 7 de maig de 1997, estudia el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la Resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat dels diputats Sr. Jordi Argilés i Serres i Sr. Carles Magriñà i Miracle.»

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 33.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, dels secretaris primer, segon i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

ORDRE DEL DIA

1. Necrològica per l'exdiputat Sr. Joaquim Jou i Fonollà.
2. Projecte de llei de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. Tram. 200-00022/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
3. Projecte de llei de protecció civil de Catalunya. Tram. 200-00017/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
4. Proposició de llei de protecció de la plana i del paratge de Castell, a Palamós (Baix Empordà). Tram. 202-00048/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Socialista al Parlament de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
5. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la ramaderia a Catalunya. Tram. 301-00042/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat. Tram. 301-00043/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política urbanística i del sòl. Tram. 301-00044/05. Sr. Higinio Clotas i Cierco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Tram. 300-00035/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals. Tram. 300-00157/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, de 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Tram. 300-00161/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb quatre altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya. Tram. 300-00179/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
12. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social. Tram. 300-00205/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
13. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya. Tram. 300-00210/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social. Tram. 302-00084/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia. Tram. 302-00085/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa. Tram. 302-00086/05. Sr. Martí Sans i Pairutó, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea. Tram. 302-00087/05. Sr. Daniel Terradellas i Redon, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries. Tram. 302-00088/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la Formació Professional. Tram. 302-00089/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant. Tram. 302-00090/05. Sr. Julio Ariza i Irigoyen, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.
21. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple serà distribuïda tot seguit, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'esmentat article, s'anuncia que

les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Necrològica per l'exdiputat senyor Joaquim Jou i Fonollà

El primer punt de l'ordre del dia és dedicat a la memòria necrològica de l'illustre senyor Joaquim Jou i Fonollà, que fou diputat d'aquest Parlament en la primera legislatura. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família i amics, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir. Té la paraula el diputat senyor Joan Oliart per fer l'evocació del senyor Joaquim Jou i Fonollà.

El Sr. Oliart i Pons

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Rosa Vela i Massó, familiars, amics i amigues que esteu avui aquí presents en aquest acte, el record que el Parlament dedica avui al diputat de la primera legislatura Joaquim Jou i Fonollà és un homenatge a l'home que va entregar el millor de la seva vida al servei d'un ideal de justícia i de llibertat. Fou un esperit seriós que s'imposà a si mateix una missió: combatre en primera línia per l'emancipació de la classe treballadora i per les llibertats de Catalunya. Ho va fer calladament, modestament, acceptant els sacrificis personals i familiars que la seva elecció li va comportar. Va estimar la llibertat per sobre totes les coses, i si algun títol li escau aquest és el de «soldat de la democràcia». La mirada enrere que ara posarem sobre el camí que va recórrer posarà en relleu tot això, i ens dirà molt més sobre les seves conviccions i el seu caràcter que totes les paraules que avui poguéssim trobar.

Joaquim Jou i Fonollà nasqué a Badalona el 13 de febrer de 1917, en el si d'una família treballadora. De molt jove va ser aprenent de fomer; molt aviat va deixar la fleca per les arts gràfiques, i tota la seva vida la seva professió va ser la de publicista. L'any 1933 ja s'integrà en la lluita obrera i sindical; s'associà al centre Cultural Social de Badalona i contribuï a organitzar les joventuts llibertàries. L'any 1934 és un any molt mogut per a aquest jove inquiet: amb disset anys participa en un assaig d'insurrecció llibertària i és represaliat. Posteriorment participa en els fets d'octubre: fou detingut i ingressat a presó. L'any 1936, després de sufocat a Catalunya l'aixecament militar contra la República, s'enrolà com a voluntari en una columna de les milícies antifeixistes que es dirigia a l'Aragó: es va passar els tres anys de guerra civil al front. En finalitzar la guerra civil, és reclòs en un camp de concentració d'Alacant; amb documentació falsa aconsegueix passar desapercebut i arribar a França l'any 1940; allà és internat al camp de concentració de Barcarès, i després al de Bran, on participa en un motí contra la gendarmeria francesa. L'any següent torna a Catalunya amb un passaport portuguès, és detingut i empresonat durant tres anys; posteriorment, l'any 1948, torna a la presó.

Durant la dècada següent, el seu pensament polític experimenta una evolució profunda: deixa l'anarquisme militant i adopta el socialisme democràtic. S'afilia a la Federació Catalana del PSOE i a la Unió General de Treballadors, on duu a terme una activitat incansable per aconseguir la seva reconstrucció. El 1965, com a activista incansable en defensa dels drets humans, es fa soci de l'associació d'Amics de les Nacions Unides, on entra en contacte amb tants i tants demòcrates i militants d'altres grups polítics de diversa ideologia. Fou aquell un moment important en la seva vida, en la seva vida política. Va fer a l'associació molts amics; avui aquí se'n troben uns quants. Però tan valuós com fer amics va ser adonar-se que no estava sol en la seva lluita, que no sols des de posicionaments estrictament d'esquerres volia la caiguda de la dictadura, sinó que el moviment democràtic que estava naixent aplegava persones de diversa extracció social i de divers pensament; sindicalistes, comunistes, socialistes, democratacristians, independents, defensors dels drets humans, humanistes, van aprendre a conèixer-se millor i a combatre units l'enemic comú. L'any 1970 fou elegit membre de les comissions executives del PSOE i de la Unió General de Treballadors a nivell confederal. Durant aquest període, fou detingut novament, per dues vegades consecutives, i posat a disposició del TOP. Va desplegar una gran activitat durant la transició democràtica, període que qualificava ell de reconciliació nacional.

El 15 de juny de 1977 i l'11 de setembre van ser dates memorables per en Jou. Encara el veig caminant silencios, estirat, abstret en els seus pensaments, segurament meravellat de marxar junts, amb un milió de persones que reclamaven el mateix que ell: les llibertats per Catalunya. El 1978, i en el procés d'unitat socialista, exerceix un gran paper, un molt important paper. I arriba l'any 1980, es presenta a les primeres eleccions en les llistes al PSC. És elegit diputat; obté així el reconeixement del seu poble a la seva neta trajectòria política. Fou un dia molt important per a en Joaquim Jou, que expressà en un article dues idees essencials que li va inspirar el fet històric de la recuperació del nostre autogovern: una, que la presidència de Josep Tarradellas de la Generalitat provisional havia atorgat legitimitat històrica a les noves institucions catalanes vinculant-les a la Generalitat republicana; l'altra, que Catalunya ens imposava a tots un parentiu físic i moral que estava per sobre d'antagonismes, odís i discrepàncies interessades. Des de 1984 fins al seu traspàs, va continuar fent una vida política activa, tant com a militant del seu partit com a publicista. Els darrers temps va lluitar desesperadament, com em deia l'altre dia la Rosa, com sempre havia fet —com sempre ho havia fet—, per a superar les seqüeles d'un greu accident vascular. Morí el 26 de febrer d'enguany.

Junt amb aquesta intensa pràctica política hi ha el Jou pensador. Les seves idees i el seu pensament estan despleats en més de dos-cents articles que alguns amics estan ja recopilant per fer-ne un volum. Foren publicats, la majoria, entre 1976 i 1984, als diaris *Noticiero Universal*, *El Correo Catalán*, *Tele-Exprés*, *Mundo Diario* i *Diari de Barcelona*, periòdics que van acomplir un

gran paper en la transició democràtica i en la consolidació del nostre autogovern. La lectura d'alguns d'aquests escrits ens introdueix en el seu pensament profund, del qual destaquen tres aspectes fonamentals. Una gran preocupació social per aixecar el nivell material i cultural dels treballadors, sempre al costat dels més maltractats per la fortuna, i deia que no hi havia democràcia real sense igualtat i solidaritat. Una concepció federalista de l'organització territorial, concebre Espanya com una nació de nacions, i Catalunya amb tot el dret històric de ser una nació; volia —això sí— una Catalunya projectada al món. En l'aspecte cultural i de relació entre els pobles, entenia que les cultures i les llengües són per unir i no per separar; defensava la convivència com el bé suprem de tota collectivitat, i aspirava a un món sense fronteres. Considerava que el patriotisme i l'amor a la pròpia terra són perfectament compatibles amb l'ideal d'universalisme i que, fins i tot, els dos es complementen.

En rellegir avui aquestes notes biogràfiques, una sensació s'imposa a qualsevol altra consideració, i és que si la convicció es manifesta per la perseverància i per la realització dels propis actes, en Joaquim Jou va demostrar sobrerament la fermesa i la profunditat de les seves conviccions, va assumir el compromís del seu temps i va acceptar estoicament el seu destí. Segurament, anà molt més enllà del que raonablement se li podia exigir, però també és cert que no hi ha democràcia, no hi ha tampoc vida col·lectiva real, si els homes i les dones no participen d'alguna manera del destí col·lectiu.

Davant l'eloqüència dels fets, poca cosa s'hi pot afegir. No obstant, sí que la trajectòria d'en Jou i el fet d'haver-lo conegut personalment m'inspiren expressar dos pensaments. El primer és que ens equivocàrem si la vida sacrificada de Joaquim Jou ens provocà un sentiment de llàstima. Plànyer-lo seria no entendre'l, ni a ell ni a totes les dones i homes que sacrificaren el millor de llurs existències combatent la dictadura i defensant les llibertats del nostre poble. Sols un sentiment de respecte ens pot inspirar l'elecció que en Jou va fer, la seva fermesa i el seu renunciament a beneficis personals.

La segona idea o sentiment —i estic ben segur que hauria complagut enormement en Jou— és que en aquest acte d'avui estem retent homenatge en la persona d'en Jou a tots els catalans i catalanes que de manera anònima han estat combatents en la democràcia entregant calladament el millor de si mateixos. A tots aquells que sofriren l'ombra tràgica de l'exili, les tenebres de la presó o la persecució política, a tots ells el nostre reconeixement. I a tu, amic Jou, et felicitem d'haver estat valent. Et felicitem d'haver estat sempre fidel al teu ideal, et felicitem d'haver estat generós. Jou, has estat útil al teu país; sigues estimat del poble que tu has estimat.

Abans d'abandonar la tribuna, permeti'm, senyor president, que expressi a la vídua de Joaquim Jou, la senyora Rosa Vela i Massó, les seves filles i la resta de familiars el nostre més sentit condol i el testimoni del nostre respecte i admiració.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat Joan Oliart. Invito a tots els membres de la cambra a posar-nos en peu i guardar un minut de silenci d'homenatge a Joaquim Jou.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. D'acord amb l'article 101 del Reglament, començarem el debat. Pot prendre la paraula el conseller per tal de presentar el Projecte de llei: té la paraula l'honorable conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, el Projecte de llei que avui es presenta a la cambra obeeix bàsicament a dues motivacions. En primer lloc, la necessitat de dotar Catalunya d'un òrgan consultiu on els representants dels agents socials, juntament amb d'altres representants dels sectors econòmics i socials, puguin manifestar els seus punts de vista de manera permanent i reglada al Govern de la Generalitat, com succeeix en molts dels estats membres de la Unió Europea, en les mateixes institucions de la Unió Europea, en el Comitè Econòmic i Social Europeu i en la major part de les disset comunitats autònomes que integren l'Estat espanyol.

En segon lloc, la creació d'aquest òrgan ha estat un compromís electoral reiterat de Convergència i Unió. Inicialment, hi havien dues alternatives per poder donar compliment a aquest tema. La primera consistia a constituir un consell econòmic i social que complís les especificitats mínimes, a l'hora que es deixaven vigents el Consell de Treball, el Consell Català de Formació Ocupacional i Col·locació i el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, cosa que comportaria la necessària modificació i redistribució de determinades funcions, concretament les sociolaborals, entre el nou consell econòmic i social i l'actual Consell de Treball. Aquesta alternativa suposava en la pràctica, i d'acord amb les experiències d'altres comunitats autònomes, una congelació de l'activitat d'un dels òrgans esmentats i, pel que fa a les seves funcions, una constant col·lisió i fricció entre elles, al temps que una dispersió en la funció consultiva i una no menys important diversificació i augment del cost econòmic. L'altra possibilitat consistia a reunir en un sol òrgan les funcions pròpies d'un consell econòmic i social juntament amb la participació institucional que es duia a terme en els tres òrgans assenyalats anteriorment. Aquesta darrera possibilitat comporta, per una banda, dotar d'una doble naturalesa l'òrgan que es crea, és a dir, que desenvolupi una

funció consultiva i una altra de participació institucional; i d'una altra banda, s'havia d'ampliar l'actual composició del Consell de Treball per a donar entrada a d'altres sectors econòmics i socials en la funció consultiva i mantenir l'actual composició pel que fa a la participació institucional. Després d'examinar, analitzar i valorar les diferents circumstàncies, aquest és el model que es recull en el present Projecte de llei, amb les característiques i especificitats pròpies a les quals em referiré més endavant.

També vull destacar que la fórmula proposada ha assolit el més alt grau de consens entre els agents socials i els mateixos representants de la Generalitat en el si del Consell de Treball, la qual cosa ha facilitat la tasca parlamentària en el si de la Ponència i de la Comissió. Espero que avui, després del debat i de les votacions en aquest Ple, el Projecte es converteixi en una llei eficaç per a la nostra societat.

Els consells econòmics i socials, amb determinades variants i amb trets específics en cadascun d'ells, són òrgans consultius amb una tradició important i amb un paper més o menys rellevant en la pràctica totalitat dels països del nostre entorn. Si exceptuem l'experiència francesa que es remunta a l'any 1925, la funció consultiva mitjançant el consell econòmic i social es generalitza després de la Segona Guerra Mundial, i en aquesta mateixa línia, en el mateix Tractat de Roma es preveia la creació del Comitè Econòmic i Social Europeu, que en l'actualitat, i després de diverses modificacions, és plenament operatiu i fins fa poc estava presidit pel nostre compatriota senyor Ferrer Salat.

Avui dia vivim en una societat molt més estructurada i, a la vegada, més complexa i dinàmica; per tant, no es tracta de reforçar cap legitimitat democràtica de l'actual sistema parlamentari, sinó de constituir un instrument que permeti al Govern conèixer el punt de vista dels agents econòmics i socials, així com mantenir un contacte constant amb els mateixos agents per tal d'evitar o apaivagar, en la mesura del possible, la confrontació social, per la via del diàleg i la cooperació, dins d'un marc de participació institucionalitzada, la qual cosa ha de facilitar el desenvolupament econòmic necessari per al manteniment de l'actual estat social.

En els països del nostre entorn s'ha generalitzat l'existència d'òrgans consultius, tant a nivell estatal com els que es coneixen amb el nom de «consells econòmics i socials regionals» –en el nostre cas, «de comunitat autònoma». Davant la generalització de consells econòmics i socials, tant estatals com regionals, ha existit i existeix una voluntat i una preocupació constant per part del Comitè Econòmic i Social Europeu per tal de trobar mecanismes de coordinació i informació recíproca entre tots ells, per així intentar incidir en una construcció europea que tingui present la descentralització i la col·laboració econòmica i el diàleg social com mecanismes que ajudin a enfortir i consolidar el procés d'articulació política de la Unió Europea.

Parlem ara de les característiques del Consell de Treball, Econòmic i Social –que tot aquest títol té– de Catalunya. La seva naturalesa. L'article 1.2 especifica que es tracta d'un òrgan consultiu i d'assessorament en

matèries socioeconòmiques, laborals i ocupacionals, així com de participació institucional. Per tant, estem davant d'un òrgan amb una doble vessant: té una funció consultiva i una de participació institucional, i és en aquesta dualitat de funcions on radica un dels elements més innovadors i el fet diferencial de la nostra proposta respecte a la resta d'òrgans similars, tant a nivell europeu com de la major part de les comunitats autònomes que compten amb un consell econòmic i social.

Amb aquesta proposta, al marge d'altres consideracions, Catalunya continua mantenint la seva tradició pionera pel que fa a dotar-se d'òrgans que, per una part, reflecteixin el caràcter pactista i pragmàtic de la nostra societat i, per altra, serveixin de fòrum permanent de contacte, diàleg i debat dels agents socials. En aquest sentit, convé tenir present que el Consell de Treball de Catalunya té els seus orígens en la II República, i que en el procés de recuperació de les institucions pròpies de Catalunya durant la transició política, l'actual Consell de Treball va reprendre el seu funcionament l'agost del 1978, essent anterior al propi Estatut d'autonomia.

Vull deixar ben palès que el fet que sigui un òrgan consultiu del Govern de la Generalitat no suposa, per una part, que es produeixi una substitució dels organismes consultius que preveu el mateix Estatut d'autonomia i, d'altra part, tampoc és o es pot confondre amb una segona cambra de caràcter corporatiu. No estem en presència d'un òrgan de negociació pròpiament dit, ja que l'actual sistema de relacions laborals està presidit pels principis de llibertat sindical i d'autonomia de la voluntat de les parts; per tant, la negociació i la concertació es realitzen en altres instàncies i amb altres procediments i mètodes més informals; no obstant això, no hi ha cap dubte, i així ho demostra l'experiència, que un òrgan d'aquestes característiques constitueix un fòrum permanent de contacte i diàleg dels agents socials, on es poden iniciar i madurar les posicions d'aquests que, en definitiva, contribueixen a facilitar i fer més fluida l'entesa i la negociació, la qual cosa suposa que, en la pràctica, les relacions laborals a Catalunya, entre d'altres elements, tinguin un tarannà propi i diferent de la resta de l'Estat. En definitiva, estem davant d'un òrgan de consulta i participació dels representants de sectors d'interessos socials i econòmics de la nostra societat.

Les seves funcions. L'article 2 del Projecte recull i enumera les matèries pròpies del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya en l'aspecte consultiu i d'assessorament del Govern de la Generalitat. La principal és la funció consultiva, i es duu a terme mitjançant l'emissió de dictàmens, dins els quals hi ha una subdivisió, atenent el caràcter de la norma i la matèria objecte de regulació; seran preceptius en uns casos i facultatius en d'altres, amb l'exclusió expressa de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat.

Aquesta funció consultiva s'ha d'emmarcar en la línia de la major part dels consells econòmics i socials del nostre entorn, que sense arribar a l'extrem del Consell Nacional de l'Economia i del Treball italià, que posseïx iniciativa legislativa, tenen una funció molt més modesta, però pot ser en aquesta modestia on radiqui la seva utilitat social. No obstant l'anterior, el Consell Econòmic i Social pot, per iniciativa pròpia, decidir

l'elaboració de propostes, informes o estudis envers les matèries pròpies de la seva competència. També, i amb independència de la funció consultiva, correspon al Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya elaborar una memòria anual que ha de trametre al Govern, en la qual reflecteixi les seves consideracions respecte a la situació econòmica, socioeconòmica i laboral a Catalunya. Respecte a la funció de participació institucional, aquesta es durà a terme pràcticament amb les mateixes característiques que en l'actualitat, si bé enquadrada en les comissions territorials de les àrees a què es refereixen els articles 10, 11 i 12 del Projecte de llei.

Composició. El nou Consell està integrat per quatre grups, amb dotze representants cadascun d'ells, més el president. El primer grup està format pels representants de les organitzacions sindicals més representatives; en el grup segon s'integren els representants de les organitzacions empresarials més representatives; el grup tercer està integrat per un conjunt de representants de diversos sectors amb unes especificitats pròpies: representants de l'Administració local, persones de reconegut prestigi pertanyents a entitats o associacions amb incidència en les matèries que són competència del Consell i representants dels sectors agrari, marítim, pesquer i de l'economia social; el grup quart l'integren els representants del Govern de la Generalitat. La participació directa dels representants del Govern no constitueix en si mateixa cap fet diferencial respecte a altres òrgans similars de la resta de comunitats autònomes, com ara Aragó, Astúries, València, Balears, Navarra.

Entre les modificacions aprovades en el Dictamen de la Comissió de Política Social d'aquest Parlament, figura una d'especial interès, i que és la següent: quan les diferents comissions del Consell discuteixin qüestions que afectin un sector productiu o laboral específic, hauran d'escoltar preceptivament les persones representants de les organitzacions sindicals i empresarials que no tenen representació en el Consell, però que són representatives en el sector perquè superen el 10% dels delegats sindicals o de la representativitat empresarial. Aquest és un aspecte innovador, introduït en el projecte, i si és aprovat en aquesta sessió plenària, comportarà que el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, sense trencar el principi de representativitat majoritària, s'obri a l'opinió qualificada d'altres representants socials en les seves qüestions específiques.

L'estructura organitzativa del Consell és conseqüència de la seva doble naturalesa d'òrgan consultiu i de participació institucional, i al marge d'aquesta especificitat, s'estructura com la pràctica totalitat dels òrgans de característiques similars. Dins els seus òrgans podem fer una primera divisió entre els que són col·legiats i els unipersonals; els òrgans col·legiats els constitueixen el Ple, la Comissió Executiva i les àrees de relacions laborals, d'ocupació, de seguretat i salut laboral i la socioeconòmica, que compten amb una comissió permanent, i les tres primeres, a més, amb unes comissions territorials on es duu a terme la participació institucional. També s'han d'incloure en aquest apartat les comissions de treball que el Ple pugui crear. Els òrgans unipersonals del Consell són: el president/presidenta, els/les

vicepresidents/vicepresidentes i el o la secretari/secretària executiva/executiu. Sense entrar en les funcions pròpies de cadascun d'aquests òrgans, sí que voldria posar en relleu, per la seva importància i atès el paper integrador i garantidor que ha de desenvolupar la figura del president, és que, per a la seva elecció, s'ha fixat un sistema que obliga a un alt grau de consens entre els integrants, en necessitar el recolzament i suport d'almenys dos terços dels membres del Ple.

En definitiva, i per acabar, vull remarcar que amb l'actual Projecte de llei es pretén comptar amb un òrgan consultiu que segueix la tradició de la nostra societat, de dotar-se d'una seu permanent d'examen i reflexió comuns de la problemàtica que concorre en l'àmbit socioeconòmic, el laboral, l'ocupacional i el de seguretat i salut en el treball a Catalunya, que al mateix temps s'ha de configurar com una eina que, a més de fer arribar al Govern el seu parer i els seus punts de vista, serveixi també per instaurar una dinàmica que permeti als agents socials, en el major grau possible, la superació de la lògica de la representació «enfront de» per la lògica de la representació de «junt amb», la qual cosa –estic convençut– comportarà uns efectes positius per a la competitivitat del nostre teixit productiu i el nostre equilibri social i, en definitiva, un major grau de benestar per a la nostra societat.

Per últim, perquè el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya compleixi els objectius anteriorment assenyalats i esdevingui un òrgan amb credibilitat i prestigi, és evident que, a més de les necessàries dotacions per a un funcionament digne i en concordança amb les seves funcions, dependrà també del suport, l'interès i l'actitud de les institucions i organitzacions que en ell participin, en especial de la seva composició real. És a dir, de les persones concretes que l'integrin, en jugar aquestes un paper fonamental en funció del seu tarannà, la seva capacitat de diàleg i, en especial, de la seva actitud favorable a l'enteniment i a la cooperació.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Comença el debat amb la discussió de les esmenes reservades per defensar davant el Ple. Les primeres esmenes són a l'article tercer. Té la paraula per defensar-les el diputat del Grup Mixt senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyores i senyors representants de les organitzacions del món socioeconòmic que avui són a la tribuna en aquest Parlament, surto aquí per defensar les esmenes que els diputats del Grup Mixt, membres del Partit per la Independència, hem presentat al Projecte de llei de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, i alhora, en una sola intervenció, posicionar-nos sobre la globalitat del Projecte.

Per tant, primer faré uns breus comentaris de valoració del nou Consell que, precisament avui, crearem. No cal

dir que valorem positivament la creació d'un consell com aquest, que per una banda aglutina els tres organismes ja existents fins avui, com el Consell de Treball o el Consell Català de Formació Ocupacional i Cooperació i el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, però que alhora concentra i promou en un sol plenari, inexistent fins ara, les relacions entre tots els sectors socioeconòmics representatius de Catalunya, i també les relacions entre aquests sectors i les administracions públiques. Mentre el Govern de l'Estat i diverses autonomies ja disposen de consells similars, Catalunya encara n'era mancada, i és en aquest sentit que ens felicitem per la iniciativa, finalment discutida com a Projecte de Llei, de crear-lo.

Tothom sap que aquesta proposta no és només una iniciativa del Govern. La proposta va tenir la llum verda quan alguns sindicats i algunes patronals, els i les més importants en representativitat, van arribar a un consens per tirar el projecte endavant. No serem pas nosaltres els qui posarem bastons a les rodes entre els sectors socioeconòmics més poderosos del país i, per tant, no posarem cap inconvenient a l'aprovació de la present Llei.

Ara bé, dit això, i manifestant el nostre suport a la creació d'aquest Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, volem també defensar unes esmenes presentades que el que pretenen no és altra cosa que variar lleugerament la composició final del mateix Consell amb l'objectiu d'augmentar-ne la pluralitat i la representació dels sectors socials.

El projecte agrupa els seus membres, com ja ha explicat fa un moment el conseller, en quatre grups de dotze persones. El grup primer és format pels representants dels sindicats; el grup segon format per les patronals; el grup tercer, el que nosaltres anomenem una espècie de calaix de sastre, d'organitzacions diverses i amb una forma d'accés no aclarida en el text del projecte, i el grup quart, compost per persones designades directament pel Govern.

Pel que fa al grup primer proposem que la font de la representativitat sindical sigui establerta d'acord amb els resultats electorals a Catalunya i que no es faci referència a la Llei espanyola 11/85, de llibertat sindical. Aquest és el sentit, doncs, de la nostra esmena número 3, que probablement retirarem en favor d'una transacció que se'ns ha proposat. Pel que fa als grups tercer i quart, hi proposem una reforma de més profunditat. Per una banda, hem de dir que no entenem com alguns sectors tan importants com l'agrari o el de l'economia social tenen una representació tan migrada i poc establerta, o com el sector acadèmic no hi té directament cap accés, mentre, per altra banda, els membres nomenats directament pel Govern ocupen tot el grup quart i una part del grup tercer. No entenem tampoc com es pot estar d'acord amb el fet que un consell que ha d'assessorar el Govern, entre altres funcions, estigui format majoritàriament per persones nomenades pel mateix Govern. Com no entenem que el poder legislatiu, el Parlament, a diferència del que passa en altres consells de recent creació, no tingui cap possibilitat d'accedir-hi.

És per això que les nostres esmenes proposen el següent. L'esmena cinquena, que el sector agrari compti amb cinc membres al grup tres, ja que només així assegurarem que el resultat de les eleccions al camp es vegin d'acord i ben reflectides dins del Consell, o en tot cas en una situació similar a la dels sindicats generals. L'esmena sisena proposa que el sector marítim pesquer tingui de manera fixa un dels membres del grup tercer. La setena, que l'economia social, el sector de l'economia social, les organitzacions que la representen, en tingui dos. La vuitena, que les associacions que representen el món local, que en aquests moments a Catalunya en són dues, tinguin dos representants estables. Amb l'esmena novena també proposem la inclusió d'un parell de membres del món acadèmic de persones expertes en les matèries que són competència del Consell i que siguin nomenades pel Consell Interuniversitari de Catalunya. D'aquesta forma entenem que el grup tercer guanyaria en representativitat i sobretot en claredat i transparència.

Pel que fa al grup quart, l'esmena 11 que hem presentat proposa que sigui compartit el nomenament entre el poder executiu i el legislatiu, de manera que els membres siguin nomenats, una part, pels grups parlamentaris d'aquest Parlament i la resta, fins a dotze, pel Govern de la Generalitat, tots –tal com diu el projecte actualment– entre persones de reconegut prestigi en el camp de treball del Consell. Amb aquesta proposta pensem que s'augmentaria la pluralitat del Consell i es reduiria significativament la influència del Govern fins a nivells que entenem que són els que li haurien de correspondre.

Finalment, l'esmena 12 vol limitar els mandats dels membres del Consell a vuit anys, o sigui dues legislatures. Està pensada amb l'objectiu de donar dinàmica al Consell, afavorir-ne el relleu intern i evitar-ne l'anquilosament. La resta d'esmenes nostres són estrictament conseqüència directa de la que fins ara he defensat.

Posem aquestes propostes a la consideració de les diputades i els diputats d'aquesta cambra amb l'objectiu que siguin tingudes en compte i contribuïm tots plegats a millorar la representativitat, la pluralitat al si d'aquest nou i important Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya que avui crearem.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. He de preguntar al portaveu del Grup de Convergència i Unió si pensa intervenir ara o esperarà que hi hagi la intervenció del portaveu del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. *(Pausa.)* En tot cas, en aquest moment té la paraula el diputat senyor Huguet, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defensar les seves esmenes.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que el procés de negociació que han seguit

les grans centrals sindicals i els representants de les principals patronals de Catalunya és un procés modèlic de diàleg de cara, precisament, a posar en marxa aquest Consell de Treball, Econòmic i Social que, per cert, surt amb un cert retard en relació amb altres comunitats autònomes, però també és cert que el Parlament, aquesta cambra té el dret i l'obligació, en base a la sobirania popular que representa, de millorar, de modificar, si cal, aquest projecte de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social.

Com ha dit abans el conseller, el Consell de Treball no és una segona cambra de representació ni és un òrgan de negociació, és un òrgan d'assessorament i la llei passa pel Parlament i aquest Parlament té el dret i l'obligació de modificar, millorar, si cal, aquest projecte.

Per tant, és en base a això que el Grup d'Esquerra Republicana en les seves esmenes ha intentat buscar tres objectius: un, ampliar la representativitat sindical i patronal en aquest Consell; dos, assegurar la presència de l'economia social, més de la que hi ha, i finalment, que aquesta llei fos una llei d'autoreferències en relació amb la mateixa legislació i amb el mateix Estatut. Una llei, per tant, clarament sorgida d'un Parlament amb sobirania pròpia, és a dir una llei estrictament catalana i que sigui una part de l'element de creació d'un marc laboral de relacions autònomes.

Aquests són els tres objectius. Però com que aprofito la intervenció acumulant la defensa de les esmenes amb la del nostre posicionament en relació amb el Consell de Treball, Econòmic i Social, he de dir, doncs, unes primeres valoracions inicials sobre aquesta creació del mateix Consell.

Aquest Consell prové, com s'ha dit abans, d'uns organismes previs, que eren el Consell de Treball, destinat a matèries sociolaborals; del Consell Català de la Formació Ocupacional, que estava destinat a accions en relació amb la formació ocupacional i amb la intermediació, entre oferta i demanda del mercat laboral, i el Consell Català de la Seguretat i Salut Laboral, destinat a impulsar i col·laborar en qüestions relacionades amb la seguretat i la salut laboral.

L'article 8.2 de l'Estatut d'autonomia encomana a la Generalitat la funció de facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social. L'article 52 de l'Estatut faculta la Generalitat per constituir institucions que fomentin la plena ocupació i el desenvolupament econòmic i social en el marc de les seves competències. Calia, doncs, aglutinar les funcions d'aquells òrgans en un de sol que cobrés els aspectes consultius i d'assessorament al Govern en matèries sociolaborals i ocupacionals, a més de les matèries socioeconòmiques, i assegurar també la participació.

Les funcions previstes per aquest Consell del Treball, Econòmic i Social de Catalunya són àmplies en aquest sentit: emetre dictàmens amb caràcter preceptiu en avantprojectes de llei i projectes de decret legislatiu i de govern que regulin matèries socioeconòmiques, laborals i d'ocupació; emetre dictàmens a sol·licitud del Govern; elaborar propostes, informes o estudis; emetre informes i suggeriments previs a l'avantprojecte de

pressupostos; elaborar memòries anuals sobre la situació sociolaboral. Per tant, doncs, són unes funcions, uns objectius prou interessants per vehicular, per articular aquest diàleg permanent entre agents socials, agents econòmics i Administració.

De fet, hi ha precedents d'aquest tipus de consells a tot Europa, els consells de treball existeixen pròpiament dits en cinc estats de la Unió Europea: França, Països Baixos, Irlanda, Itàlia i Luxemburg compten amb organismes d'aquest estil per estudiar problemes que afecten l'economia i el treball. En altres estats com Bèlgica i el Regne Unit hi ha diferents consells especialitzats per cada un dels aspectes, mentre que a Dinamarca i a la República Federal Alemanya només apareixen consells per a l'estudi de la problemàtica econòmica; per exemple, a Alemanya el consell és d'experts, a Bèlgica hi ha un consell central d'economia, un de treball nacional i un comitè d'expansió econòmica i consells econòmics regionals; a França, el Consell Econòmic i Social té una polièdrica representació més àmplia que la que avui debatrem aquí, amb treballadors, empresaris, pagesos, món acadèmic, activitats socials i també fins i tot de les províncies d'ultramar; a Itàlia hi ha el Consell Nacional de l'Economia i Treball de base tripartida; al Regne Unit hi ha la Comissió per a Relacions Industrial, el Consell Nacional per a l'Expansió Econòmica i la Comissió Nacional de Preus i Rendes, i finalment hi ha el Consell Econòmic i Social Europeu, que bàsicament té dret a consulta per a temes de política agrícola comuna, dret d'establiment, lliure circulació de treballadors, llibertat de prestació de serveis, política de transport, harmonització de legislacions i, en política social, fons social europeu, política comuna de formació professional, escola, política sanitària, programa d'inversions, etcètera. Per tant, doncs, un ampli ventall de possibilitats de negociació al si d'aquests organismes d'assessorament de base economicosocial.

De fet, doncs, calia endegar d'una vegada aquest tipus d'organismes a Catalunya, uns organismes que –repetixo d'abans– la llàstima és que hagin sortit amb retard, però, en definitiva, avui estem per eliminar aquest retard aquí. En un moment amb uns impactes importants de la revolució tecnològica sobre el sistema de treball, sobre el mercat del treball i amb una acceleració important dels canvis socials que això comporta és important que hi hagi organismes que siguin àgils i flexibles en aquest sentit. Per tant, doncs, aquesta seria una mica la valoració del conjunt del Projecte de llei.

I en relació ja amb les esmenes que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, hi hauria, per un cantó, la necessitat que un organisme consultiu com aquest hauria de ser àmpliament representatiu del conjunt del teixit socioeconòmic del país. És evident que els qui han negociat aquest projecte són les grans centrals sindicals, legitimades per les eleccions corresponents, però també seria interessant remarcar que una llei que surt d'aquest Parlament de Catalunya no té per què fer referències a altra legislació que no sigui la pròpia de Catalunya. De fet, hi ha precedents, com els consells econòmics i socials aprovats en comunitats autònomes com les de Cantàbria, on s'emmarca un criteri de proporcionalitat del 5%, o un precedent com és el cas del

País Basc, on s'incorporen en el consell les organitzacions més representatives i també les representatives del conjunt de la comunitat autònoma basca; per tant, doncs, amb una legislació pròpia, autònoma i que no s'interfereix amb la legislació estatal. Per tant, doncs, el marc autònom laboral que tothom propugna s'ha de començar demostrant també en una llei com aquesta, que sigui d'autoreferència a la pròpia legislació, ja siguin els articles 8.2, 52, ja citats, o els articles 11.2 o 12 de l'Estatut, que donen a la Generalitat l'execució de la legislació de treball i assumeixen facultats, competències i serveis en aquest àmbit, concretament en aquest àmbit laboral. Per tant, doncs, per una raó de sobirania d'aquest Parlament és lògic eliminar-ne les referències a les lleis estatals.

Un altre element: hi ha una qüestió de representativitat, que hauria de garantir, en el respecte més estricte a la democràcia, que aquest respecte a la democràcia no s'utilitzés per esbiaixar també una realitat, una realitat que pot ser una realitat plural sindicalment i que, evidentment, queda clar en les eleccions sindicals quins són els sindicats majoritaris, però també és evident l'existència de realitats menors que seria lògic i bo que no fossin d'una forma legal bandejades de la possibilitat d'accedir a aquestes funcions d'assessorament, tenint en compte que aquesta és la funció d'aquest Consell. Per tant, doncs, la legitimitat de les grans centrals sindicals, que ve del suport massiu que reben en aquestes eleccions i que reconeixem, òbviament, és suficient per no haver d'utilitzar mesures que bandegin la presència que puguin tenir els sindicats menors en funció de la seva representativitat. Per tant, doncs, les esmenes bàsicament centrades en els primers articles, és a dir a l'article 3, van destinades a millorar aquesta representativitat i a fer que aquesta llei surti pròpiament de la legislació catalana.

Hi ha un altre element, que seria la representativitat dels grups empresarials. Aquí, doncs, també hi ha un element de dificultat, que és que així com les eleccions sindicals són un barem per saber quin és el grau de representativitat en el camp de l'empresariat, és difícil d'acreditar, perquè no s'ha d'acreditar en lloc, quin és el grau de representativitat i d'incidència de cada una de les patronals. Per tant, la nostra esmena anava en la direcció d'haver d'acreditar quin és el grau de representativitat per part de les patronals per ser presents precisament en aquest Consell de Treball.

Una altra qüestió que va ser assumida en comissió —esmena presentada per Esquerra Republicana, que abans n'ha fet esment el senyor conseller— és aquella en què s'admet la necessitat de, preceptivament, escoltar —per tant, donar-los veu— aquells sindicats o patronals que en un sector determinat tinguin una àmplia representació, és a dir, superin el 10%, perquè es dona molt —i cada cop segurament es donarà més— la presència de sindicats o patronals específics de sector, unitaris —això es dona en el cas d'ensenyament, això es dona en el cas de sanitat, es dona en el cas del periodisme, sindicat de periodistes—, i seria il·lògic que aquests sindicats que són àmpliament presents en aquests sectors —fins i tot, diria, majoritaris en algun cas— siguin bandejats totalment de la possibilitat d'assessorar quan es tractin te-

mes precisament que afectin els seus sectors. Aquesta esmena que va presentar Esquerra Republicana va ser assumida en comissió, i per tant, doncs, ens alegrem que aquest element d'ampliació de la representativitat i, per tant, en definitiva, d'augment de l'eficiència, amb voluntat assessora, d'aquest Consell, doncs, s'hagi plasmat en aquesta transacció.

Un altre element que va ser presentat i transaccionat és el fet que el grup tercer estava relativament representat; és a dir, és un grup on hi ha una diversitat de sectors socials a dintre, i no era lògic que els representants a la comissió executiva fossin fixos. En un grup on hi ha des del cooperativisme, passant pels pagesos, passant pels pescadors, passant per l'Administració local, és molt difícil trobar dues persones fixes que representin el conjunt en l'executiu; per tant, nosaltres vam proposar que fos de tipus rotatiu, aquesta presència. Això va ser acceptat, i per tant, també ens hem d'alegrar, doncs, d'aquesta millora de la representativitat de cara al grup tercer.

Finalment, hi ha l'apartat de l'economia social i, en general, del grup tercer. És evident que les esmenes que hem presentat a l'article 10 i 12 van destinades a garantir la presència del grup tercer a les àrees de treball i de relacions laborals i de seguretat i salut laboral. Dintre d'aquest grup no seria comprensible —i hem fet una mica d'estudi comparat amb la legislació basca—, no seria en absolut comprensible que el món cooperatiu, la cooperativa de treball associat, les societats anònimes laborals, que mouen a Catalunya trenta mil treballadors, no estiguin en unes àrees que afecten directament el funcionament de les empreses; és a dir, trenta mil treballadors no representats en àrees com les de relacions laborals i en àrees com les de seguretat i salut laboral. Per tant, eren esmenes destinades a assegurar la presència de l'economia social, fonamental en aquests moments a casa nostra, i també per tradició històrica del país, el cooperativisme en general, doncs, la presència d'aquest sector més àmplia en les diverses comissions de treball i territorials d'aquest Consell Econòmic i Social. Els precedents són evidents: en el cas del País Basc, la confederació de cooperatives, el Consejo Superior de Cooperativas de Euskadi, està tant en el Consell de Relacions Laborals com en l'Institut Basc de Seguretat i Salut Laboral; per tant, em sembla que quedaríem per sota de les expectatives d'un país de tradició cooperativista si bandegéssim de les cooperatives, precisament, la seva importància en aquest Consell Econòmic i Social. Per tant, doncs, l'ocasió i la voluntat d'aquesta esmena anaven destinades a reforçar, precisament, aquesta presència del sector de l'economia social.

Per tant, doncs, resumint —resumint—, per part d'Esquerra Republicana saludem el Projecte del Consell de Treball, Econòmic i Social; anunciem el vot favorable al conjunt de la Llei, però estem a l'espera de si es concreten les transaccions que se'ns han proposat per a l'article 3 i per als articles 10 i 12, de cara, precisament, almenys —almenys—, a garantir que la llei que surti d'aquí sigui de referència autònoma, sigui d'autoreferència en relació amb les lleis i la legislació catalana, i no faci referències al conjunt del marc de l'Estat, com

hi ha precedents en altres comunitats autònomes, i si s'accepten les transaccions de cara a millorar, ni que sigui mínimament, la presència de l'economia social, de les cooperatives de treball associat, de les societats anònimes laborals en els òrgans representatius, en els òrgans de treball d'aquest Consell Econòmic i Social. Per tant, doncs, saludant –repeteixo un cop més– que per fi en aquesta cambra es pugui discutir aquest òrgan de representació, anunciem que el nostre vot globalment serà favorable, però a l'espera també d'aquestes transaccions que se'ns volen proposar als articles –repeteixo– 3, 10 i 12, que, si no fos el cas, tindrien el nostre vot contrari.

Per altra banda, aprofito també per anunciar, per raons –diria jo– més aviat tècniques, que ja s'havien discutit al seu moment, la retirada de les esmenes 11, 20 i 22.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Ha dit retirada l'esmena 11...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, les esmenes 11, 20 i 22.

El president

...20 i 22, retirades. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Domènec Sesnilo.

El Sr. Sesnilo i Rius

Moltes gràcies, senyor president. Estem al final de la discussió d'un projecte de llei que ha vingut molt consensuat pels agents socials, molt debatut en el Consell de Treball, i que aquí ha donat feina relativa, perquè, òbviament, el Parlament no ha volgut defugir la seva responsabilitat en aquesta qüestió i, per tant, s'han introduït petites millores al text, aportacions diverses que crec que han arrodonit el que era la voluntat tant de la part social com de la part econòmica.

El nostre Grup ja ha fet els esforços que havia de fer en el tràmit de ponència i de comissió, i per tant, la voluntat inicial, doncs, era, en aquest Ple, de rebutjar les esmenes que ens presentessin altres grups. No obstant, amb l'afany de donar satisfacció al més àmplia possible a tothom, hem..., o més ben dit, *haviem* ofert unes transaccions al Grup d'Esquerra Republicana i al Grup Mixt per mirar de salvar el que en la Llei no fes falta, no fos imprescindible fer-ne referència a una legislació estatal; també en el camp –no ho vull negar, perquè hem de ser lleials entre tots nosaltres quan parlem–, en l'àmbit polític, per si algun dia –si algun dia– els agents socials o econòmics, les forces polítiques de Catalunya dissenyessin un marc legal a Catalunya que pogués variar el tipus de representativitat, també es pogués fer.

Per tant, jo demanaria una miqueta d'atenció, sobretot del senyor Bosch i del senyor Huguet, perquè jo no entregaré la proposta de transacció a la Mesa que tenen signada amb nosaltres si no m'accepten unes petites modificacions, perquè l'afany del nostre Grup ha estat

que tothom s'hi pugui sumar i, si no sumar, no..., diguem-ne, no ho facin sense trencar..., o trencant, més ben dit, aquell consens que jo crec que hauria de tenir aquesta Llei.

L'esmena proposada transaccional era la següent –tant en el cas del grup primer, que era el dels sindicats, com del grup segon; com que són similars, només en llegiré una. Diu: «Nou redactat de l'article 3.2. Les persones membres del Consell representants del grup primer són designades per les organitzacions sindicals que han obtingut la condició de més representatives a Catalunya, en proporció a llur representativitat.»

Sembla que altres grups ho votarien, i és la posició definitiva del nostre Grup si, en comptes de dir exactament això, digués: «Les persones membres dels consells representants del grup primer són designades per les organitzacions sindicals que han obtingut la condició *legal* de més representatives, en proporció a llur representativitat a Catalunya.» Volen això de la «representativitat a Catalunya» i que tinguin «la condició legal de més representatives a Catalunya». És a dir, això, diguem-ne, no varia per res –no ens hem d'enganyar– la composició del Consell; respecta absolutament els pactes; ens lliurem de fer una referència a lleis que no són d'aquest Parlament, i no impedeix que, en un futur marc laboral que es pugui fer a Catalunya –i aquest és el sentit de la nostra proposta–, lliurement els agents, els partits polítics o els governs hi poguessin accedir. Si ho accepta Esquerra Republicana i el Grup Mixt, la passaré a la Mesa; si no, anuncio el vot global en contra de totes les esmenes.

També hi ha una altra transacció, que és una que afecta la representativitat del Govern. Per això aquí no crec que hi hagi... El problema és que en l'àmbit de les relacions laborals, dels quatre representants que designa el Govern, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Mixt volien que hi hagués algú de l'economia social; per tant, algú relacionat... És a dir, el Govern té la Direcció General de Cooperatives, té diversos organismes.... El Govern al que es compromet és, diguem-ne, que un dels seus representants sigui... Aquesta no ha estat, diguem-ne, motiu de massa discussions; i en canvi, en aquestes dues, les que fan referència tant al grup primer, que és el de la sindical, com al grup segon, que és la representació empresarial, faríem el mateix: «que tenen la condició *legal* de més representatives, en proporció a llur representativitat a Catalunya».

Per tant, si Esquerra Republicana i el Grup Mixt no s'hi oposen..., ai!, accepten, més ben dit, no que no s'hi oposen, accepten aquesta petita variació, les presentaria a la Mesa; si no, ho retiràrem i hi votàrem en contra. Per tant, si es manifesten, per entregar-ho o no a la Mesa...

El president

Moltes gràcies. Procedeix, per tant, en aquest moment, que el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Mixt es pronunciïn sobre l'esmena transaccional que els acaba de ser proposada. El diputat senyor Huguet, que s'ha aixecat el primer, té la paraula.

2992

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president. Tot i que no estem entusiasmat, diguem-ne, amb la proposta, sempre que quedés clar —jo he entès que vostès, d'alguna manera, es comprometen a desenvolupar en el marc català això, el que hem estat reclamant, un marc autònom laboral i, per tant, també un model de representativitat—, doncs, podríem acceptar aquest retoc a l'esmena transaccional i, per tant, hi votariem a favor.

No sé si he entès bé, potser estava jo despistat...

El Sr. Sesmilo i Rius

No, és que nosaltres, a desenvolupar, no; a negociar i a pactar amb els agents socials, sí és que ho volen. És a dir, un marc laboral català... (*Remor de veus.*)

El Sr. Huguet i Biosca

Bé, bé...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Huguet i Biosca

En relació amb la segona transaccional, he entès bé que proposava la participació, en l'àmbit de les relacions laborals, d'una persona vinculada al món de l'economia social. (*Pausa.*) Doncs, en principi nosaltres acceptem aquesta transacció.

El president

Per tant... El Grup Mixt té la paraula per pronunciar-se sobre aquestes transaccionals.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Per dir que, bé, que acceptem aquesta esmena transaccional que ens presenta el diputat senyor Sesmilo, i que, per tant, retirem la nostra esmena número 7...

El president

Quina?

El Sr. Bosch i Garcia

L'esmena 7, que crec que és la que fa referència directament a la transacció.

De totes maneres, hi ha sobre la taula —i només demano un aclariment— una esmena transaccional a l'article 3.1 que m'agradaria saber si es proposa o simplement, finalment, no es proposa, perquè afecta diverses esmenes nostres que, si no hi ha aquesta transacció, les hauríem de mantenir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

D'acord, moltes gràcies. El senyor Sesmilo haurà de pronunciar-se sobre aquesta petició; entregar-me la transaccional, que ha sigut acceptada pels dos grups...

El Sr. Sesmilo i Rius

No, no. Aquesta de la 3.1, doncs, la votarem en contra. De la resta, simplement volia aclarir que nosaltres creiem que a la cambra, en el darrer debat sobre l'atur, tothom maldava per tenir un marc de relacions laborals. Per tant, el nostre Grup i el nostre Govern hi estan a favor; el que no vol dir és que el desenvoluparem sols. Per tant, si els agents socials, si els agents econòmics, si el Govern, si els partits polítics —ho he dit abans— estiguessin d'acord a desenvolupar-ne un de nou i pactessin un altre tipus de representativitat, ja en parlaríem. És a dir, això ho deixo obert per si s'hi arriba, però, si no, no. Avui dia el que queda clar és que el marc legal és el que és, que és la LOLS, és l'Estatut dels treballadors, i les més representatives són les més representatives. Ja està.

Si s'accepta, ho passo a la Mesa; si no...

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies. Només per aclarir que, en tot cas, l'esmena transaccional que acabem d'acceptar fa referència a la nostra esmena número 3; em sembla que he dit a la 7. I després dir que, si no hi ha cap proposta de transacció amb la resta d'esmenes, doncs, les mantindrem.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Alguna intervenció més per part dels diputats ponents i dels grups esmenants? (*El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.*) Senyor Huguet?

El Sr. Huguet i Biosca

Simplement per anunciar, com a lògica acceptació de la transacció, la retirada de les esmenes 2 i 4, de la.... Aguantem l'esmena número 10. Ja he anunciat abans la retirada de les 11, 20 i 22; retirariem ara la 14, 16 i 18, que entenem transaccionades amb la proposta de representació de l'economia social, i també retirariem la 25, 27 i 29.

Per tant, en síntesi, em sembla que bàsicament el que fem és reservar la 10, si no m'equivoco.

El president

Totes les altres queden retirades, del Grup d'Esquerra Republicana?

El Sr. Huguet i Biosca

Sí.

El president

Queda només l'esmena 10. (*El Sr. Bosch i Garcia demana per parlar.*) El diputat senyor Bosch em vol fer alguna precisió en el mateix sentit?

El Sr. Bosch i Garcia

En tot cas, només aclarir que el senyor Huguet ha retirat l'11, que em sembla que és nostra. (*Remor de veus.*) Deu ser una altra... Es deu haver confós, m'imagino. Si pot aclarir-ho...

El president

M'ha dit l'11, la 20 i la 22. Certament, el senyor Bosch... Senyor Huguet, ho pot aclarir?

El Sr. Huguet i Biosca

És un error, és un error això d'apropriar-nos d'una esmena que no ens correspon.

Gràcies.

El president

Molt bé. Procediríem, doncs, a iniciar la votació dels articles i de les esmenes corresponents.

Als articles 1 i 2 no hi ha cap esmena reservada. Per tant, iniciariem la votació dels articles 1 i 2 de la present Llei.

Que es preparin les senyores diputades i els senyors diputats per a la votació.

Iniciem la votació... Perdó, interrompem la votació. Paro.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, lo Grup Popular voldria saber què anem a votar.

El president

L'article 1 i 2 de la Llei, que no hi ha cap esmena.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies.

El president

Potser ho he dit massa de pressa.

Iniciem la votació.

Els articles 1 i 2 han sigut aprovats per 97 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

De les esmenes a l'article primer, del Grup Mixt, si jo no m'equivoco, no en queda cap. I del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tampoc. Senyor Huguet..., a l'article 3. Perdó?

El Sr. Huguet i Biosca

La 14, si no m'equivoco. La 14, l'esmena 14, si no m'equivoco, és la que he dit que ens reservàvem per votar.

El president

L'esmena 10 que és 14..., que era 14 i ara és 10. És això, no?

El Sr. Huguet i Biosca

Perdó, perdó, sí, sí, sí: 14 d'abans, 10 d'ara.

El president

D'acord. Per tant, votariem en primer lloc l'esmena número 10, a l'article tercer de la Llei, esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 11 vots a favor, 79 en contra i 12 abstencions.

Del Grup Mixt, a l'article tercer –ho demano al senyor Bosch–, no li queda cap esmena? Té la paraula el senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, senyor president, segons els meus càlculs, en queden unes quantes, que són les que es podrien votar en un sol bloc, que és l'1, la 5, la 6, la 7, la 8, la 9 i l'11.

El president

Molt bé. Doncs, ho farem tal com ho demana el senyor Bosch, si els altres grups no s'hi oposen. Votació conjunta de les esmenes 1, 5, 6, 7, 8, 9 i 11, a l'article tercer.

Iniciem la votació.

Les esmenes han sigut refusades per 11 vots a favor, 81 en contra i 12 abstencions.

Abans de votar l'article tercer, votarem la transaccional, defensada i presentada pel ponent... Les dues transaccionals. Queda clar? Les dues transaccionals. D'acord? Per favor, el secretari, que procedeixi a la lectura de les dues esmenes transaccionals.

El secretari tercer

Gràcies, senyor president. Esmena transaccional a la número 2, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i a la número 3, del Grup Mixt. Nou redactat de l'article 3.2: «Les persones membres del Consell representants del grup primer són designades per les organitzacions sindicals que han obtingut la condició legal de més representatives, en proporció a llur representativitat a Catalunya.»

I el nou redactat de l'article 3.3: «Les persones membres del Consell representants del grup segon són designades per les organitzacions empresarials que tenen la condició legal de més representatives, en proporció a llur representativitat a Catalunya.»

El president

D'acord? Votariem, per tant, aquestes dues esmenes transaccionals.

S'inicia la votació.

Aquestes esmenes transaccionals han sigut aprovades per 96 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Procedirem ara a votar el text de l'article tercer.

2994

Iniciem la votació.

L'article tercer ha sigut aprovat per 107 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

En el text de l'article 4, si jo no m'equivoco, no queda cap esmena en peu. En tot cas, si el senyor Bosch creu que ha de rectificar... A l'article quart.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, hi tenim una esmena...

El president

Que es manté?

El Sr. Bosch i Garcia

De totes maneres, vull anunciar la seva retirada, com també anuncio la retirada de la resta. Com ja he dit en la defensa de les esmenes, la majoria d'elles fan referència a esmenes de l'article 3, que ja han estat rebutjades. Per tant, seria incongruent posar-les a votació.

El president

La resta de les esmenes queden retirades?

El Sr. Bosch i Garcia

Tota la resta d'esmenes del Grup Mixt queden retirades. Gràcies.

El president

Per part d'Esquerra Republicana, respecte a l'article quart, no hi ha cap esmena? Per tant, podríem passar a votació conjuntament l'article quart i del 5 al 9. Hi ha conformitat per part dels grups? Iniciem, doncs, la votació dels articles quart, 5, 6, 7, 8 i 9.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 108 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A partir d'aquest article 9, a l'article 10 i següents no queda, segons els meus càlculs, cap esmena viva. Per tant, podríem votar conjuntament, si no hi ha oposició per part de cap dels grups... Perdó, hi ha una transacció. Per part del senyor secretari es donarà lectura a la transacció.

El secretari tercer

Esmena transaccional a les esmenes número 14 i número 18, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: «A l'article 10.3 afegir, al final del paràgraf: "Un dels membres del grup quart ha d'estar relacionat amb el sector de l'economia social." I a l'article 10.6 afegir també, al final del paràgraf: "Una de les vocalies en representació del grup quart estarà relacionada amb el sector de l'economia social."»

El president

Queden assumides les dues transaccionals pels grups? *(Pausa.)* Procediríem a votar aquestes dues transaccionals a l'article 10, en primer lloc.

S'inicia la votació de les dues transaccionals.

L'esmena transaccional ha sigut aprovada per 84 vots a favor, 23 en contra i 1 abstenció.

Tal com he dit abans, procedirem ara a votar, perquè no queda cap esmena viva, el text de l'article 10, el text de l'article 11, el text de l'article 12 i els articles 13 al 19, la disposició addicional, les disposicions transitòries, la disposició final, el preàmbul i el títol de la Llei, perquè no tenen cap d'ells esmenes reservades. Per tant, podem passar a la votació conjunta de totes elles, si no hi ha cap oposició. D'acord? *(Pausa.)*

Iniciem la votació.

Els esmentats articles i conceptes han estat aprovats per 107 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Els grups parlamentaris que ho desitgin poden fer explicació de vot, per un temps límit de cinc minuts cada grup. *(Pausa.)* Si no hi ha petició d'explicació de vot, la Llei queda aprovada i passariem al punt següent de l'ordre del dia... Perdó. Senyor Rañé, demana la paraula per a explicació de vot? La té.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, volem manifestar aquí, en primer lloc, la nostra satisfacció per l'aprovació d'aquesta Llei del Consell de Treball, Econòmic i Social, perquè per fi tenim consell de treball, econòmic i social a Catalunya. Dic per fi, perquè hem tingut antecedents a aquesta Llei, d'una banda amb el Consell de Treball...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Rañé i Blasco

...que va constituir la Generalitat provisional quan era conseller en Joan Codina, recuperant la tradició republicana, i aquest Parlament ha assistit de manera reiterada a tres —que jo recordi— proposicions de llei plantejades primer pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, després per Iniciativa per Catalunya, i després per Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Aquest és un consell de treball, econòmic i social, que és fruit del consens entre les parts, té unes connotacions una mica especials, que han fet que sigui i tingui una composició un tant equilibrada, i en aquest sentit sembla evident que la responsabilitat del Govern és molt àmplia: se li ha donat un marge molt important a l'hora de determinar els membres del Grup Mixt, i en aquest sentit penso que algunes de les actuacions i de les situacions que s'han produït en el debat d'avui no són el millor exemple, però confiem que, en això sí, el Govern mantindrà la paraula i el pacte assumit amb els agents socials. No ha estat així en aquesta votació. Malgrat això, hem estat capaços d'obtenir alguns acords, i jo crec que en aquest sentit sembla lògic i sembla evident que la valoració global en sigui positiva. Aquest és un model que té característiques molt especials, molt especials, perquè manté elements similars al

Consell Econòmic i Social estatal i europeu, però al mateix temps recull elements que havien constituït la tradició del Consell de Treball de Catalunya. Manté condicions, funcions i funcionament semblants al Consell estatal, en el sentit del seu model de presidència; la idea de parlar, d'expressar-se a través del dictàmens; el seu caràcter consultiu, que fóra bo que tothom el respectéssim, perquè una de les especificitats que té aquest Consell de Treball, Econòmic i Social, és que aquell que ha de ser consultat..., millor dit, aquell que vol ser assessorat, està en l'òrgan assessor. Tenim l'especificitat que el Govern està també en l'òrgan que l'ha d'assessorar, però, en tot cas, hem de respectar aquest caràcter consultiu, i jo crec que algunes de les resolucions que la majoria va aprovar en l'anterior Ple, doncs, no són les més adients per respectar-lo, com quan es mandata des d'altres instàncies que el Consell de Treball faci coses. Creiem que si ha de ser consultat i ha de tenir autonomia ha de néixer del mateix organisme. I manté, també, un element bàsic, que és la fugida sistemàtica d'un model de cambra neocorporativa. No és un parlament social, és un òrgan d'assessorament de consulta dels agents socials.

Hem de congratular-nos amb la flexibilitat que han demostrat els agents socials per donar sortida als problemes que tenia el Govern. El Govern tenia en el seu programa de govern la constitució del Consell, però no tenia el consens social, i jo crec que la flexibilitat demostrada pels agents socials acceptant-li aquesta idea que el Govern també estigui assessorant-se a si mateix és un pas molt important, i la segona flexibilitat és que, d'alguna manera, es donés sortida a les necessitats que hi havia a la Conselleria d'atendre oferiments històrics que havia vingut fent, oferiments que s'ha buscat una fórmula de poder-ho resoldre. Jo crec que entre tots hem respectat l'equilibri que s'havia plantejat i, en aquest sentit, crec i torno a reiterar que la responsabilitat del Govern està a encertar a trobar el seu representants i també a fer una distribució del grup tercer que no en sigui partidària, sinó que sigui representativa del món social.

Per últim i per acabar, vull agrair tant als serveis de la cambra com a la lletrada senyora Folchi, que ha donat suport a la Comissió, la seva col·laboració amb la tramitació i desenvolupament d'aquesta Llei.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, per explicació de vot té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que és obligat no tan sols per la importància d'aquest Projecte de Llei que hem aprovat, sinó, alhora, fins i tot com a Grup Parlamentari que més ha insistit en aquesta proposta, que ens posicionem.

Per a nosaltres és un fet important i positiu que avui haguem aprovat la creació del Consell de Treball, Econòmic i Social. Per fi tindrem aquest organisme després de disset anys d'autogovern, després que aquesta pro-

posta constés en la majoria dels programes electorals dels grups parlamentaris aquí representats, després que a moltes comunitats autònomes de l'Estat, a molts ajuntaments, es constituïssin aquest tipus de consells, és a dir, que hi hagués ja una experiència de funcionament d'aquests, després -ho recordava abans el senyor Rañé- de tres debats en aquest mateix Parlament. És a dir, ha costat. I ha costat perquè Convergència i Unió mai ha tingut com a prioritat legislativa tirar endavant la constitució d'aquest Consell de Treball, Econòmic i Social.

Hem treballat, avui en el Ple i anteriorment a nivell de Comissió i de Ponència, un projecte de llei que creiem que té una primera característica que l'individualitza, que li dona una certa especificitat. I aquesta, quina és? Que hem estat discutint sobre una proposta que arrenca del diàleg obert entre el Govern, els sindicats i la patronal. Amb l'experiència acumulada amb l'actual Consell de Treball, del Consell Català de Formació Ocupacional i Col·locació, del Consell Català de la Seguretat i Salut Laboral i des del diàleg de les parts s'ha tret aquest projecte de llei.

Un projecte de llei que, evidentment, cada grup parlamentari sobiranament pot avaluar i pot fer aquelles propostes que cregui més oportunes. A l'hora de posicionar-se, a l'hora d'estudiar la proposta que ens venia des del Govern hem cregut oportú, com a Grup Parlamentari, primar el respecte en tot aquest procés de poder salvaguardar el que s'havia pogut consensuar a nivell de Consell de Treball entre el Govern, sindicats i patronal. Teníem coneixement de quina havia estat el procés de negociació, coneixíem quines eren les diferents voluntats de les parts que hi havien participat des dels sindicats, la patronal o l'economia social, i evidentment, avaluem quin és l'actual -permeti'm que utilitzi una expressió vella- correlació de forces, especialment la que hi ha en aquest Parlament. És per això que a nivell parlamentari hem cregut que el més important, la nostra prioritat, era poder trobar un acord amb Convergència i Unió i amb el Grup Parlamentari Socialista, i evidentment convidant la resta de grups, per poder donar suport al document, per poder salvaguardar els trets més importants d'aquell document. I ho hem fet primant aquest aspecte no perquè no tinguéssim elements crítics respecte a la proposta que ens ve. I només en parlaré de dues.

Vostès ja saben que amb la proposta del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb la Proposició de llei que havíem presentat en el seu moment, nosaltres parlàvem d'un consell econòmic, ecològic i social. És a dir, creïem que era oportú, creïem que era del tot necessari, que era inevitable que un consell d'aquestes característiques, que vol incidir sobre les qüestions socioeconòmiques, incorporés tota la temàtica mediambiental ecològica en les seves funcions, en els seus objectius i alhora poder avaluar i dictaminar en aquestes qüestions. Això no ha estat així. Aquesta és una mancança que nosaltres trobem al Consell, a les funcions i a la mateixa constitució d'aquest Consell. Creiem que en el futur serà obligat haver d'incorporar tot aquest seguit de qüestions, però volíem assenyalar aquests aspectes.

I un altre element important que ha estat motiu també d'esmenes i de debat és tot el que feia referència a la proporcionalitat, al nivell de representació. És evident que a l'hora d'estudiar la llei el primer grup queda clar, el segon grup queda clar, el tercer grup és una mena de calaix de sastre on s'amunteguen un seguit de diferents interlocutors. I això, evidentment, correspondrà al Govern tindre la màxima sensibilitat per poder respectar que hi hagi una representació proporcional i adequada de tots aquells que s'encabeixen al tercer grup.

I per últim, per acabar, perquè el temps se'm menja, nosaltres creiem que la transaccional aconseguida per la representació entre el que poden ser sectors o representacions parcials i la representació nacional és equilibrada; hem trobat el debat d'abans i fins i tot hem acceptat la transacció, però, vaja, creiem que una mica de..., des del punt de vista de l'ús simbòlic, i alhora considerem –insisteixo– que per al nostre Grup ha estat important el consens a què en primer lloc es va arribar a nivell de Consell de Treball, important a nivell de consens assolit a la cambra, i sobretot el més important i més positiu és que per fi tenim el Consell de Treball, Econòmic i Social.

Agrair l'actitud de la resta de grups, agrair l'actitud delsponents i, evidentment, agrair també als serveis de la cambra i a la lletrada Folchi.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular em demana la paraula per a l'explicació de vot la diputada senyora Nadal. La té.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull fer una consideració prèvia entorn a la creació de nous organismes públics a Catalunya per tal que en entrar a l'anàlisi concreta del que és la creació del Consell de Treball, Econòmic i Social, no ignorem la responsabilitat que tots plegats estem assumint avui, i tampoc ignorem el context en què dins l'Administració de la Generalitat s'haurà d'inserir com a òrgan consultiu i com a instrument de participació en les decisions econòmiques i socials que es prenguin a casa nostra. Aquesta consideració prèvia és la següent: quan es tracta de gastar recursos públics el criteri que ha de prevaldre és el de la utilitat, que la nova despesa i concretament en aquest cas la utilitat que el nou organisme consultiu de representació econòmica i social suposarà per al conjunt dels ciutadans.

En opinió del Grup Popular aquesta no és una consideració menor, perquè segons l'informe econòmic que acompanya el Projecte, sense tenir en compte la despesa extraordinària inicial, el funcionament ordinari del CES suposa gastar-nos 365 milions enfront dels 79 milions que ens costaven el Consell de Treball, el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, el Consell Català de Formació Ocupacional i Col·locació, que seran ara substituïts pel Consell de Treball, Econòmic i Social. Aquesta consideració preliminar és breu i sintètica

però del tot imprescindible per tal de fer una valoració de la utilitat, del profit que tenim la responsabilitat que hem de ser capaços de treure d'aquest estri de participació dels agents econòmics i socials, que entenem –si ho fem bé– que s'enfortiran mútuament en actuar plegats.

Dit això, i seguint el mateix raonament, crec imprescindible veure la utilitat general que han tingut els CES de característiques ben semblants al CES que avui recull el Projecte de llei. La creació dels CES, que, com tots vostès saben, es va produir després de la Segona Guerra Mundial, fonamentalment, es va fer segons tres morfologies o tres models bàsics. Primer, els consells consultius, el consells econòmics concertadors, com ara el noruec o el portuguès –dintre dels consultius, el francès o l'italià en serien els més representatius–, i finalment, els CES orientadors de la política econòmica.

El model de CES espanyol que es recull en el Projecte de llei amb alguna correcció i que per al Grup Parlamentari Popular era absolutament imprescindible, va ser dissenyat bàsicament amb aquesta funció de consulta legislativa, fent prevaldre així el posicionament, la postura de la UGT enfront de la postura de Comissions Obreres, que el volia amb funcions planificadores de l'economia, és a dir, penjant una mica de l'article 131.2 de la Constitució, i també del model que inicialment volia la CEOE. Perquè cal recordar que a judici dels experts, aquest model, el de CES consultiu, és, de tots els existents, el que pitjor ha funcionat i menys utilitat ha tingut. I cal recordar-ho d'una forma constructiva, precisament per no caure en els mateixos errors quan es posi en funcionament a Catalunya el CES. Veiem, doncs, en quina mesura, per què i, per tant, en quines qüestions hem d'estar especialment vigilants per tal que el CES sigui un estri útil per al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

En primer lloc, els CES consultius han estat d'una composició excessivament àmplia. En aquest sentit, el Projecte que avui debatem corregeix substancialment aquesta tendència amb una composició que integra quaranta-nou membres enfront dels seixanta del CES estatal. En segon lloc, la durada dels càrrecs també ha fet que s'hi enviessin per part de les organitzacions representades, no les figures més representatives o de més pes, i per tant, aquí també hi ha d'haver una assumpció de responsabilitat per part d'aquestes organitzacions per tal que els contactes i negociacions de rellevància puguin fer-se, també, a través del CES i no al marge dels CES consultius, com s'ha fet fins ara, m'atreveria a dir que sempre i sense excepcions.

En tercer lloc, una altra qüestió que també s'ha corregit en el Projecte és la integració de representants del Govern. Però hem de tenir present que, si volem que veritablement funcioni el CES, hem de tenir present que el Consell Executiu no és ni agent econòmic ni agent social. És Govern i és Administració. I com he dit abans, que hi sigui present és bo, però els que tinguin responsabilitats dintre el Consell han de tenir molt clar quin ha de ser el seu paper, que, bàsicament –entenem–, ha de ser presentar i discutir les seves iniciatives per tal que els agents socials que hi són representats puguin fixar amb coneixement directe les seves conclusions.

No entraré en el que ha estat un anàlisi que ha fet dels dictàmens evacuats pel CES espanyol en l'etapa en què governava el Partit Socialista. Realment, he de dir que no es diferencia gaire dels apreciats genèricament en la resta de CES consultius europeus i, realment, les conclusions que podem tenir és de ben poca operativitat. Que en opinió del Grup Popular es troba en el contrast que es produeix entre l'amplitud i la solemnitat de les funcions teòriques del CES consultiu i la seva feble posició jurídica real, que fa que romanguin llanguids i, com hem vist, amb funcions simbòliques i testimonials quan no existeix una veritable voluntat política de fer-los funcionar.

He volgut posar aquest exemple per reforçar la idea amb què he iniciat la meua intervenció. Si creem el Consell de Treball, Econòmic i Social, que el crearem, si ens gastem els diners dels contribuents, que ens els gastarem, és per aconseguir que a Catalunya el CES sigui un veritable instrument de diàleg, negociació i concertació econòmica i social, i per tant, un factor de progrés i de pau social. El Govern de la Generalitat haurà de demostrar, doncs, incorporant unes propostes del CES, que a més a més vénen avalades per àmplies majories, que realment vol obrir els processos legislatius i decisoris als agents socials de Catalunya. El contrari seria fer un consell decoratiu i simbòlic. El contrari seria, en opinió del Grup Popular...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps amb escriure.

La Sra. Nadal i Aymerich

...un frau als contribuents. Acabo ja, senyor president, només dient que el recolzament que dona el Grup Popular a la creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya no és un xec en blanc. Estarem ben vigilants que la implementació i la utilitat que tinguin els ciutadans de Catalunya d'aquest Consell sigui així. I em sembla que és una tasca que hauríem de tenir totes les forces polítiques aquí representades, tots els agents socials, perquè si no, altrament, el que farem és acabar pagant sense fons.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per explicació de vot, té la paraula el diputat senyor Domènech Sesnilo.

El Sr. Sesnilo i Rius

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, simplement per manifestar la satisfacció del nostre Grup perquè s'hagi aprovat aquesta Llei. Si fins i tot em permeten una expansió –diguem-ne– personal, en el meu cas satisfacció doble, perquè em sembla que quatre vegades havia sortit jo en aquesta tribuna a oposar-me que es discutissin diverses proposicions de llei perquè es creés, malgrat que en els nostres programes electorals, els de Convergència i Unió, sempre hi figurava la creació del Consell Econòmic i Social, en aquest

cas, doncs, batejat com a Consell de Treball, Econòmic i Social. La qual cosa produiria una certa contradicció i una certa dificultat d'explicar-se. Avui, sortosament això està superat, però vull recordar que si ha estat així ha estat per la voluntat del grup polític que represento, per la voluntat del Govern, que arribés al més consensuat possible.

Jo me'n recordo que la primera vegada que m'hi vaig haver d'oposar en nom del Grup de Convergència i Unió era perquè s'havia celebrat recentment el Congrés d'un dels sindicats que pesen a Catalunya, on explícitament s'oposaven a aquesta creació dient que el Consell de Treball ja funcionava. Recordo que una miqueta l'arrencada va ser aquesta. Després tothom ha anat evolucionant, s'ha anat parlant; crec que el tarannà constant, buscant consens, del conseller Farreres, crec que està claríssim, i per què no destacar també, doncs, la voluntat explícita dels agents socials, dels sindicats, que jo crec que han estat a l'alçada de les circumstàncies, també de les patronals...? Tot plegat ha fet que avui sigui un dia d'aquells que un se sent satisfet d'haver treballat per la consecució d'aquest objectiu.

Consti –i repeteixo– que almenys en els nostres programes electorals sempre hi havia estat, aquesta voluntat, sempre hi havia aquest compromís de crear-lo, però, com acostumem a fer dintre del que és possible –diuen que la política és l'art del que és possible–, el Govern, sempre amb una prudència que crec que avui ha donat els seus fruits, buscava això: que pràcticament aquí no haguéssim de fer esmenes i que pràcticament tot vingués, diguem-ne, tan rodat, doncs, que el Parlament ho hagués de, simplement, referendar, sense abdicar de la seva responsabilitat, que al cap i a la fi és el qui fa les lleis; per delegació de la sobirania popular és qui fa les lleis, i per tant, sense abdicar-ne.

A vegades, harmonitzar el que ens ve pactat i no defugir aquesta responsabilitat pot produir algun problema. Crec que s'ha notat que n'ha produït algun, que jo entenc menor, i per aquest motiu jo voldria agrair molt vivament, molt sincerament, molt honradament, la veritat, als ponents de tots els grups parlamentaris..., que han fet fàcil, en el fons del fons, en el resultat, que és el que compta, doncs, la recerca..., diguem-ne, que l'adhesió a aquest Projecte fos al més entusiasta possible, al més unànime, i que avui tinguem un instrument perquè, com ha dit el senyor Nadal –i jo també m'hi afegeixo–, a partir d'ara el Parlament també estigui atent i vigilant perquè realment serveixi per a la funció que tots esperem que sigui. Nosaltres estem amb aquest convenciment, i per això, insisteixo, la nostra felicitació pel dia d'avui, i també per tots els que han intervingut, des dels serveis de la cambra als ponents dels grups; sincerament ha estat un plaer treballar tots plegats, i crec que el resultat és positiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Projecte de llei de protecció civil de Catalunya

No havent-hi més peticions de paraula per a explicació de vot d'aquest Projecte de llei, passarem al punt tercer de l'ordre del dia: Projecte de llei de protecció civil de Catalunya; per tant, és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, sobre el Projecte de llei de protecció civil a Catalunya i les esmenes reservades per defensar en el Ple. D'acord amb l'article 101 del Reglament, començarem el debat. En primer lloc, l'honorable conseller de Governació presentarà el Projecte: té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tinc l'honor de comparèixer davant de tots vostès, en nom del Govern, per presentar-los el que espero que amb un ampli suport esdevindrà la Llei de protecció civil de Catalunya. Es tracta d'una llei complexa pel seu mateix objecte, que ha requerit una dedicació del Govern i d'aquesta cambra, que des de principis d'any, en ponència i comissió, hi ha estat treballant, i que avui es sotmet a l'aprovació pel Ple d'aquesta cambra. *(Pausa.)*

La que avui els presento serà –si s'aconsegueix el suport parlamentari– la primera llei en una matèria, en aquest cas la protecció civil, sobre la qual el Govern català ve treballant pel reconeixement competencial des de fa temps. A partir del concepte de la protecció civil com a conjunt d'accions encaminades a evitar, reduir o corregir els danys causats a les persones i béns de tota mena de mitjans d'agressió, sigui per elements naturals o extraordinaris, en temps de pau, quan l'amplitud i la gravetat dels seus efectes els fa assolir el caràcter de calamitat pública, el Tribunal Constitucional afirma que comprèn l'existència d'obligacions i serveis personals a càrrec dels individus i de les corporacions territorials existents dins de l'Estat. D'aquí es dedueix –continua afirmant el Tribunal Constitucional– que s'ha de reconèixer a les comunitats autònomes competència en matèria de protecció civil, especialment per a l'elaboració dels corresponents plans de prevenció de riscos i calamitats, i per a la direcció dels seus propis serveis en el cas que es produeixin situacions catastròfiques o d'emergència.

A aquest criteri jurisprudencial de l'alt Tribunal respon, precisament, aquesta iniciativa del Govern, que suposa, en definitiva, la culminació d'un seguit d'actuacions prèvies en matèria de protecció civil, endegades el juliol de 1986, i que van suposar l'estructuració organitzativa dels serveis de protecció civil, la creació de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya i, l'octubre de 1992, la creació del Centre de Coordinació Operativa de Catalunya, un centre de comunicacions que té com a missió fonamental la informació, la comunicació, la coordinació, el suport i l'optimització dels esforços, accions i actuacions de tots els organismes, tant públics com privats, que puguin ser requerits en cas de greu risc col·lectiu i que té com a finalitat –sempre– la

seguretat de les persones, els seus béns i drets, així com la minimització i la previsió dels seus efectes. Això pel que fa a l'estructuració organitzativa dels serveis d'emergències; però també en l'àmbit de la planificació i de les emergències s'ha dut a terme el que jo crec que és una tasca important: l'Infocat, per a emergències originades arran d'incendis forestals, i el Proccat, el Pla d'emergències genèric o marc en matèria de protecció civil, l'homologació del qual per part de la Comissió de Protecció Civil de l'Estat va suposar, en definitiva, la ratificació expressa del reconeixement competencial de la Generalitat de Catalunya.

Com els deia, el text legal que avui sotmeto a la seva consideració constitueix, doncs, la culminació de la vertebració del sistema d'emergències de Catalunya, un pas més endavant en el sentit que és el resultat d'una actuació endegada, com ja els deia, l'any 1986, però al mateix temps constitueix també el punt d'arrencada, en tant que per primera vegada es disposarà d'una llei de protecció civil feta i pensada per Catalunya. Es tracta d'una llei d'aplicació a tot el territori i per a totes les situacions d'emergència que no depassin el nostre àmbit, l'objecte de la qual és, com dèiem abans, la regulació de les accions destinades a protegir les persones, els béns, el medi ambient, enfront de situacions de greu risc col·lectiu o calamitats públiques.

Al seu caràcter innovador, en ser el primer text legal d'aquestes característiques, s'hi afegeix la regulació d'altres aspectes igualment importants que voldria destacar: la regulació dels drets i deures dels ciutadans; les actuacions bàsiques en matèria de protecció civil, i l'estructura organitzativa i el règim sancionador, que, si els sembla, els repassaré breument.

La regulació dels drets i deures dels ciutadans enfront de les emergències, des del necessari respecte al marc constitucional que garanteix el dret a ser informats i que regula la necessària col·laboració amb les autoritats competents, d'acord amb les instruccions rebudes, així com l'obligació –tant per part de les empreses, com entitats o organismes que realitzin activitats que puguin generar un greu risc, com centres públics o privats que puguin resultar afectats d'aquestes situacions de caràcter...– de dotar-se de mesures d'autoprotecció.

Segon aspecte: les actuacions bàsiques en matèria de protecció civil, d'entre les quals també voldria destacar, en tant que suposa una novetat, la previsió d'una xarxa general d'alarmes i comunicacions de protecció civil, així com la facultat de l'Administració de la Generalitat d'executar subsidiàriament obres d'infraestructura necessàries per a l'aplicació, sigui d'un pla municipal, per garantir-ne la seva operativitat, a més de l'obligació fixada en relació amb els plans de protecció civil, sigui quin sigui el seu àmbit territorial, de ser revisats com a mínim cada quatre anys.

També vull destacar, com a novetat, la previsió que fa el text legal que avui sotmeto a la seva consideració de la creació d'una comissió de recuperació, dins el capítol del que denominem «recuperació de la normalitat». Fins ara, després de cada catàstrofe –siguin aiguats, o siguin, per exemple, incendis– es constituïa una comissió encarregada de valorar els danys i distribuir els ajuts

corresponents. Mitjançant la Llei es preveu com a mecanisme fix una comissió d'emergències, que s'integraria amb representants de l'Administració de la Generalitat, de l'Estat i també de cadascun dels municipis afectats, que després d'una catàstrofe n'avaluaria els danys i establiria els mecanismes adients, sobretot, per tornar al més aviat possible a la situació anterior a aquesta catàstrofe.

L'estructuració de l'organització de la protecció civil a Catalunya, la volem fer en aquest text mitjançant tres àmbits o pilars. D'una banda, les administracions públiques, reconeixent-ne com a úniques autoritats dues: l'alcalde, en l'àmbit municipal, i el conseller de Governació, en l'àmbit autonòmic, i per delegació, els delegats territorials del Govern de la Generalitat. En segon lloc, els serveis d'autoprotecció de les empreses públiques o privades, tant pel que fa a personal destinat com a recursos i serveis propis d'autoprotecció, que considerem a tots els efectes com a col·laboradors en la protecció civil. I en tercer lloc, i *molt* important, el voluntariat de protecció civil. Així, es crearia un registre especial del voluntariat en aquest àmbit, en el Departament de Governació, on s'hi inscriuran, sempre que reuneixin els requisits exigits, diferenciat del Registre general del voluntariat, dependent del Departament de Justícia. Es tracta, en definitiva, d'avançar en la mateixa línia ja endegada per la Llei de bombers, que és canalitzar la força altruista del voluntariat de protecció civil de manera específica per tal de garantir que rebran una formació adequada i que seran degudament coordinats i planificats com a recursos a emprar en cas d'emergència, i sobretot, defugir al màxim processos burocratitzadors.

També constitueix una innovació dins del marc del dret comparat en tant que per primera vegada una llei de protecció civil incorpora en el seu text un capítol dedicat a les infraccions i règim sancionador, i distribueix les competències sancionadores entre les diverses administracions catalanes d'acord amb el criteri de vinculació al pla de l'activitat infractora.

En tots aquests àmbits de regulació que acabo d'esmentar, em plau molt, especialment, haver arribat a un total consens amb totes les forces polítiques representades al Parlament, de manera que, fruit dels treballs en ponència i comissió, s'han transaccionat totes les esmenes presentades als articles que les regulen, la qual cosa en alguns casos ha suposat la seva incorporació, en tant que milloraven el text presentat pel Govern —especialment en matèries com el paper dels alcaldes en la planificació de la protecció civil, el disseny de les estructures organitzatives i el règim sancionador—, i en d'altres ha significat la retirada de les esmenes. Voldria, doncs, en nom del Govern, agrair a tots vostès l'esforç d'entesa esmerçat fins ara, i que confio que es mantindrà en aquest tram final de debat en sessió plenària.

Hi ha, inevitablement, un punt en què no s'ha pogut arribar a un consens unànim: és el relacionat amb la creació del gravamen sobre les instal·lacions de risc, que obeeix a la idea que aquelles empreses, centres o instal·lacions que generin risc contribueixin econòmicament al finançament d'activitats de previsió, prevenció, planificació, intervenció, informació..., és a dir, forma-

ció en general, i totes aquelles que comporta la protecció civil, el que nosaltres denominem «la distribució solidària dels costos de la protecció civil entre els creadors de riscos». Es tracta d'un tribut de naturalesa real i directa, el producte del qual serà consignat en els pressupostos de la Generalitat, i amb la recaptació del qual, a més d'eventuals aportacions públiques o privades, es preveu la constitució d'un fons de seguretat. També cal ressaltar que en resultaran exemptes, d'aquest impost, aquelles activitats de reciclatge i les estacions elèctriques no nocives per al medi ambient, amb la finalitat d'incentivar aquestes activitats, en tant que no danyen l'ecosistema i, sobretot, no generen risc.

En aquest punt, com deia, subsisteixen encara discrepàncies per part de dos grups parlamentaris d'aquesta cambra; de fet, les esmenes que aquests grups mantenen al text presentat pel Govern en aquesta matèria no són coincidents. Aquesta diversitat en la forma de regulació proposada, entenc que és lògica i legítima, i respon a la mateixa diversitat de parlamentaris d'aquesta cambra. Però, en qualsevol cas, vull posar de manifest que crec que no desmereix l'acord base que existeix entre tots els grups aquí representats sobre la necessitat i la bondat d'aquesta iniciativa legislativa i el fet que un 90% de les 238 esmenes presentades al text del Projecte..., s'hagi transaccionat abans d'arribar al Ple aquest 90%, repeteixo.

Els agraeixo, doncs, la seriositat, el rigor i la dedicació que tots vostès han esmerçat en la millora d'aquesta iniciativa legal. Els demano aquest mateix esperit constructiu en el debat de les vint esmenes reservades per a la seva defensa davant del Ple. I en definitiva, sol·licito de tots vostès el seu suport a aquest Projecte de Llei, des del convenciment de la conveniència que aquesta iniciativa del Govern..., i des de l'esperança que aquest sentiment serà compartit per la majoria dels seus il·lustres membres amb el mateix sentit de responsabilitat que han demostrat al llarg de la seva tramitació, és a dir, amb el convenciment que la regulació d'un àmbit tan essencial per a les persones com és el garantiment de la seva seguretat s'ha de fer sempre lluny de posicions immobilitistes o partidistes, s'ha de fer i s'ha fet amb voluntat de consens i, en els seus aspectes bàsics, fins i tot amb el suport unànim de aquesta cambra. Perquè el que en resultarà del debat d'avui no serà la llei del Govern ni la d'un sol grup parlamentari, sinó la llei que totes les forces parlamentàries ofereixen als ciutadans per al garantiment de la seva vida i dels seus béns en cas de calamitat pública.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Els ponents d'aquest Projecte de Llei han sol·licitat de poder fixar la seva posició, i en el cas que correspongui defensar les seves esmenes, abans de fer cap altra tramitació. Per tant, donarem la paraula a aquells portaveus que vulguin parlar en aquest moment processal. En primer lloc, pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el nostre Grup ja anuncia el vot favorable a tots i cadascun dels articles de la present llei, de la futura llei de protecció civil de Catalunya per diversos motius. Un ja l'ha comentat a bastament el senyor conseller, i és que fa referència que, pràcticament, de les esmenes inicials que es van presentar a la ponència, al final dels treballs de la ponència, hi ha hagut una variació important i a alguns grups, com per exemple el nostre, el Grup Mixt, pràcticament no ens va quedar cap esmena i algunes esmenes fins i tot en el darrer moment, que teníem un cert interès a mantenir-les, van perdre la seva virtualitat en tant que els canvis successius que ha anat tenint el text que sortia de la ponència, d'alguna manera ja les incorporaven. Per tant, des del nostre punt de vista i des del nostre posicionament hem d'agrair la voluntat inicial per part del Grup de Convergència i Unió i del Govern d'integrar el màxim possible dels plantejaments i els punts de vista de l'oposició.

També votarem favorablement perquè entenem que a Catalunya li feia falta, i li feia falta ja feia molts anys, una llei pròpia de protecció civil, i també votarem favorablement perquè entenem que era necessària la seva regulació, és a dir la regulació de la protecció civil. Nosaltres, com en el mateix text, almenys així en el preàmbul ho especifica, entenem i s'entén que existia realment un cert buit legal. Evidentment que s'havia legislat, bàsicament en el terreny reglamentari, tant a nivell d'Estat com a nivell de Catalunya bàsicament, però feia falta una llei d'aquestes característiques que marqués els principis generals del que ha de ser la protecció civil.

Començaré per aquest darrer punt, al qual nosaltres hem votat favorablement el dictamen de la ponència que finalment es presenta avui. Realment, el marc constitucional i estatutari no estableix ni establia una reserva clara en protecció civil a favor de la Generalitat. Va haver de ser, sense cap mena de dubte, el mateix Tribunal Constitucional que en una de les seves sentències, i per tant creant jurisprudència i relacionant protecció civil amb servei públic, va obrir el camí, probablement indirectament, que governs autonòmics, i en aquest cas el Govern de la Generalitat, pogués legislar en aquesta matèria.

Nosaltres ens felicitem que finalment el Govern hagi pres aquesta decisió. Nosaltres entenem que també es podia fer temps enrere, però nosaltres també veiem que el fet que hi hagi aquest aval del Tribunal Constitucional, i probablement un panorama polític que ho permetés, facilités aquesta possibilitat de poder tenir una llei de protecció civil pròpia.

La regulació que es fa pràcticament és, jo diria, integral, sempre en el terreny de la globalitat, de marcar els principis generals i deixar per més endavant el desenvolupament d'alguns aspectes via reglamentària, però –com deia– és pràcticament una voluntat i una visió global a excepció d'alguns aspectes que es mantenen com a reservats a nivell d'Estat.

Ha estat precisament gràcies al grup del Partit per la Independència, del Grup Mixt, en aquest cas, que l'in-

terès nacional, és a dir tots aquells aspectes que fan referència a l'interès nacional, a partir d'aquesta llei queden emmarcats dintre d'unes cometes, més que res per connotacions, és a dir que no hi puguin haver connotacions dolentes en aquest sentit, però tot allò que s'entengui com a interès nacional, és a dir accidents nuclears, conflictes bèl·lics i algunes declaracions unilaterals del ministre de tom faran que aquest sigui l'únic aspecte que la Generalitat, en principi, no hi tingui competència directa.

Nosaltres entenem que la Llei té diversos aspectes positius, diversos i importants. Nosaltres destacaríem, en tot cas, el fet que s'estructuren d'una forma clara tots els nivells de protecció civil de Catalunya –va existir un cert debat del paper dels ajuntaments i dels alcaldes, nosaltres entenem que s'ha resolt d'una manera favorable i d'una manera interessant– i, per altra banda, també es regulen tots els aspectes que fan referència a protecció civil, des de la previsió, la prevenció, fins a la informació i a la formació, i també hem de tenir en compte que en el concepte de protecció civil per primera vegada s'integra també l'apartat o el tema de medi ambient.

Finalment, hi ha hagut un aspecte que a nosaltres ens ha sorprès bastant, perquè no prevèiem que hi hagués o hi pogués haver la major part de la controvèrsia –que, per cert, n'hi ha hagut molt poca, però que només s'ha centrat en un aspecte–, que és el tema del finançament. Nosaltres teníem alguna esmena, que finalment la vam retirar, no l'esmena que tenien alguns grups polítics, que feia referència bàsicament al finançament privat del desplegament d'aquesta llei; nosaltres al que fèiem referència era al finançament públic. Si s'observa l'evolució dels pressupostos de la Generalitat en els últims temps, una de les nostres queixes era precisament que totes aquelles partides, tots aquells diners que anaven destinats a protecció civil precisament s'havien retallat i, per tant, era una incongruència que a Catalunya es pogués fer una bona protecció civil si, en principi, a part d'un marc legal que no acompanyava, no existien massa recursos. Nosaltres fem una petició: que a partir, precisament, d'aquesta nova llei que comença o que fa començar una nova era en protecció civil a Catalunya, també el Govern de la Generalitat s'impliqui més en aquesta matèria.

Però, pel que fa al finançament privat, nosaltres hem de dir que estem d'acord amb la proposta que es fa des del Govern. Jo diria que no és una qüestió de noms, si ha de ser un impost, si ha de ser un gravamen, en qualsevol cas és un tribut i és bo i és interessant, i a nivell europeu així es fa a molts altres països, que aquelles empreses o aquelles activitats que generin un risc evident, objectiu, ajudin a finançar part de la protecció civil a Catalunya. Nosaltres no compremem ni pensem exactament igual que d'altres grups que no entenen aquesta postura, però nosaltres entenem que és bo, que és interessant i que fins i tot és just que això sigui així, i que fins i tot puguem tenir, a partir, precisament, de la implantació d'aquest gravamen, un millor finançament per a la protecció civil.

En definitiva, senyor president, nosaltres entenem que aquesta llei ha de millorar la protecció civil a Catalunya

i ha de ser..., millor dit, ha de ser una millora a partir precisament d'aquesta llei i ha de permetre aquesta millora en tots els aspectes, no només legals.

Hem de recordar que Catalunya és un país especialment problemàtic en temes de seguretat. Catalunya té tres centrals nuclears, té grans concentracions d'empreses químiques, té sistemes de serveis públics, en molts casos defectuosos...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Morera i Tanya

Em sembla que no consta igualment el seu rellotge que al meu, però en tot cas acabo, senyor president. Però bé, en tot cas, acabo.

Com deia, som, a més a més, un país mediterrani, que té, per tant, un sistema de pluges molt particular, uns focs forestals; té, resumidament, un seguit de característiques que fan que a Catalunya aquest apartat sigui especialment problemàtic. Esperem i desitgem que aquesta llei faci precisament que el nostre país sigui més segur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller de Governació, el nostre Grup també avança ja el seu suport i el seu vot favorable al conjunt del Projecte de llei de protecció civil, al mateix temps i alhora que expressa la seva satisfacció per la resultant del conjunt dels treballs efectuats per la Ponència.

De fet, la protecció civil, definida, com ho fa la llei i com és sabut, com a protecció física de les persones i dels béns en situació de risc col·lectiu, de calamitat pública o catàstrofe extraordinària, en la qual la seguretat i la vida de les persones pot perillar, constitueix una vessant, un important camp, en definitiva, de la seguretat pública.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix la direcció del debat.)

Precisament, perquè aquesta competència de seguretat pública és exercida a Catalunya per la policia de la Generalitat, en definitiva, pel Govern de la Generalitat, correspon al Govern de la Generalitat com a poder públic amb plenes competències en aquest terreny, en primer lloc, quelcom tan important com la garantia del dret a la vida i a la integritat física de les persones com a primers i essencials drets fonamentals que són; però també, i en segon lloc, en segon terme, el manteniment de l'ordre públic en qualsevol circumstància –subratllat en qualsevol circumstància– i, no cal dir, en els supò-

sits que s'han alludit anteriorment com són les situacions de greu risc col·lectiu o de calamitat pública.

D'aquí que nosaltres volem saludar com a molt positiva la determinació i la voluntat política del Govern a l'hora d'afrontar una iniciativa legislativa que, a més –com s'ha dit abans– d'abordar un adequat marc institucional per posar en funcionament el sistema de protecció civil a Catalunya, contribueix substancialment, singularment, a elevar de manera important el sostre de l'autogovern per raó de la magnitud i de la transcendència dels valors que estan en joc en les situacions d'emergència, fins ara caracteritzats com a drets i valors objecte de protecció únicament i exclusivament per part de l'Estat, però que aquesta darrera característica crec que s'extreu clarament del conjunt de la llei quan fins i tot observem aquelles disposicions, aquella normativa que implica una exigència de posar a disposició els recursos humans i materials pertanyents no només a totes les administracions públiques sinó també al conjunt d'organitzacions i empreses, fins i tots als particulars, als quals fins i tot, àdhuc, es pot imposar deures per fer front a les situacions de greu risc o de catàstrofe, autèntics pressupòsits –com és sabut– de la protecció civil.

I això, evidentment, llevat de les situacions d'emergència declarades per l'Estat i que són de la seva competència, però que, malgrat tot, el conjunt de l'espectre o de l'àmbit material d'aquesta llei atorga una dimensió extraordinària al Govern de la Generalitat com a prestador d'un servei públic essencial a la comunitat.

Tanmateix, seria equivocat pensar que a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei l'organització de la protecció civil a Catalunya pretengués crear de nova planta, *ex novo*, uns serveis específics, suplantant o exercir directament els serveis públics que poden estar relacionats amb ella, o fins i tot de disposar directament dels mitjans a utilitzar. La protecció civil, però, com és sabut, ha d'actuar, en definitiva, a través de procediments d'ordenació, de planificació, de coordinació i de direcció dels serveis públics relacionats amb l'emergència que calgui afrontar.

Es produeix, per tant, doncs, en aquest àmbit una clara concurrència de competències o d'atribucions en matèria de protecció civil entre la Generalitat i sobretot al món de l'Administració local, que juga un paper destacat, destacadíssim en aquest àmbit. Precisament per això, el nostre Grup ha de confessar en fer aquest posicionament que els nostres temors i prevencions inicials en relació amb aquesta llei, aquest Projecte de llei, inicialment estaven circumscrits de manera molt preferent, per no dir gairebé exclusiva, a la garantia i al respecte degut dins el principi de cooperació interadministrativa a l'important paper dels ajuntaments. De fet, la majoria de les nostres esmenes anaven en aquest sentit i, per tant, hem obtingut la garantia que aquesta és una llei que configura un autèntic sistema integrat i, per tant, que és respectuosa amb les competències i atribucions del món local.

De fet –i com que veig que el temps se m'acaba–, finalment voldria fer una menció a part a un aspecte que ha estat potser l'aspecte més polèmic o que alguns han volgut que sigui el més polèmic de la llei, com és

3002

l'existència d'un gravamen sobre els elements patrimonials a efecte d'activitats de les quals es pugui derivar l'activació dels plans de protecció civil. Estem, senyores, davant ni més ni menys que d'un veritable o d'un autèntic impost, un concepte que no pot amagar ni tan sols la utilització pudorosa d'eufemismes com el que utilitza la llei: gravamen. Estem davant d'un autèntic impost que grava les activitats industrials, el transport, l'emmagatzemament i altres activitats de les generadores de risc i que, per tant, té una finalitat, com és el finançament de les actuacions de protecció civil. És a dir, des de la competència tributària del Govern de la Generalitat de Catalunya, que posseeix el doble títol habilitant, tant material com tributari, la Llei configura un tribut sobre determinats béns situats a Catalunya i que són aquells que es troben afectes a una activitat susceptible de provocar l'activació de plans de protecció civil.

És aquesta una opció que ha seguit, per exemple, la recent Llei d'establiments comercials, on s'estableix una clàusula que habilita el seu desenvolupament reglamentari posterior, o fins i tot el mateix Govern balear, en mans del Partit Popular, a través d'un impost que grava les instal·lacions que incideixen en el medi ambient i que no ofereix dubtes de constitucionalitat en base a consolidada doctrina jurisprudencial.

El nostre Grup dóna suport a la creació...

El vicepresident primer

Ha ultrapassat el temps, eh, senyor diputat?

El Sr. Ridao i Martín

Perdó. Dóna suport –i acabo de seguida– a aquest impost, que el seu producte es consignarà en els pressupostos de la Generalitat, i que valorem molt positivament perquè es destinarà íntegrament al finançament de les activitats de prevenció, planificació i intervenció.

I finalment, senyor president, voldria acabar, en definitiva, malgrat que hi hauria altres qüestions que jo voldria haver fet avinent en aquest acte, voldria també dir, finalment, que aquesta és una llei que arriba a aquest tràmit de discussió plenària molt millorada respecte de les seves previsions inicials, gràcies, òbviament –com s'ha dit–, a les aportacions dels diversos grups de la cambra, que constitueix, per tant, una bona Llei en general en la matèria de què és objecte esperant també el seu desenvolupament reglamentari, i no voldria, però, acabar aquest posicionament sense agrair l'esforç i el treball de tots els ponents, tant el senyor Sabanza, el senyor Vilalta, el senyor Sirera, el senyor Gimeno, i Morera, i els bons oficis, com no, de la lletrada senyora Imma Folchi.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per al seu posicionament, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. En tot cas, voldria fer-li avinent que acumularé el posicionament amb la defensa de les set esmenes que em queden vives.

El vicepresident primer

Sí, per això li donem el doble de temps dels que no tenien esmenes vives, senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Li agraeixo aquesta consideració. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, com no pot ser menys, hem de dir que la valoració del nostre Grup és positiva, tant del text que avui sortirà d'aquesta cambra com de tot el procés de diàleg i de recerca de consens que s'ha produït en tot aquest tràmit parlamentari; consens que ha estat possible, òbviament, per la voluntat de la Conselleria de Governació, també del ponent de Convergència i Unió, senyor Sabanza, i crec que, per no repetir noms, els ponents de la resta de grups que també han contribuït en aquest 90 i escaig per cent de consens que tenim a la Llei.

I dir que la satisfacció nostra ho és per un altre motiu, i és per la importància d'una llei com aquesta i com altres que s'han debatut en aquest Parlament, que tracten sobre la seguretat de les persones, dels béns i del medi ambient. És important que lleis d'aquest tipus surtin amb un alt nivell de consens, així ho han fet en altres lleis i, en tot cas, posem com a exemple la Llei de bombers, i podríem lamentar que en altres casos no ha estat possible, com podria ser l'exemple de la Llei de mossos.

Però, tal com ha dit bé el conseller, aquesta Llei sortirà fruit de l'esforç conjunt de tothom, de la participació de tots i de les aportacions de tots els grups parlamentaris, i per tant, podem dir que és una llei de tots els grups del Parlament i de tota la ciutadania. Per tant, creiem que aquesta Llei dóna una força al Govern, no sols la legal, la legítima que ja li correspon, sinó, a més, la força moral per aplicar-la amb eficàcia, perquè té la complicitat responsable de tots els grups parlamentaris. Per tant, el que desitgem és que aquesta llei comencem ja a complir-la i fer-la complir.

Aquesta Llei –com ja han dit altres ponents– dissenya l'estructura global de la protecció civil a Catalunya; l'objecte –com es diu– és protegir les persones, els béns i el medi ambient de tot Catalunya i la seva importància principal és que permet ordenar, coordinar, planificar les actuacions de protecció civil, tant les de la Generalitat i, eventualment –els casos que siguin declarats d'interès nacional–, de l'Estat, dels ajuntaments i administracions locals –en aquest cas també la participació dels consells comarcals–, de les empreses, centres i instal·lacions, i sobretot, de les associacions de voluntaris de protecció civil. Per tant, com en tots aquests aspectes hi ha hagut consens i unanimitat per part de tothom, crec que no caldria fer més esment d'aquestes qüestions.

I en tot cas, sí que voldria destacar algunes de les incorporacions que s'han produït gràcies a les nostres esme-

nes; he de dir que de les vuitanta esmenes que va presentar el nostre Grup, més de quaranta han estat assumides, ja sigui directament o a través de transaccions amb altres grups, i que jo destacaria d'aquestes, sobretot, la importància que nosaltres donàvem a la informació i la formació de les persones i dels col·lectius, tant dels grups d'intervenció com de la població en general. Creiem que s'han incorporat dos articles nous: un, el dret de participació dels ciutadans individualment o col·lectivament, que s'ha d'estructurar a través d'un reglament, i després, també un d'important, que és el de la formació escolar; que planteja l'obligatorietat de programar activitats d'informació, de prevenció i de divulgació en temes de protecció civil als centres escolars i que almenys durant una vegada l'any s'haurà de fer un simulacre. Creiem que totes aquestes aportacions signifiquen educar els ciutadans en el risc i que és important saber què fer davant d'una situació de risc, perquè evitar improvisacions o evitar respostes, en alguns casos, fruit del nerviosisme, contraproductius, ajuda tant com tenir una bona estructura operativa que pot garantir, simplement, els plans.

Hem plantejat alguna qüestió, com és incloure el confinament, que és una figura que està coneguda i reconeguda ja en alguns dels plans que existeixen a Catalunya, i molt concretament a Tarragona, el Plaseqta i el Penta; és a dir, ja parlen de confinament, i el text inicialment no en parlava. Creiem que també hem contribuït a incrementar el control, el coneixement per part dels ajuntaments dels diversos plans d'autoprotecció que hi poden haver en el seu terme municipal. S'ha inclòs la condició que hi ha d'haver un informe previ favorable dels ajuntaments abans de produir-se les aprovacions pertinents dels plans d'autoprotecció. Creiem que també és important, de cara la dignificació del personal de protecció civil, aquest destí preferent de les persones que no poden estar totalment operatives i que es qualifiquen de segona activitat i que tindran aquesta funció de col·laboració en temes d'inspecció i de formació a partir de la formació específica prèvia, que és lògicament necessària.

També pensem que s'han incrementat les funcions de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, especialment en el tema de verificar el funcionament dels plans de protecció civil després que es produeixin incidències de rellevància. S'ha augmentat la precisió en el funcionament de les associacions de voluntaris; va crear-se una polèmica, crec que interessant, en la ponència sobre la necessitat que les associacions de voluntaris siguin de col·laboració i d'ajut en totes les tasques de protecció civil, i crec que s'han posat les cauteles necessàries, mantenint el ple respecte a la llibertat d'associacionisme dels ciutadans.

Hem fixat també terminis de concreció de l'elaboració del reglament, de la revisió del mapa de protecció civil de Catalunya, etcètera, i crec que també és important recalcar una cosa que no ha estat inclosa dins de la Llei, però que finalment també hem consensuat en una proposició no de llei que vam signar tots els ponents de la Llei, i que és la referència a temes de seguretat nuclear. Sabíem —i sabem— que és una competència que és d'interès nacional; que no podíem incloure-la expres-

sament en la Llei, però des del nostre Grup volíem fer palesa la preocupació per l'existència de quatre instal·lacions de centrals nuclears a Catalunya, tres operatives i una ja no, i que això es mereixia, com a mínim, el fet que tingués alguna diferenciació específica. Finalment, en la Proposició no de llei el que fem és sol·licitar la creació d'una delegació del Consejo de Seguridad Nuclear a Tarragona, previsiblement a Tarragona, que la Llei de creació del propi Consejo de Seguridad Nuclear ho fa possible i que esperem que sigui una realitat en un curt termini de temps.

En tot cas, ja, centrant-me en les discrepàncies, les discrepàncies del nostre Grup no estan en la imposició del gravamen; cal recordar que el nostre Grup no va presentar cap esmena de retirada d'això, sinó al contrari: vam presentar una esmena en la qual fem obligatòria la facultat de la constitució d'un fons de seguretat. En principi, en el text inicial deia que «es podrà constituir un fons de seguretat», i finalment ha quedat que «es constituirà obligatòriament amb el producte del gravamen». Per tant, el nostre Grup no tenim cap objecció que aquelles empreses, centres o instal·lacions que poden generar algun factor de risc tinguin algun impost, alguna taxa o algun gravamen —diguem-li com vulguem—, que participin en aquestes activitats de previsió, prevenció, planificació, informació i formació.

Les nostres discrepàncies, que hem mantingut fins avui i que demanarem que es faci la votació, si no tenen inconvenient, globalment, són a la regulació de l'aplicació d'aquest gravamen, i en principi pensem que hauria de ser més proporcional al risc o a l'impacte que poden produir. Per això les hem agrupat en quatre qüestions diferents: per una banda, creiem que les grans centrals hidroelèctriques tenen una quantitat poc significativa de gravamen. En concret, són 25 mil·lèsimes de pesseta per metre cúbic, que vol dir una quantitat molt reduïda, si parlem d'hectòmetres cúbics d'acumulació a les grans hidroelèctriques, però que entri una quantitat reduïda i que des del nostre Grup plantejàvem el doble d'aquesta quantitat.

També hem gravat o plantejem que hi ha d'haver una forma diferent de gravar les instal·lacions que estan destinades a la producció de les destinades a transformació, perquè tampoc el risc és el mateix de produir i de transformar, i posàvem un apartat específic per a les centrals de transformació, les instal·lacions de transformació. I la producció jo crec que el més significatiu era que tampoc no estem d'acord amb la imposició, sobretot, de les centrals nuclears, perquè les centrals nuclears, de la forma que queda el text, paguen una quantitat de menys de cinc milions de pessetes per cada una de les centrals: menys de cinc milions de pessetes, una quantitat si no ridícula pràcticament risible en els costos que la seguretat representa per a les centrals nuclears, i creiem que una imposició més notòria potser seria pedagògicament més interessant.

Hem proposat també gravar les xarxes de transport i subministrament d'energia elèctrica, sobretot les de baixa tensió —la resta ja hi estan—, perquè creiem que són aquelles que tenen més problemes de manteniment i que a la llarga originen més problemes; molts dels

3004

incendis forestals estan provocats per aquesta mala conservació de les xarxes de baixa tensió.

El vicepresident primer

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Gimeno i Sanz

Acabo ja dient que també creiem pedagògicament important la necessitat de no exonerar les plantes transformadores de residus sòlids. Les incineradores són plantes de reciclatge, però creiem que no s'han de potenciar perquè són instal·lacions que han d'anar a mig termini a eliminar-les, que deixin d'existir. Per tant, no és coherent que siguin, per tant, exonerades d'aquest gravamen.

Independentment del resultat de les esmenes, sí que volem dir que ens felicitem del conjunt del text; que ens abstindrem només en aquests articles que estan relacionats amb aquestes esmenes nostres, 59 i 60, però que en la resta hi haurà el nostre vot favorable perquè ens sentim copartípics i corresponsables del text que sortirà finalment d'aquesta cambra, i el que tenim és realment el desig que es posi aviat en marxa aquesta funció de protecció civil, de manera integral a tot Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara correspon la intervenció del Grup Popular. Té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, i tal com hem acordat, defensaré de manera conjunta totes les esmenes del Grup Popular, ja que tenen com a finalitat l'eliminació del gravamen que ve recollit als articles 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, així com totes les referències al finançament que es recullen a l'exposició de motius i a la disposició addicional segona, i aprofitaré també per fer una breu explicació del sentit del nostre vot a la resta del text de la Llei.

El vicepresident primer

Li ho permeto.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la Llei de protecció civil de Catalunya, que avui aprovarà aquest Parlament, malgrat que no altera de manera substancial ni l'estructura ni el funcionament actual de la protecció civil a casa nostra, refirma els principis bàsics de la concepció de la protecció civil com a servei públic.

Aquesta Llei consagra la competència de la Generalitat de Catalunya en matèria de protecció civil i tracta d'evitar les disfuncions que es poguessin originar davant una situació d'emergència. La voluntat de tots els grups d'aquest Parlament, com a representant del poble de Catalunya, d'impulsar una nova cultura de la protec-

ció civil, que permeti a tots els ciutadans i ciutadanes del país sentir-se part integrant i necessària dels esquemes de la protecció civil, ha estat un dels objectius principals d'aquest nou camí que avui comencem a fer ple-gats. Un camí que ha estat molt més fàcil d'iniciar gràcies a la tasca de la lletrada senyora Folchi, que ha donat llum i claredat en moltes de les nostres discussions en el tràmit de ponència.

Són moltes les aportacions que el Partit Popular de Catalunya ha fet a aquesta Llei, i també han estat moltes les esmenes que el ponent de la majoria ha acceptat i ha transaccionat amb el nostre Grup, i la veritat és que vull felicitar l'actitud i el tarannà dialogant i positiu de l'illustre diputat Joan Sabanza, que ha posat de manifest la seva voluntat d'arribar a acords amb la resta de grups, tal com ho demostra el reduït nombre d'esmenes que han quedat vives per a la seva defensa en aquest Ple.

Ara bé, aquesta actitud dialogant ha topat amb la inflexible i rígida voluntat del Govern d'incloure la creació d'un impost sobre algunes instal·lacions que poden generar l'activació de plans de protecció civil. Crec que era bo per al país que aquesta Llei sortís endavant amb el major grau de consens possible, i això s'ha aconseguit. Pel que fa als principis bàsics i a l'estructura de la protecció civil a casa nostra, aquesta Llei té el ple suport del Partit Popular. Ara bé, ningú ha de confondre el nostre suport a la Llei en general amb la nostra total i radical oposició a la creació de nous impostos, i més en els termes en què aquests han estat plantejats. Segons l'article 55 del Projecte de Llei, amb la finalitat exclusiva de contribuir al finançament de les activitats de previsió, prevenció, planificació, informació i formació, s'estableix un gravamen sobre els elements patrimonials afectes a les activitats de les quals puguin derivar actuacions i activació de plans de protecció civil. Doncs bé, si m'ho permeten, tractaré de centrar una mica més el tema de què estem parlant, perquè ningú portar-se a enganyis ni confusions pel que fa al sentit de les esmenes que el nostre Grup ha presentat en el terreny del finançament.

Des dels nostre punt de vista, són molts els problemes que planteja aquest nou impost que el Govern de la Generalitat vol imposar a determinades i molt concretes empreses catalanes. La regulació d'aquest nou impost apareix en el text de la Llei de manera contradictòria i incompleta. Segons l'article 57, en relació amb el 56, es determina que el fet imposable recau sobre els elements patrimonials situats en el territori de Catalunya i que es trobin afectes a activitats que puguin derivar l'activació de plans de protecció civil. Doncs bé, si el fet imposable recau sobre els elements patrimonials, tal com estableix el Projecte de Llei, crec que la qüestió important és determinar si això vol dir que el que s'està gravant és la propietat d'aquests elements, la seva explotació o la prestació d'uns serveis. En canvi, l'article 59 del Projecte diu que seran subjectes passius aquells que realitzin l'activitat a la qual estan afectes els elements patrimonials gravats, greu contradicció amb els altres articles, ja que ara s'està reconduint el fet imposable a la realització de l'activitat i no a l'element patrimonial en si. Per tant, il·lustres diputats i diputades,

si aquest nou impost grava titularitats de béns, es «sopla» amb l'impost de béns immobles –com molt bé saben, un impost de naturalesa local–; si el que fa aquest impost és gravar una activitat o explotació, ens trobaríem amb l'existència de l'impost d'activitats econòmiques, i si el que es pretén amb aquest impost és gravar la prestació d'un servei, aquest entraria en confusió amb l'impost sobre el valor afegit. Jo no voldria que els diferents grups es pronunciessin sobre aquest nou impost sense recordar que l'article 6 de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes prohibeix o delimita la doble imposició material, és a dir, estableix la prohibició de l'existència d'elements materials de riquesa –patrimonials o d'activitat– que es trobin simultàniament gravats per un impost local i un altre d'autonòmic. Per tot això, i des d'un punt de vista, diguem-ne, tècnic, la regulació d'aquest nou impost és contradictòria, insuficient i parcial, la qual cosa, des del nostre punt de vista, vulnera i conculca els més elementals principis de determinació i tipicitat fiscal que han de regir l'Estat de dret, i del qual, si avui s'aprova, en derivaran importants perjudicis per a l'administrat.

Però realment no és només això: es tracta d'un impost que no es cobra al País Valencià, ni a Aragó, ni a cap altra comunitat autònoma d'Espanya, ni tampoc als països del nostre entorn. Crec sincerament que no podem justificar la creació d'aquest impost amb l'excusa de la protecció civil o la seguretat. No podem afirmar tampoc que amb aquest impost hi haurà més protecció civil o que hi haurà menys accidents o catàstrofes.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Són molts els inconvenients que el nostre Grup veu a la creació d'aquest nou impost: no acabem d'entendre per què, si aquest impost s'estableix sobre els elements patrimonials afectes a les activitats de les quals pugui derivar l'activació de plans de protecció civil, només es graven les instal·lacions industrials o magatzems de mercaderies o substàncies perilloses, les instal·lacions i les estructures destinades al transport d'aquestes substàncies –sense fer referència al mateix transport–, les conduccions de gas canalitzat, els aeroports i els aeròdroms, les centrals nuclears i altres instal·lacions destinades a la producció o transformació d'energia elèctrica, i es deixen fora, és a dir, s'exoneren d'aquest impost les instal·lacions i les estructures afectes, per exemple, a la producció de combustibles, de carburants o d'energia elèctrica, així com les estacions transformadores d'aquesta energia. Senyores i senyors diputats, és que aquestes instal·lacions no poden generar l'activació de plans de protecció civil? Crec sincerament que, si realment la finalitat d'aquest impost fos la millora de la protecció civil, s'inclourien totes aquestes instal·lacions que poden generar riscos i actuacions de protecció civil. No té cap sentit que s'hagi de pagar un impost per tal de gravar un risc potencial, entre altres raons perquè d'aquesta manera estem trencant el principi d'igualtat tributària, que estableix que s'ha de concedir un tracte tributari desigual a aquells que es troben en situacions diferents, i estem tractant, amb aquest impost, d'igual manera aquelles empreses que esmercen bona part dels seus recursos en plans d'autoprotecció i seguretat i aquelles empreses que no ho fan.

Probablement, aquests articles de la Llei pretenen ser el primer pas per incrementar en el futur el nombre d'instal·lacions que hauran de pagar aquest impost, sobretot perquè, malgrat que el ponent del Grup de la majoria em dirà que únicament s'estableix aquest impost per a aquelles substàncies que vénen contemplades als decrets 886 i 952, l'article 61 de la Llei faculta la Llei de pressupostos per modificar no només la definició de les substàncies perilloses als efectes d'aquest impost, sinó també la determinació de la seva quantia.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup i aquest diputat no han estat capaços de convèncer en el tràmit de ponència el Grup que dona suport al Govern per tal que aquest impost no tirés endavant. Jo ho lamento, i ho lamento profundament, perquè avui aquest Parlament aprovarà l'establiment d'un impost que, malauradament, penalitzarà greument l'activitat productiva de tipus industrial a casa nostra.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Governació, el mes de febrer del 94 –concretament el 10 de febrer– vaig tenir ocasió de presentar una interpellació sobre protecció civil i provocar així el primer debat formal sobre protecció civil que va haver-hi en aquest Parlament; fou amb la consellera Maria Eugènia Cuenca, i, rellegint aquest matí el text de la meua intervenció i de la seva resposta, m'adonava de com han canviat les coses en aquests tres anys des de la perspectiva de la Conselleria: la consellera Cuenca plantejava en aquell moment com a objectiu desitjable l'elaboració del Pla de protecció civil de Catalunya i continuar impulsant els plans de protecció civil de caràcter municipal, i en canvi, avui, desbordant aquest esquema, estem a punt d'aprovar una llei, la primera Llei de protecció civil de Catalunya, que regula, efectivament, el conjunt d'efectius necessaris per a fer front a qualsevol situació d'emergència, els efectius humans i materials, i també les previsions i els protocols d'actuació. Per tant, la primera cosa que he de fer és felicitar, en nom del Grup Socialista, el conseller de Governació, el conseller Pomés, per haver portat, doncs, les coses al punt que lògicament calia portar-les, més enllà de totes les cauteles que s'expressaven o de totes les insuficiències de plantejament que s'expressaven en aquell moment.

A la vista del Projecte de llei presentat per la Conselleria de Governació, de tota manera, el Grup Socialista va presentar-hi una sèrie d'objeccions importants, en el primer moment: prop d'una quarantena d'esmenes que posaven en relleu el que nosaltres consideràvem insuficiències en el plantejament d'alguns aspectes, o fins i tot inconcrecions, o fins i tot errors en el plantejament que s'adoptava. Afortunadament, en el període de ponència hem tingut la possibilitat de veure assumits per la majoria moltíssims dels nostres plantejaments, que

3006

creiem objectivament que significaven, doncs, millores en el text del Projecte de llei, i per tant, expressar la nostra satisfacció per aquesta actitud generosa, diríem, de la majoria. Sobretot, això va ser possible, finalment, quan el mateix ponent de la majoria ens va facilitar una seguda llarga amb el professor Juan José Ferreiro, que va ajudar a dissipar d'una manera molt important les objeccions que teníem nosaltres respecte a l'establiment d'aquest gravamen que ve regulat en la secció setena, capítol quart, article 58 i següents del Projecte de llei.

En el principi nosaltres presentàvem objeccions de caràcter conceptual: per exemple, tota la menció que es feia al llarg del Projecte de llei del concepte de protecció de les persones, dels béns i del medi ambient. Nosaltres enteníem que la protecció del medi ambient és una protecció que es produeix de normal i de natural a través d'altres actuacions de la Generalitat, i que lògicament feia falta un acotament conceptual en el sentit que la protecció del medi ambient en el marc d'una llei de protecció civil és en la perspectiva de la producció d'una situació de catàstrofe o d'una situació d'emergència.

Teníem objeccions de caràcter funcional respecte al paper dels ajuntaments que contemplava el Projecte de llei pel que fa al control dels plans d'autoprotecció de les empreses o la mateixa clausura d'instal·lacions empresarials que no contemplaven les condicions oportunes, o respecte a la integració dels diversos plans en els seus diversos nivells; o també, per exemple, respecte a les mesures per a fer front a situacions d'emergència, com són els confinaments o les requisites; o fins i tot teníem reserves respecte al plantejament que vostès feien respecte a la capacitat contractual per a fer front a la recuperació de la normalitat. En el principi del Projecte de llei s'assenyalava d'una forma molt genèrica que s'emprendrien les accions oportunes..., sense saber i sense delimitar massa bé qui assumiria els costos d'aquestes obligacions. En fi, diversos aspectes que han quedat plenament integrats en les posicions del Dictamen, i per tant, ens sentim suficientment representats.

Respecte a la qüestió del gravamen, nosaltres també teníem aquest dubte inicial respecte a la seva possible concurrència amb altres impostos ja establerts i, per tant, la limitació que podia imposar l'article sisè de la LOFCA, i també, d'una manera afegida, la nostra consideració que no totes les instal·lacions susceptibles de generar riscos quedaven sota l'abast d'aquesta Llei. Va ser, repeteixo, a través d'una sessió de treball amb el professor Ferreiro, a qui agraïm especialment, doncs, la seva aportació, que nosaltres vam retirar les nostres reserves, fins al punt que en aquest moment la totalitat del Projecte de llei contempla, doncs, el nostre suport.

Acabar, lògicament, senyor president, agraint a tots els membres de la Comissió..., perquè jo crec que s'ha fet un treball fructífer, al llarg de diversos mesos i de moltíssimes reunions. Lògicament, també, a la lletrada Folchi, per l'ajuda tècnica que ens ha prestat; al professor Ferreiro, com deia abans, i al gerent de Protecció Civil, que ens ha fet les coses tan fàcils com li ha estat possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també, si m'ho permet, senyor president, acumularia el posicionament del Grup amb el torn en contra de les esmenes presentades pels grups d'Iniciativa per Catalunya i el Partit Popular, i per aquí començaré.

Vostès saben, senyores i senyors diputats, que aquest és un Projecte de llei que en la seva tramitació en ponència ha estat objecte d'un consens gairebé absolut, si no fos pel tema del nou gravamen que s'estableix per a aquelles activitats que per la seva pròpia naturalesa generen uns riscos extraordinaris que ens obliguen a dotar-nos d'uns instruments específics per minimitzar les possibles conseqüències d'un accident. Aquests instruments són els plans d'emergència, que, com vostès saben, perquè siguin operatius necessiten disposar d'uns mitjans materials i humans, en tots els casos, i d'un nivell d'infraestructures, en la majoria d'ells, que representen un cost, un sobrecost afegit al que seria habitual per a condicions de normalitat. Este esforç extraordinari a què es veu obligada l'Administració i, conseqüentment, tota la societat, i l'interès per crear consciència entre aquells que generen aquest risc, és el que ha portat el Govern de Catalunya a introduir un element de novetat, de justícia distributiva i de racionalitat en el que fins ara configurava la protecció civil tradicional. L'origen del tema es troba en la intenció de gravar les activitats regulades pel Reial decret 886/88, més conegut com «decret Seveso», si bé posteriorment es va veure que hi ha altres activitats que generen risc i que són susceptibles d'activar plans d'emergència. Totes aquestes activitats s'han tractat de contemplar en la Llei, si bé n'hi ha que per imperatiu legal se n'han hagut d'excloure, com és el cas dels transports per mitjans mòbils, sempre que el seu origen i destí estiguin fora de Catalunya.

Com vostès comprendran, este nou gravamen no s'estableix alegrement i sense les suficients garanties legals: el Govern i també tots els ponents disposen del Dictamen encarregat a un prestigiós jurista, el catedràtic de dret financer i tributari senyor Ferreiro Lapatza, que, en base a la doctrina constitucional que faculta les comunitats autònomes a gravar actuacions o activitats desenvolupades en el seu propi territori i una molt acurada interpretació de la LOFCA, estableix la possibilitat d'aplicar un gravamen finalista per ajudar a finançar les activitats de protecció civil.

Este no és el primer cas en què una comunitat autònoma estableix una mesura tributària finalista o extrafiscal. Hi ha els exemples –abans s'han citat– de l'impost balear sobre instal·lacions que incideixen en el medi ambient, portat a terme per un govern del partit

Popular, o bé l'impost andalús sobre terres infra-utilitzades, en este cas per un govern socialista; vull dir que n'hi ha de tots los colors. Per tant, considerem que els raonaments que porten el Grup Popular a mantenir les esmenes de supressió del gravamen no són en si..., o no es poden basar en raons d'ordre tècnic, sinó en raons d'oportunitat política: per una banda, pot ser per defensar d'una manera subtil unes competències –les tributàries– que creuen reservades a l'Estat, i per l'altra, per defensar els interessos d'uns industrials pretesament maltractats per l'aplicació d'aquest gravamen. La realitat, però, és que les empreses afectades han estat escoltades; alguns dels seus suggeriments i consideracions, tinguts en compte, i d'aquí ve que el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió, hagués presentat un gruix important d'esmenes al projecte inicial, entre les quals es troben, doncs, les que afecten el finançament o el gravamen, des d'aplicar el topall dels deu milions de pessetes a totes les activitats gravades fins a establir una gradació en funció de la facturació i que fa que en un percentatge molt alt de casos ningú arribi als deu milions de pessetes, sinó que es quedi amb el primer tram de l'impost; i finalment, d'aquestes empreses, hem entès també la filosofia de la Llei en tant que es grava en la mesura del risc. (*Remor de veus.*)

També voldria advertir que és més que probable que en un temps no massa llunyà s'estableixi per part del Govern central algun tipus de gravamen com el que ara tractem i que fins i tot...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Sabanza i March

...des de la Unió Europea es dicti alguna directiva en el mateix sentit, que ja llavors sí que segurament serà ben entesa i d'obligat compliment.

Cal aclarir, de totes maneres, que la finalitat del gravamen no és recaptatòria; queda prou explicitada, aquesta voluntat, en el fet que no es preveu una recaptació superior als 250 milions de pessetes l'any en tot Catalunya; que en el cas de les indústries químiques, que sembla que eren les que el ponent del Grup Popular deia que es podien veure més afectades, això, en el conjunt de Catalunya, no supera els 150 milions de pessetes, i que en la majoria dels casos els afectats es troben al primer tram dels establerts, com deia abans, en l'article 59, o sigui que la seva contribució no superarà el milió de pessetes l'any.

Tampoc és exactament cert que es tracti igual els que suporten ja unes despeses extraordinàries en seguretat a les seves instal·lacions, tota vegada que ve contemplat en l'article 59.3 que, per a les empreses que col·laboren en plans d'emergència de conjunt, aquestes despeses seran a descomptar, d'alguna manera, de les que aporten el gravamen, que fins i tot... –i això es va introduir al projecte original recollint un suggeriment de Federquim–, el fet que, quan els costos d'aquests pla conjunt fos inferior al que tocava pagar a cada empresa, es baixaria en la mateixa quantia.

Em permetran que els faci o que els doni alguns exemples del que això pot representar, perquè s'ha parlat de la competitivitat de les empreses catalanes o les dificultats de competència respecte a altres comunitats de l'Estat espanyol que no tenen este impost, i ho faré en base a un estudi que es va demanar a la Gerència de Protecció Civil, i els citaré algunes de les empreses i què és el que és previsible que vinguin a pagar amb l'aplicació del nou gravamen. Per exemple –n'hem triat algunes que han tingut o que han activat per algun accident plans d'emergència i que han sigut, moltes d'elles, objecte de debat i tràmit en este Parlament–, a Repsol Butà de l'Hospitalet es limita als 10 milions de pessetes; a Erkimia –Flix–, amb una facturació d'uns 15 a 20.000 milions de pessetes l'any –vostès recorden l'accident d'ara fa dos anys–, no arriba a 1.800.000 pessetes; Uquifa –Sant Celoni–, 31.000 pessetes; Erkimia –Tarragona–, 153.000; o Tdesa, que just passa de les 100.000 pessetes. Podria explicar, podria fer esment també d'altres empreses que pel seu volum de facturació, doncs, vindria a resultar l'aplicació del gravamen, segurament, 0,01 pesseta per cada mil de facturació, com podria ser el cas d'Enagas, de BASF, de Bayer, de..., en fi, de Polialco, de Carbuross, de moltes altres, que entenc que deixen sense efecte o, en tot cas, minimitzen molt l'efecte que es podria produir per reduir o influir negativament en la competitivitat de les empreses catalanes pel fet d'aplicació d'este gravamen. Per últim, em permetran que els recordi que lleis com les dels impostos especials sobre el tabac i les begudes, en el seu preàmbul, també parlen del cost per a la sanitat per justificar-los.

En l'extrem oposat ens trobem les esmenes que manté el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en què se'ns proposa establir un gravamen més elevat que el que s'estableix al Projecte de llei. També en aquest cas crec que els motius són d'oportunitat, tota vegada que no es qüestiona –com ha dit el portaveu d'Iniciativa– el gravamen, sinó els tipus aplicables. Moltes de les raons exposades en el torn en contra de les esmenes populars són vàlides també en el cas d'Iniciativa, i les donaria per reproduïdes. Tan sols fer avinent que les exoneracions ho són en base que en molts casos el gravamen estaria en contraposició amb la incentivació que de determinades activitats s'està fent des de les diferents administracions.

El conseller Pomés, en la seva intervenció en presentar el Projecte de llei, ja ens ha fet un repàs exhaustiu del seu contingut i dels aspectes més importants. Seria, per tant, una obvietat que el portaveu en esta Llei del Grup de la majoria ho tornés a fer, donada la total coincidència que ens assisteix. Em permetran, però, que en destaquï els quatre punts que han estat la clau de la unanimitat de tots els grups, si deixem de banda l'únic en què això no ha estat possible i ens hem de conformar amb una molt àmplia majoria, per les raons que en el torn d'esmenes he explicat. Els que m'han precedit en l'ús de la paraula n'han fet esment –com no podia ser d'altra manera–, i és que el Projecte de llei que va arribar al Parlament era bo, però coincidim tots que el que dictaminem i el que ara passarem a votació el millora i el converteix en molt bo, o, si volen vostès, en el millor que es podia fer.

3008

Temes com els de la definició competencial entre els ajuntaments i la Generalitat i la seva coordinació a partir de l'activitat de l'activació dels plans; el reconeixement explícit del paper de les corporacions locals en el disseny i operativitat de la protecció civil; la compatibilitat, integració i coordinació dels diferents plans; el sistema integrat en l'estructura de protecció civil catalana; el fet d'implantar administracions –Generalitat i ajuntaments–, empreses –a través dels plans d'autoprotecció– i societats civils –a través de les associacions de voluntaris– per trencar aquella idea que l'Administració és l'única dipositària de les obligacions de preservar la seguretat i el benestar individual i col·lectiu; la inclusió dels consells comarcals en les tasques de protecció civil, o l'obligatorietat de programes d'activitats d'informació, de prevenció i de divulgació en matèria de protecció civil als centres escolars, són aquests temes –deia– els que fan que tots ens puguem sentir satisfets de la Llei que ara aprovarem. Una llei que evidencia que el millor pla d'emergència és aquell que no cal activar mai i que la previsió o la prevenció, la planificació, la formació i la informació són la millor garantia per a l'efectivitat dels plans. Una llei important perquè fa noves aportacions a la consolidació competencial de la Generalitat i que fins i tot es podria arribar a considerar de desplegament estatutari, en tant que completa el marc legal de tot el que afecta la seguretat de les persones i els béns, i permet dissenyar, amb el traspass futur de competències del trànsit, un veritable departament d'Interior.

Aprovarem una llei que ha estat dictaminada després de sis mesos de tramitació; un temps llarg però que ha valgut la pena, vist el resultat final. Es van presentar –com s'ha dit– 238 esmenes, i al final en queden, per a la votació d'avui, 20; un percentatge que dona entenciment fins a quin punt el Departament de Governació i els ponents dels grups de l'oposició...

El president

Senyor diputat, se li està esgotant el temps.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president; acabo tot seguit.

...han estat receptius, han tingut capacitat per assimilar les aportacions positives i han estat predisposats al diàleg i a l'acostament de posicions. Este resultat ha estat bàsicament possible, però, perquè en el si de la Ponència s'ha creat un clima de cordialitat, tan polític com personal, que em fa pensar que, si els que han participat a decidir finalment el posicionament del PP pel que fa al gravamen haguessin pogut assistir a les nostres reunions, segurament que el consens avui fóra total.

Arribat a aquest punt, tan sols em resta agrair sincerament la paciència i el recolzament de la senyora Palau i els senyors Prior, Loppacher i Pomés, del Departament de Governació, les explicacions del professor Ferreiro, el treball de la lletrada, senyora Imma Folchi, i la col·laboració i ajuda dels ponents, senyors Salvador Morera, Víctor Gimeno, Joan Ridao, Daniel Sirera, Ramon Vilalta, i a tots vostès la seva atenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Fixades les posicions dels grups, defensades les esmenes reservades per aquest Ple i el torn en contra, procedirem ara a la votació de l'articulat de la Llei.

Als primers 57 articles no hi ha cap esmena reservada; penso que es poden votar conjuntament. És així? (*Pausa.*) Doncs, els primers 57 articles.

Iniciem la votació.

Els 57 primers articles de la Llei han sigut aprovats per 102 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, que significa la unanimitat de les diputades i diputats presents en l'hemicicle.

D'acord amb l'oferta que han fet els grups presentants d'esmenes, el Grup Popular i el Grup d'Iniciativa - Els Verds, podríem votar conjuntament, en primer lloc, totes les esmenes del Grup Popular, i després totes les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds, llevat que alguns dels dos grups manifestés el contrari del que acabo de proposar. És d'acord? (*Pausa.*) Doncs procedirem a la votació de totes les esmenes del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes del Grup Popular han sigut refusades per 13 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 10 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

No havent-hi cap esmena viva en aquest moment, es podria procedir a votar el conjunt de l'articulat de la Llei, llevat que algun grup em demani votació separada..., i en tot cas veig que el Grup Popular aixeca la veu..., ja em dirà quina votació separada vol. (*Forta remor de veus.*) No se sent...

La Sra. Montserrat i Culleré

De les esmenes 58, 59 i 60... (*Remor de veus.*)

El president

Perdó...

La Sra. Montserrat i Culleré

Ara –és que no se sent. Els articles 58, 59, 60, 61, 62, 63 i 64.

El president

Em permet tornar-ho a repetir, per no cometre...? 58...?

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, articles 58, 59, 60, 61, 62, 63 i 64. I després dir-li, senyor president, que del preàmbul de la Llei voldríem votació separada, en el punt sisè, dels paràgrafs números 5, 6, 7, 8, 9 i 10. O del 5 al 10.

El president

Del 5 al 10, eh?

La Sra. Montserrat i Culleré

Perfecte.

El president

Del preàmbul de la Llei.

La Sra. Montserrat i Culleré

Del preàmbul de la Llei.

El president

Per part del Grup d'Iniciativa - Els Verds hi ha alguna petició de votació separada?

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí, gràcies, senyor president. Del bloc aquest d'articles, demanaríem votació separada del 59 i el 60 respecte a la resta.

El president

Moltes gràcies. Si els sembla bé, començarem pels articles 59 i 60, i després seguiríem la votació separada, tal com l'ha demanat el Grup Popular.

Iniciem, per tant, la votació dels articles números 59 i 60.

S'inicia la votació.

Aquests dos articles han sigut aprovats per 82 vots a favor, 14 en contra i 10 abstencions.

Votaríem ara els articles 58, 61, 62, 63 i 64, d'acord amb la petició que ha formulat, de votació separada, el Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 95 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Podem votar ara la votació del preàmbul de la Llei, de l'articles 65 al 77 i les disposicions addicionals, a les quals no hi ha esmena, ni al títol de la Llei; on sí que n'hi ha és al preàmbul. És així, no? Per tant, votaríem de l'article 65 al 77, la disposició transitòria, la disposició derogatòria, la disposició final i el títol de la Llei, i deixariem per a l'última votació el preàmbul. Hi estan d'acord?

Iniciem la votació.

Tots aquests textos han sigut aprovats, articles i conceptes, per la unanimitat dels diputats i diputades presents en la cambra, amb un total de 108 vots.

Votaríem ara els punts 5, 6, 7, 8, 9 i 10 del preàmbul de la Llei.

Iniciem la votació. Perdó?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, únicament aquests paràgrafs, però de l'apartat sisè del preàmbul de la Llei.

El president

L'apartat sisè del preàmbul de la Llei. D'acord.

Amb la precisió que acaba de formular el portaveu del Grup Popular en aquest moment, iniciem la votació.

Aquests punts del preàmbul de la Llei han sigut aprovats per 95 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

I votaríem, per últim, la resta del preàmbul de la Llei.

Iniciem la votació.

La resta del preàmbul de la Llei ha sigut aprovada per 108 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per la unanimitat dels diputats i diputades presents. Per tant, la Llei ha quedat aprovada, d'acord amb el conjunt de les votacions que acabem de realitzar.

Entenc que en la presa de posició de tots i cada un dels grups ja s'ha fet l'exposició de vot.

Proposició de llei de protecció de la plana i el paratge de Castell, a Palamós (Baix Empordà) (presa en consideració)

Per tant, passariem al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt quart: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de protecció de la plana i del paratge del Castell de Palamós, al Baix Empordà, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, Socialista i Esquerra Republicana. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es posa a debat amb la presentació de la proposta per part d'un dels grups que ha tingut la iniciativa, que és el Grup d'Iniciativa - Els Verds. Té la paraula, per presentar-la, el diputat senyor Boada. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, guardin silenci! (*Pausa.*) Esperem un moment per començar.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair al Grup parlamentari Socialista i al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya per haver permès o per permetre'm, doncs, fer la presentació d'aquesta Proposició de llei. Entrant en la qüestió, el fet que avui fem la presentació i defensa d'aquesta Proposició de llei és una demostració, des del nostre punt de vista, de la insensibilitat del Govern de la Generalitat envers la protecció d'una part del nostre territori d'un gran valor ecològic i cultural. Ens referim a la plana i paratge de Castell, a Palamós, una de les poques zones verges de la Costa Brava, que ha sobreviscut a l'especulació urbanística i d'agressió al litoral començada en el període franquista i tolerada en el període de govern de Convergència i Unió.

Fem una mica d'història per il·lustrar aquesta afirmació. El 12 de juny d'enguany farà tres anys que el poble de Palamós, mitjançant un referèndum, es va pronunciar a favor de la no-urbanització de la plana i el paratge de Castell, es va pronunciar a favor de la seva protecció. Tres anys després, els partidaris de la desaparició d'aquell paratge natural han fet i fan mans i mànigues per aturar o endarrerir la protecció, buscant excuses de supòsits indemnitzatoris o condicionant-la a decisions judicials. Nosaltres hem explicat i hem demostrat més d'una vegada que aquests supòsits indemnitzatoris no existeixen; no existeixen, no hi haurà cap possibilitat d'indemnitzar els propietaris perquè no s'ha aprovat definitivament el corresponent pla parcial, i en no existir cap planejament parcial aprovat, no es poden aplicar els supòsits indemnitzatoris previstos en l'article 129.2 del text refós urbanístic de Catalunya; és a dir, els propietaris afectats per la reclassificació no tindran drets indemnitzatoris, ja que no es dona un requisit essencial: l'existència d'un planejament operatiu, és a dir, la prèvia executivitat d'un pla parcial. A l'àmbit de Castell no serà aplicable a aquest supòsit indemnitzatori, ho hem dit per activa i per passiva, ho hem demostrat amb documents; malgrat tot, alguns –i potser també ho sentirem en aquesta cambra– encara s'excusen en aquests supòsits indemnitzatoris.

La tossuderia dels qui creiem en la legitimitat d'una decisió popular és la que endega, mitjançant l'entitat «Salvem Castell», tot un seguit d'accions d'àmbit judicial, administratiu i polític per aconseguir allò que els denega el Govern de la Generalitat. Aquestes accions donen els seus fruits el 30 de maig de 1995, quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dicta una sentència d'un recurs contenciós promogut per Depana, anul·lant la classificació de sòl urbanitzable programat que tenien les zones de la platja i el paratge de Castell en el Pla general de Palamós. La sentència va ser recorreguda al Tribunal Suprem per la immobiliària Camo, SA, i executada provisionalment pel Tribunal el 21 de novembre del 96. El mateix Tribunal remarcava la sentència, i cito textualment: «La prohibició que les administracions dictin actes contraris a la preservació d'aquests terrenys com a sòl que no admet processos d'urbanització»; el mateix Tribunal feia aquest esment. La resposta del Govern de la Generalitat, mitjançant la Comissió d'Urbanisme de Girona, és la de suspendre la tramitació de la modificació del Pla general, tal com manava la sentència, fins que el Tribunal Suprem no es pronunciï definitivament sobre el recurs de cassació que la immobiliària Camo, SA, va presentar a la sentència abans esmentada.

Però les accions varen continuar, i el 12 de juliol del 96 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dictava una segona sentència que anul·lava l'acord de la Comissió Provincial d'Urbanisme de Girona, que mantenia com a sòl urbanitzable programat la plana i el paratge de Castell. Aquesta sentència, a més a més, es va declarar ferma el 16 de desembre de 1996; aquí veiem l'acció de la justícia en aquests moments. Per altra banda, les accions polítiques es concretaren el 17 d'abril de 1996, quan els grups parlamentaris del PSC, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el PP

vàrem presentar una Proposició no de llei que instava la Generalitat a preservar de qualsevol intent urbanístic la plana i paratge de Castell; també d'aprovar definitivament la modificació del Pla general d'ordenació urbana promogut per l'Ajuntament de Palamós, que va decidir classificar com a sòl no urbanitzable l'àmbit abans esmentat, i per últim, s'instava el Govern a realitzar la delimitació definitiva del sector meridional del PEIN, «Muntanyes de Begur», incloent-hi la plana i el paratge de Castell. La resposta del Grup de Convergència i Unió i el PP va ser la mateixa –en fi, no s'estranyin, també, del Grup del PP, que suposo que deu ser la primera vegada en aquesta cambra, que un grup que ha signat una Proposició no de llei no la vota afirmativament, però és una cosa que nosaltres no hem de jutjar, ja ho explicaran als ciutadans quan toqui–, doncs, com deia, la resposta pactada va ser: «Aquesta qüestió està *sub iudice*, i fins que la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no sigui ferma, no es pot ni volem fer res.» No els sona, senyores i senyors diputats, aquesta excusa, en un cas similar situat en una petita població osonenca? I continuava, en aquest cas, el senyor Escudé –que des del nostre punt de vista deu ser l'especialista del Grup de Convergència en temàtica *sub iudice*–: «Creiem, de comú acord amb els experts del Departament de Política Territorial» –deia el senyor Escudé– «que només es podria fer aquesta delimitació del PEIN si el sòl fos no urbanitzable», i això és el que diu aquesta sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però que no és ferma..., sí que és ferma, ja el desembre del 96, i està pendent de resolució.

A partir de totes aquestes sentències, el Govern de Convergència i Unió pren decisions properes, des del nostre punt de vista, a l'esquizofrènia i a la incoherència, o adopta silencis còmplices amb les immobiliàries. O si no, escoltin, mirin: l'Ajuntament de Palamós, davant d'aquesta situació, s'adreça per escrit a la Direcció General d'Urbanisme, demanant quina és la classificació actual de la zona de Castell; la resposta arriba el maig del 96, en el mateix sentit que la Proposició no de llei: *sub iudice*. Com que el desembre del mateix any la sentència del Tribunal és ferma, l'Ajuntament es torna a adreçar a la Direcció General, i fins ara la resposta del senyor Solans ha estat el silenci. Per un cantó, el conseller de Política Territorial creu que no es pot incloure la plana i el paratge de Castell al PEIN, perquè el sòl és urbanitzable, però per una altra banda el conseller de Medi Ambient, en una entrevista amb l'entitat «Salvem Castell», es va manifestar a favor que aquesta zona quedés inclosa en el PEIN i que pensava prioritzar la redacció del Pla especial incloent-hi Castell; manifestació, aquesta, que es va ratificar en el diari *El Punt* el 29 d'abril del 1997, fa pocs dies, tot dient –el conseller de Medi Ambient– que el pla que protegiria Castell es redactaria aquest any. Si no els sembla incoherència, ja m'explicaran què és, si no, això. En què quedem? Vol, el Govern, preservar la zona de Castell? Volen respectar la decisió dels ciutadans de Palamós? Volen fer cas al sentit comú i a la coherència? Si és així, ara tenen l'oportunitat d'afirmar-ho votant a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei de protecció de la plana i el paratge de Castell, Proposició de llei

que, basant-se en la Llei 12/1985, d'espais naturals, creu que, de les diferents modalitats de protecció especial, la més idònia i que s'ajusta a la realitat i als objectius a aplicar a l'àmbit de Castell és la de «paratge natural d'interès nacional», PNIN. L'esmentada Llei els defineix com «aquells espais o elements naturals d'àmbit mitjà o reduït que presenten característiques singulars atès llur interès científic, paisatgístic i educatiu amb l'objectiu de garantir-ne la protecció i la de l'entorn». En la Proposició de Llei hem desenvolupat la delimitació de l'espai, les mesures preventives, els òrgans rectors i de gestió i el règim d'ús, així com les infraccions i sancions.

Per acabar, dir-los que estem oberts a consensuar els límits de protecció, fins i tot la modalitat de protecció, però de cap manera acceptarem una altra actitud dilatòria com fins ara ha pres el Govern. Volem la desclassificació com a sòl urbanitzable i la protecció especial de la plana i el paratge de Castell, a Palamós, ara. El retard en la confirmació oficial de la qualificació de no urbanitzable i de la protecció definitiva de Castell pot representar conseqüències greus per a aquell medi natural. Recentment, l'Ajuntament de Palamós ha autoritzat, sense l'aportació de l'avaluació d'impacte que demanava Medi Ambient, un projecte de tancat de la zona del paratge realitzant una agrupació de finques pròpia d'actuacions urbanístiques. No està segura la protecció de Castell en aquests moments, i si no està segura és gràcies a l'acció del Govern, més aviat la no-acció del Govern de la Generalitat. I a més a més, el Departament de Cultura, en una resposta feta a una pregunta d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, s'inhibeix a exigir, tal com marca la Llei del patrimoni cultural, als propietaris la restauració del poblat ibèric de Castell, que és també evidentment una situació que ells han de fer segons marca la Llei. I vostès poden veure com està el poblat ibèric de la Punta de Castell, i veuran com evidentment ho necessita.

Aquesta és la situació –i ara sí que acabo definitivament. Ens sembla que si no s'actua d'una manera immediata i es continua amb aquesta irresponsabilitat de deixar passar el temps, de no dir res i esperar a una sentència del Tribunal Suprem, quan la voluntat política, si n'hi hagués, ja seria la de protegir-ho independentment del que digui el Tribunal Suprem, doncs, farem cas omís a allò que els ciutadans han dit i han insistit. Malgrat que fins i tot alguns diputats i diputades de Convergència i Unió de Girona també creguin el mateix, en aquest moment el que és clar és que –fins que no veiem la votació final– el Govern no pensa de cap de les maneres protegir Castell, i deixa Castell, aquest paratge, en mans també de l'especulació i de les immobiliàries.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun grup vol fer torn en contra? (*Pausa.*) El Grup de Convergència i Unió demana la paraula per a un torn en contra; la té per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto a la tribuna a fer el torn en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei perquè estic d'acord amb el senyor Boada. Val a dir que estic d'acord no amb el que ha dit, sinó amb el que no ha dit. Perquè suposo que vostès hauran observat que el senyor Boada no ha dit, no ha fet la més mínima defensa del text que avui sotmetrem a votació. Ha explicat la història i la prehistòria d'aquest tema apassionant i tempestuós i llarg i canviant; ha fet crítiques al Govern, fins i tot arriba a dir que era semblant a un esquizofrènic –cosa que jo no protestaré, perquè els esquizofrènics que ens puguin escoltar no considerin que és un concepte ofensiu–, però bé, en definitiva, estic d'acord amb vostè.

Avui, senyor Boada, no estem com fa un any, el 21, em sembla, o el 26 de juny, que vostè i jo també vam discutir aquest tema –junt amb altres companys que suposo que sortiran– en Comissió, en una proposició no de llei. Aquí és una proposició de llei; aquí no fem impuls i control del Govern: aquí estem legislant per als ciutadans de Catalunya; per tant, és una mecànica parlamentària totalment diferent. Tot això que vostè ha dit està molt bé en una proposició no de llei o com a introducció històrica. Aquí el que estem discutint és si aquesta cambra, si tots nosaltres considerem útil, si considerem adient prendre en consideració una proposició de llei, un text que ha d'acabar essent una llei del nostre país, que obliga a tothom. I per tant, jo, d'acord... I de passada també diré que agraeixo i celebro que altres grups que també –si més no en teoria– són copartícpis de la paternitat d'aquesta iniciativa, doncs, hagin preferit l'actitud més distant i menys compromesa de posicionar-se i no sortir a defensar aquesta..., aquesta iniciativa –deixem-ho així.

Perquè, és clar, en definitiva, la resposta que hem de donar nosaltres és: cal, convé, és útil admetre a tràmit aquesta proposta? I jo intentaré demostrar-los, senyores i senyors diputats..., no com a expert –com se m'ha atribuït– en qüestions *sub iudice*; jo sempre procuro demanar que se m'assigni per part del meu Grup temes que puguin ser defensats raonablement, i aquest és un tema que de forma elemental, raonablement, pot ser defensat, i per això no tinc cap inconvenient a fer-ho, perquè és de raó i és de justícia. Per tant, intentaré demostrar que aquest text, aquesta Proposició de Llei –anava a dir «aquest ectoplasma de proposició de llei»– no té, no mereix la mínima consideració perquè pugui ser presa, efectivament i reduplicativament, en consideració parlamentàriament.

Primera objecció genèrica, global: no cal matar mosquits a canonades, i això és el que vostès estan fent. Vostè mateix ha fet referència a unes declaracions del conseller de Medi Ambient sobre uns seus criteris d'una actuació a través del PEIN, amb un programa especial, amb una aplicació d'un determinat... En tot això, jo ja no hi entro, perquè vostè ho ha explicat i crec que ho ha explicat bé –jo, a part de llegir la premsa, n'he demanat la confirmació al Departament, i efectivament tinc un escrit que més o menys m'explica això mateix–; però si jo ho cito és precisament per demos-

trar que hi han altres camins per protegir aquest paratge i qualsevol altre paratge a Catalunya, que no cal fer una llei, i a més una llei específica i només per a aquest paratge, com si a Catalunya no hi haguessin indrets bellíssims que també estan protegits o necessiten protecció i que cal mesures genèriques aplicables a tot arreu, i no només a un paratge.

Segon aspecte: el tema de les competències. És clar, vostè, o vostès, els que hagin presentat aquest text pretesament legislatiu, vostès fan taula rasa de totes les competències de tot tipus de parlament i tot tipus d'autoritat. Però, és clar, en aquestes qüestions –i vostè, a través d'aquesta explicació històrica, em sembla que n'ha donat un petit tast–, aquí hi ha una sèrie d'elements judicials, hi ha competències urbanístiques, de procediment administratiu, de procediment judicial, de dret civil, i aquí d'això se'n prescindeix. Aquí es crea un organisme, o es pretén crear un organisme, que elimina i substitueix totes les administracions, tots els ciutadans de Catalunya, i diu: «Això es farà així o aixà», prescindint que puguem fer-ho o no. Si –que no és el nostre disseny– acabés la cambra decantant-se per la pressa en consideració, nosaltres ens esforçaríem a demostrar que, la major part d'aquest text, no la podríem ni tan sols aprovar nosaltres, perquè no hi tenim competències.

Un altre apartat que per mi és important: el contingut. Ja sé que a vegades hi ha grups que diuen: «Home, el contingut no ens convenç, però el prendríem en consideració perquè després ja podrem presentar esmenes»; però és que, almenys –i perdoni'm, senyor Boada– des de la meua perspectiva, aquest text és irremissiblement insalvable. Podem salvar Castell, però no podem salvar aquesta Proposició de llei. Perquè fixi's: vostè, o qui l'hagi redactat –hi ha algun jurista important en el seu Grup–, fan propostes... –una barbaritat jurídica com jo no he vist en disset anys de Parlament–, l'article 3, apartat 2, que pretén que les mesures de la resta de l'article –diu– «s'aplicaran quan la Proposició de llei hagi estat publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*»; vol dir que des del 22 de maig..., perquè això no s'ha dit: fa un any que aquesta gran urgència, aquesta gran necessitat, aquest lluitar contra la incompetència, contra la descoordinació del Govern, etcètera, doncs, fa un any que aquest tema va entrar. (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Boada, el 22 de maig; d'aquí quinze dies farà un any. I no es pot criticar ni el Grup de la majoria, ni la Mesa, ni ningú, que això no s'hagi vist abans, perquè jo he sigut testimoni d'excepció que el seu portaveu, aquí present, una Junta de Portaveus darrere una altra Junta de Portaveus, diu: «De moment no volem que es tramiti», i en el moment que s'ha dit que es tramités, s'ha fet. Per tant, vostès han estat un any. És clar, és que potser vostè confiava que tindria virtualitat?, que tot està paralitzat perquè vostès van presentar fa un any una proposició de llei? Evidentment, per nosaltres això no té solució. A més a més, és clar, amb la incongruència que després, a l'hora de la vigència, hi ha una disposició final segona que molt correctament diu que aquesta llei, si és que arriba a ser llei, si arribés a ser llei, «entrarà en vigor l'endemà d'haver estat publicada al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*». Per

tant, aquí hi ha una incongruència total, a part d'aquesta barbaritat jurídica.

El tema d'aquest retard complica molt la situació, ja dolenta d'origen, el tema de la clàusula econòmica. És clar, vostès, acostumats i coneixedors de la mecànica parlamentària del nostre Parlament, per evitar que el Govern pogués oposar-s'hi amb una certa –certíssima– aplicació d'incidència econòmica –que la comentaré immediatament–, doncs, vostès diuen: «Disposició addicional. Els efectes econòmics que comporti l'aprovació d'aquesta llei seran efectius a partir del primer de gener de 1997.» És clar, el Govern no s'hi podia oposar en aquest moment. Ara, per la desídia de vostè, aquesta Proposició de llei ha tardat un any a venir aquí; per tant, hi ha una intramitabilitat sobrevinguda, pel fet que ara el Govern sí que podria oposar-s'hi i dir: «Escolti, l'any 97, que no ho sap? Fa tres o quatre mesos que està aprovat el pressupost! Com podem aplicar això?» I és clar, i no són, diria jo, pels petits estudis i petites informacions que he recollit, no serien quantitats petites; quantitats que per altra banda... Ja sé que vostè ha dit: «No, escolti! De problemes econòmics d'indemnització, cap.» Miri, sàpiga... Jo no discrepo de vostè; potser té raó vostè. Ara, jo sé una cosa: que vostè dirà el que voldrà, però el Tribunal Suprem, en un cas d'un espai protegit al Baix Llobregat, al municipi del Prat de Llobregat, ha acabat condemnant la Generalitat a una indemnització de 1.300 milions de pessetes als propietaris. Per tant, doncs, jo no ho veig tan clar.

Però bé, en tot cas, senyor Boada, vostè l'article 12 suposo que recordarà que diu: «A fi d'atendre les despeses *generals*» –vol dir que hi deu haver altres despeses– «de funcionament necessari per a la protecció d'*altres activitats* o actuacions semblants adients» –vol dir, embolica que fa fort!, qui és capaç de definir què abarca això?–, «la Generalitat de Catalunya ha d'habilitar els crèdits oportuns.» Qui decideix quins són oportuns? Suposo que a criteri de vostè, mentre parli només d'aquest tema..., quan parli d'altres temes que l'afecten i que l'interessen dirà que s'ha de donar diners a altres coses, però quant a aquest vostè dirà: «Aboquem-hi el carro.» Ara, sí, llavors diu: «sens perjudici de la col·laboració d'*algunes entitats*». És que ja se sap quines són aquestes entitats que hi col·laboraran? I per què només algunes? I per què no totes les de la zona?

Bé, en definitiva, aquí hi ha una inconcreció total. Aprovar això no sabem si vol dir 1 milió de pessetes o 20.000 milions de pessetes. Jo crec, evidentment –i estic d'acord, suposo, amb vostè–, que no és ni una cosa ni l'altra, però sí que superaria amplíssimament, jo diria, el miler de milions de pessetes. Ni en aquestes circumstàncies pressupostàries actuals ni en circumstàncies normals, no crec que cap govern raonable, esquizofrènic o no, volgués acceptar aquesta càrrega.

Un altre tema: el tema de la confusió de l'estructura. És clar, vostès, primer –article 4–, creen un patronat. Però llavors d'aquest patronat n'és membre el director de l'espai; aquest director de l'espai surt després a l'article 7 com a òrgan gestor, i és clar, és curiós... –permeti'm fer una mica de broma–, és clar, un director de l'espai en minúscula, podríem fer una certa barrila sobre de quin espai parlem, de si parlem dels espais inter-

planetaris... Però és que hi ha un punt que aquest mateix... –suposo que és el mateix–, vostès parlen del Director-Tècnic, i amb un guió i en majúscules; és el mateix?, és un altre? Però llavors acaben fent un equip de gestió, que a mi em dóna la sensació que és una espècie de soviets, de qui decideix què es fa amb aquest espai. Evidentment, amb aquesta confusió, no hi estem totalment d'acord.

Per acabar aquest tema, hi ha una altra objecció, als meus ulls, important, que és retallar, limitar, eliminar facultats d'administracions públiques. Jo ja entenc, ja accepto que vostè vulgui eliminar el paper important que ha de tenir l'Administració de la Generalitat en tot això, però, és clar, vostè..., perdó, el seu Grup, des de fa molts anys, conec i accepto i elogi la gran defensa que fan de la llibertat dels municipis; però vostè en aquest article 3, apartat primer, encarrega, no a l'Ajuntament, sinó a aquest organisme que munta, la suspensió o atorgament de les llicències municipals. Així, l'Ajuntament de Palamós no hi pinta res? Per altra banda, aquest retard que denunciava ha fet –vostè ja ho sap perfectament, encara que no n'ha parlat– que l'Ajuntament ja ha suspès les llicències. I quant a aquest tancat, hi ha un..., aquí tinc un retall –suposo que del mateix diari que vostè ha citat– en el qual hi ha les tretze condicions a què se sotmet aquest tancat, i entre el que vostè ha dit: «Això indirectament és una urbanització»..., home, llegeixi i repassi les condicions: veurà que no s'hi assembla en absolut. I en tot cas tingui present una cosa: que els ciutadans, ens agradi o no la seva actuació, siguin ecologistes, siguin propietaris, sigui qui vulgui, tenen uns drets que les lleis del país els concedeixen.

Per tant, en definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres ens oposarem rotundament a l'adopció, a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, perquè creiem que ni a través d'esmenes es pot solucionar.

Per acabar, senyor president, com que, com era de suposar o almenys esperava, perquè em semblava raonable que el senyor Boada dediqués el seu reconegut entusiasme i coneixement del tema a parlar del que l'interessa de veritat, que és la qüestió, el problema del paratge de Castell i no, diguem-ne, d'aquesta excusa, diguem-ho així suaument, aquesta excusa de parlar del tema a través d'una cosa tan formal i seriosa, com és una proposició de llei, ha fet tota una sèrie de consideracions històriques.

Bé, la història història és, i jo l'únic que voldria fer, com que ja ho vam discutir a fons fa un any en la proposició no de llei a la qual ens referíem fa una estoneta, doncs, és dir només quin és l'estat de la qüestió. L'estat de la qüestió és que hi ha una via judicial que està finalitzant, que està a la fase última i definitiva que és si el Tribunal Suprem ratifica la no-edificabilitat que ha decretat amb sentència i amb acte de finals de l'any passat, i vostè s'hi referia, que, per tant, queda salvada la qüestió i l'únic que podia passar és que el Tribunal Suprem cassés o rectificqués o modificqués aquesta sentència. Però és que això són les lleis del país; per tant, doncs, el Tribunal Suprem farà el que cregui que hagi de fer i nosaltres entenem, i el nostre Grup, i n'he par-

lat amb la meua companya la senyora Neras i amb diputats i militants nostres d'aquella zona, que estan convençuts que el Tribunal Suprem ratificarà aquesta qüestió. Per tant, no hi ha res de nou que doni la més petita espurna de possibilitat a aquest temor que vostè manifestava que tota aquesta no-edificabilitat, avui dia volguda per tothom, doncs, pugui ser posada en perill.

Per tant, doncs, en definitiva –s'ha encès un llum vermell–, senyor president, senyores i senyors diputats, per tots aquests motius el nostre Grup s'oposarà amb els seus vots a la presa en consideració d'aquesta, diguem-ne, Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició tenen la paraula els altres grups signants de la Proposició. En primer lloc, pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha cedit el temps de presentació de la Proposició de llei al Grup d'Iniciativa per Catalunya, però ens sentim participants d'aquesta Proposició de llei; ens sentim pares o copares, com vulguin dir-ho, d'aquesta Proposició de llei, per tant ens sentim molt responsables d'aquesta Proposició de llei.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El senyor Escudé avui ha fet una actuació parlamentària, que jo no qualificaré de «paranoica» perquè no ho és, però sí que crec que ha fet un exercici de funambulista, senyor Escudé: ha anat per la corda, però sense xarxa, i em penso que en aquest cas s'ha gronxat i s'ha equivocat profundament i, segurament, ha caigut avall.

M'explicaré. Una qüestió important. Aquesta cambra em penso que és sobirana i que pot fer proposicions de llei o pot debatre projectes de llei del Govern o pot fer proposicions no de llei, i el que decidim en aquesta cambra em penso que és important i no ho pot desqualificar el senyor Escudé, dient: «Oh, això no és important, no sé què, és molt més important els ajuntaments, és molt més important els tribunals...» No, escolti, aquesta cambra té la sobirania popular i pot manifestar la seva posició al voltant d'un tema molt important com és el de la platja i el paratge de Castell i la voluntat de salvar-la.

Però, a més, senyor Escudé, s'ha gronxat per aquesta corda, perquè jo crec que, finalment, passarà amb Castell el que ha passat en un altre espai de la Costa Brava, que són els aiguamolls de Pals. Els aiguamolls de Pals també el Pla general deia que eren sòl urbanitzable no programat, i resulta que la Comissió d'Urbanisme de Girona, en data de 15 d'abril, va donar compliment a una Sentència que requalificava la zona com a

sòl no urbanitzable d'especial protecció. És a dir que aquests precedents que haguem de requalificar sòls que, malgrat la tossuderia del Govern, doncs, la gent amb la seva acció popular, doncs, aconseguen salvar, doncs, finalment, la Comissió d'Urbanisme, malgrat la seva actitud jo diria reticent, ha de donar compliment a aquestes requalificacions que no desitja.

I senyor Escudé, i senyors de la majoria, i senyors diputats, les coses han canviat de fa un any. Fa un any vam presentar la Proposició de llei, però han canviat d'una manera substancial, i han canviat d'una manera substancial perquè allò que abans era sòl urbanitzable programat, ara ja és sòl no urbanitzable; és sòl no urbanitzable, perquè hi ha una ratificació d'una sentència, però és que ho dic jo i ho diu el conseller Macias: tornarem a anar en aquesta qüestió. Per tant, han canviat les coses de manera substancial i per això avui discutim aquesta qüestió, perquè l'argument que no es pot discutir perquè estem proposant protegir una zona que és sòl no urbanitzable ja no és vàlid; hi ha una Sentència que en aquests moments està ratificada, o almenys el senyor conseller també ho diu.

I jo voldria recordar alguns dels antecedents més recents que fan que tornem a debatre aquesta qüestió. Fa tres anys, el 12 de juny del 94, 4.189 ciutadans de Palamós votaven amb un vot que es deia «no», però era perquè no volien que Castell fos urbanitzable i, per tant, votaven a favor de la protecció de Castell, i només 1.575 van votar-hi en contra. Un 70% dels ciutadans de Palamós volien la protecció del paratge de Castell; 7 de cada 10 votants es pronuncien a favor que no s'urbanitzi Castell.

I què ha passat d'aquests tres anys cap aquí? Han passat qüestions importants: ha passat que l'empenta popular, la iniciativa popular, en aquest cas d'un grup mediambiental, Depana, aconsegueix una Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que anul·la la classificació com a urbanitzable programat, que estableix el Pla general de Palamós, i és aquesta Sentència, que el 21 de novembre del 96 –21 de novembre del 96, per això resulta que ha canviat substancialment, senyor Escudé–, que el 21 de novembre del 96 aquesta Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dicta la seva executivitat, és executiva; per tant, ja és no urbanitzable, ja és no urbanitzable. I a més, hi ha una altra Sentència, del 12 de juliol del 96, en aquest cas, a instàncies del Grup de Castell, que també anul·la l'acord de la Comissió Provincial d'Urbanisme, que declarava el sòl urbanitzable programat de la plana i paratge de Castell, i aquesta no està recorreguda.

Per tant, tenim una Sentència recorreguda però que en aquests moments és ferma, perquè hi ha una resolució que diu que sigui executiva, i tenim una altra Sentència que no està recorreguda. Però, què més ha passat? Què més ha passat en tot aquest temps? Que l'Ajuntament de Palamós també ha fet uns tràmits per protegir la platja. Com que ha tingut un referèndum que li demana que es desqualifiqui, inicia el procés de modificació del Pla general, i la sorpresa, i això és el que no entenem nosaltres i que ens revolta internament, és que la Comissió Provincial d'Urbanisme, i el director general d'Urbanisme i, en general, altres direccions del Govern de

la Generalitat, tenen una actitud contrària a aquesta voluntat del poble, expressada en referèndum, i del poble a través del seu consistori. I la Comissió Provincial d'Urbanisme suspèn la tramitació de la modificació del Pla general de Palamós que fa l'Ajuntament.

Per tant, quin és el resum fins ara? El resum és que el poble vol protegir, i ho expressa amb un referèndum; el poble vol protegir i l'Ajuntament demana la modificació del Pla general, i la Direcció General suspèn la tramitació. Però, és clar, aquesta actitud de la Direcció General d'Urbanisme no és solament de la Direcció General d'Urbanisme, perquè, sorpresa, resulta que Castell tenia una altra protecció, i el senyor Joan Boada va defensar aquí una proposició no de llei també defensant l'altra protecció de Castell: Castell estava inclosa en una qualificació de paratges pintorescos, paratges pintorescos que en l'elaboració de la Llei del patrimoni de la Generalitat donava tres anys perquè es tornessin a reclassificar aquests paratges, i resulta que Castell també es descuiden de protegir-lo, a través d'aquesta fórmula del patrimoni cultural del país.

Per tant, ja tenim dos descuits, dues actituds del Govern de la Generalitat contràries a la protecció. Però, és clar, la nostra sorpresa és que dues i una a favor. El conseller Macias diu –i tinc aquí el retall del diari– que ell considera que Castell és sòl, en aquests moments, no urbanitzable i que, per tant, inicia la tramitació de la incorporació de la zona de Castell en el paratge del PEIN, muntanyes de Begur. «Medi Ambient redactarà aquest any el Pla especial de protecció de la zona de Castell.» Conseller Macias. I diu: «Urbanísticament Castell és sòl no urbanitzable.» Senyor Escudé, Castell és urbanísticament sòl no urbanitzable, ho diu el conseller Macias, no ho diu el diputat senyor Manuel Nadal.

Per tant, si Castell és sòl no urbanitzable, no hi ha cap problema jurídic per procedir a la seva protecció, si aquesta és la voluntat del Govern de la Generalitat, que vostès ens diuen que la tenen. Però, és clar, a nosaltres ens preocupa perquè no solament amb la protecció legal en tenim prou, perquè hi ha alguna zona de PEIN, precisament, la zona aquesta que el senyor Macias vol incorporar ara, Castell, que és la zona del PEIN, muntanyes de Begur, que té cinc zones, i una d'elles és la zona de Cap Roig, entre Calella de Palafrugell i Castell, doncs, que en aquests moments s'hi està fent un atemptat ecològic, com és la tala d'una gran importància d'arbres, uns moviments de terres que esperem que siguin rescabats. Esperem que aquesta actuació, destruint una pineda pintoresca de la zona de l'espai de Cap Roig, doncs, finalment, a través de l'actuació de Medi Ambient i d'Urbanisme, es restitueixi al seu estat més natural possible.

Per tant, no en tenim prou amb la protecció legal. Volem que el Govern de la Generalitat actuï, actuï fent la llei, aprovant la llei que a vostès avui els proposem, però actuï protegint els espais que estan qualificats com a no urbanitzables i protegits pel Pla d'espais d'interès nacional de Catalunya.

Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista, d'una manera entusiasta creu que han canviat les

circumstàncies: que fa un any que aquesta Llei estava aturada, però que ara ja és sòl no urbanitzable, ho diuen els tribunals, ho diu el conseller, no hi ha cap impediment per procedir, per tant, a la desqualificació i a la protecció de Castell i nosaltres pensem que avui és el moment de donar un vot entusiasta a aquesta Proposició de Llei del Grup Socialista, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana, a l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup, no cal dir-ho, com a signant i proponent d'aquesta Proposició de Llei és que hi estem a favor, primer perquè en som proponent i, per altra banda, perquè el portaveu de Convergència i Unió no ens ha convençut. No ens ha convençut perquè els seus arguments han estat més aviat de qüestions de forma, cosa que moltes d'elles es poden resoldre, ja que estem aquí discutint una presa en consideració i temps hi haurà per poder esmenar tot allò que no sigui correcte. Tanmateix, l'argumentació no ha anat directament als objectius d'aquesta Llei, que són els objectius que proposa aquesta Llei, que és la protecció d'un espai territorial que necessita una protecció evident, davant de l'ambigüitat de la Generalitat o, millor dit, del Govern de la Generalitat. I és que el tema és molt important.

El portaveu de Convergència i Unió també ha parlat de la importància, i jo li voldria dir que és tan important que, per exemple, en el segon simposi internacional Costa Brava, que es va celebrar a Tossa de Mar el 12 d'abril de l'any passat, i que va tractar sobre l'economia, l'ecologia i la cultura i les estratègies de futur per a un turisme sostenible, en parlar dels problemes específics que hi havia a la Costa Brava, es va dir que un dels problemes més greus era l'ocupació de platges i cales per a segones residències, hotels, urbanitzacions o càmpings. Les poques platges que queden per ocupar estan sotmeses a fortes pressions especulatives; per exemple, la cala Castell. A més, especuladors i *lobbies* immobiliaris, en complicitat amb una part dels agents locals públics i privats, han generat una dinàmica local basada en la inconsistència i la manca de planificació urbanística.

Fixi's, doncs, el portaveu de la coalició Convergència i Unió, que, en un simposi internacional de la Costa Brava, en les seves conclusions, denunciï una situació que és fruit de l'especulació i d'uns *lobbies* que tenen uns interessos inconfessables i segurament tenen tant de poder que poden arribar fins i tot a aquells que prenen decisions en unes branques o departaments del Govern de la Generalitat. Per això, davant d'aquesta possible especulació, el poble, el 12 de juny del 94, amb un 68,81% dels que varen votar, es varen decidir a protegir aquesta plana i paratge de Castell, i, naturalment, el consistori i el que representa, en el qual en aquells moments governava, precisament, Convergència i Unió, governava el batlle de Convergència i Unió

i ara el Grup Parlamentari que ens ha anat en contra l'ha fet canviar.

Resulta que aquest Ajuntament en ple va aprovar que no fos urbanitzable. Es va modificar el Pla general, i resulta que després de tres anys d'aquest referèndum i de dos anys d'aquesta modificació del Pla general encara a hores d'ara això no és segur. La Generalitat no ha protegit, malgrat les sentències judicials del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a favor de Depana, malgrat les sentències a favor de cinc veïns de Palamós. I és que el que cal és llegir el que diuen les sentències: la urbanització de l'espai afectaria el seu important valor ecològic, i considera que d'acord amb la legislació vigent cal mantenir la qualificació de sòl no urbanitzable. Ja ha dit el diputat Nadal, que m'ha precedit, que efectivament aquesta sentència ja és executiva i que el sòl no és urbanitzable, per la qual cosa jo no he entès absolutament res del que s'ha parlat de les indemnitzacions, ja que si jurídicament i legalment aquest sòl ja no és urbanitzable, la valoració que es pugui fer d'una categoria a l'altra és absolutament diferent. I per això tenim aquesta paradoxa: jo estic absolutament en una paradoxa que no entenc que el poble de Palamós, d'una manera determinant, demostra una voluntat, l'Ajuntament, com a corporació pública, l'accepta, el Tribunal Superior de Justícia els dona raó, però resulta que el Govern de la Generalitat, amb una situació ambigua, amb excuses, amb cortines de fum, amb incapacitat, proposa que ens esperem, proposa que no fem res. I no va a atacar la realitat, els objectius, els propòsits, sinó que se'n va per un camí de forma.

Per tant, nosaltres considerem que declarar paratge natural d'interès nacional la plana i el paratge de Castell, ho trobem congruent, i és un camí coherent amb els objectius i els mitjans, perquè la mateixa Llei d'espais naturals ho diu: tot el problema que tenim nosaltres ara actualment està previst en el pròleg o en els antecedents de la Llei 12/1985, dels espais naturals, quan diu que aquesta Llei palesa la necessitat urgent d'una actuació eficaç dels poders públics, que actualment és obstaculitzada per un marc legal massa dispers, que presenta buits importants. I pel que fa a la legislació dirigida específicament a la protecció, les actuacions en el marc de la normativa del patrimoni històric artístic, especialment mitjançant la declaració de paratge pintoresc de determinats espais naturals, no han estat prou efectives. És a dir, que el pròleg de la Llei diu que no han estat prou efectives i proposa, la Llei, arribar per un altre camí. Per això nosaltres, la pretensió que tenim i la pretensió que presentem en aquesta Proposició no de llei per demanar que sigui espai natural d'interès nacional, ho fem..., no volent acceptar les excuses que ja es varen donar quan es va presentar la Proposició no de llei, ni les excuses que ha presentat avui el portaveu de Convergència i Unió, i ho fem perquè nosaltres entenem que obrim un nou camí, en presentar aquesta Proposició no de llei a l'empara de la Llei d'espais naturals obrim un camí nou que no va pel sender del dret urbanístic, sinó que va en el de la protecció dels espais, i per tant, tots els antecedents que ens han dit no són coherents. I és que el mateix pròleg de la Llei ho diu, quan diu que es desprèn que la protecció del medi natural a Catalunya exigeix un instrument

jurídic i una estratègia que, alhora que possibilitin la conservació i la gestió específiques dels espais naturals que ho necessitin particularment, estableixin un marc legal de protecció referit globalment a la natura, o sigui, és en aquest nou marc legal que nosaltres proposem aquesta Proposició de Llei.

(El president reprèn la direcció del debat.)

I és que nosaltres ho justifiquem, en primer lloc i com a resum, primer, per la intervenció popular: nosaltres, especialment per l'associació de «Salvem Castell», de totes les entitats culturals i ecologistes que s'hi van adherir, dels intel·lectuals, els artistes, els científics, els col·legis professionals que ho varen demanar; segonament, per la resposta institucional, ja sigui a través de l'Ajuntament o del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; per raons formals: la Llei d'espais naturals del 1985, en el seu esperit i en la seva formulació, el que proposa també és preservar i evitar aquests buits legals que el portaveu de Convergència i Unió ens ha exposat aquí d'una forma absolutament estranya; per altra banda, per raons geogràfiques, ja que el que intentem és ampliar la protecció que ja tenen les muntanyes de Begur, ampliant-ho fins al Castell; i últimament per un sentit democràtic: jo no entenc que d'una cosa que hagi estat demanada d'una manera..., per referèndum, d'una manera tan clara, radical, d'una manera massiva, i fins i tot que se n'hagi fet referència al Segon Simposi Internacional de la Costa Brava, el Govern de la Generalitat no en faci cas. Apellen molt sovint a la societat civil, però quan la societat civil ho demana aquí no es veu cap suport als interessos de la societat civil. La societat civil, no la podem menysprear ni menysvalorar de la manera que ho fem; la societat civil, quan li demanem que intervingui en els elements polítics i d'interès col·lectiu, no podem desvalorar-la ni menystenir-la.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els grups que no han intervingut fins ara poden fer-ho: en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. El conjunt de la Costa Brava, d'una bellesa envejable, ha sofert en els darrers decennis un procés d'explotació turística immobiliària comparable, segurament, amb altres llocs costaners, i que naturalment ha tingut i té els seus aspectes positius, però que ha comportat greus problemes que han afectat el paisatge i el medi.

La Costa Brava, definida així per Ferran Agulló al començament de segle, va ser inicialment un nucli modest d'estiueig, fins que a partir dels anys vint, descoberta pels pintors de l'Escola de París, els ciutadans barcelonins van començar-ne a ser habituals visitadors. El llançament definitiu, però, va ser a partir de la postguerra europea, i algunes xifres, a partir d'aquesta època, donen constància del *boom* espectacular sofert pel conjunt de la Costa Brava. L'any 53, el nombre de pensions i

hotels era de 87; el 56, de 220; el 61, de 538; el 1964 hi havia 837 establiments, amb 21.515 cambres, que representaven prop de 41.000 places; actualment, el nombre d'hotels és d'uns 700, amb unes 70.000 places, i uns 7.000 apartaments i segones residències, que representen prop de mig milió de places. Naturalment, tot això ha comportat un desenvolupament econòmic important en aquestes comarques, lligat a un canvi de les seves condicions de vida, deixant el sector primari en un lloc gairebé testimonial i posant el sector serveis al capdavant de qualsevol plantejament econòmic o social.

Ara, aquest desenvolupament meteòric i l'allau humana que s'hi aboca els mesos d'estiu, unit a un període polític on el control urbanístic quedava supeditat a la més ferotge especulació, ha derivat a convertir paratges únics en nyaps que, malauradament, no són únics ni exclusius de la Costa Brava, però igualment lamentables. Pocs racons han escapat a la invasió immobiliària, i un d'aquests racons és la platja i el paratge de Castell, al municipi de Palamós. I no és perquè no s'hagi intentat; de fet, només la força que ha donat la unió, la cohesió i la tossuderia dels veïns de Palamós ha aconseguit evitar, fins ara, que la platja i el paratge de Castell corressin la mateixa sort que altres cales i paratges similars.

Va ser el 6 de novembre de 1992 quan el grup «Salvem Castell» va entrar a l'Ajuntament de Palamós 13.124 signatures que li demanaven la protecció de Castell, i aquesta pressió popular va fer decidir l'Ajuntament a convocar un referèndum entre els veïns, com ja s'ha dit, per decidir el futur de Castell, referèndum que el 12 de juny amb un 69,81% de palamosins que defensen l'opció que no s'urbanitzi Castell. I ara pendants que els tribunals de justícia diguin finalment el què, sembla que es pot afirmar que Castell ha quedat en principi, gràcies al conjunt de ciutadans, fora dels canals de l'especulació immobiliària.

La iniciativa que ara se'ns presenta en principi hauria de servir per deixar el tema definitivament tancat i salvat de possibles ensurts futurs. La declaració de Castell com a paratge d'interès nacional, tal com ve definit en la Llei 12/85, d'espais naturals, en el seu article 23, penso que és correcta. De fet, Castell probablement hauria tingut dificultats de ser definit cinquanta anys enrere com un espai amb característiques singulars, atès el seu interès científic, paisatgístic i educatiu, com defineix la Llei els paratges d'interès nacional. Avui en canvi ho és, i més que per mèrits propis, per la destrossa dels voltants, del conjunt de la costa, que han fet que efectivament allò quedi com un paratge únic i singular.

I al marge que respecte a algun article concret de la Llei puguem discrepar en poc o en molt, estem plenament d'acord amb la filosofia que la inspira i la finalitat que persegueix, i per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, hi votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo crec que en aquests moments ningú posa en dubte la necessitat que el paratge del Castell hagi d'acabar essent una zona protegida i que per molts motius cal preservar –com s'ha dit abans– un dels últims espais, per no dir l'últim que queda de la Costa Brava sense sofrir o sense manifestar pressió urbanística.

Ara bé, penso que el que ens separa en aquests moments o el que ens diferencia és la via per on hem d'arribar a la consecució d'aquest fi. Ja ens vam posicionar –com ha dit el senyor Boada– fa un any, vam explicar-ho també, per què no? almenys jo crec que vam explicar el motiu, i realment no puc dir que hàgim canviat gaire d'actitud ni de pensament.

És a dir, explicant-me una mica, avui per avui, el paratge de Castell, com s'ha dit, està declarat com a no urbanitzable, crec que això també s'ha deixat clarament especificat aquí, que hi ha dues sentències; ara bé, també està pendent d'una sentència del Tribunal Suprem que podria confirmar o podria anul·lar la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Per tant, si en alguna cosa no estem d'acord és...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Si en alguna cosa no estem d'acord és a anticipar actuacions per part d'aquest Parlament, que no dubto que hi tingui dret –però sí que dubtem de l'oportunitat–, abans de tenir la confirmació, que no dubto que es produirà, real del Tribunal Suprem ratificant la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Per tant, penso que seria llavors i no ara quan hauríem de començar a crear els organismes de control, els mecanismes de gestió i el disseny de gestió, així com l'abast de la zona a protegir.

Per altra part, també he de dir que els compromisos que es van prendre per la Direcció General d'Ordenació del Territori ara fa un any i que van ser la base del nostre canvi de decisió sobre la base d'una garantia plena de no-edificació i de no-requalificació d'aquell sòl s'estan complint, i que jo sàpiga, en aquests moments –i com també s'ha dit abans–, cap llicència urbanística està en vies ni d'aprovar-se ni tan sols s'admet, excepte el tancat aquest, que crec que és una mera anècdota, que com s'ha dit està molt acotat i que, per altra part –no ho oblidem–, és una propietat privada en aquests moments pel motiu que deia abans, perquè en aquests moments la sentència del Tribunal Suprem encara no s'ha produït.

Per altra banda, també potser discrepo una mica en el tema indemnitzatori. Jo penso que a no ser per sentència del Tribunal Suprem s'haurà de reconèixer el dret que tenen els propietaris i la indemnització pot resultar molt més costosa, i no oblidem que estem parlant de cabals públics i hem de ser molt curosos amb aquest

tema. És a dir, se'ns podria més endavant tirar en cara una actuació amb pressa i una actuació potser més cara –i permeti'm l'expressió–, cara la galeria que no amb un contingut real de fons i que després fos molt costós per tots els contribuents. Penso –i ho dic plenament convençut– que no és aquest el moment, que no seria aquest moment el de presentar altres accions que obrissin nous fronts de confrontació o nous fronts de diàleg amb conseqüències oneroses per a la Generalitat i, en definitiva, per a tots els ciutadans de Catalunya.

No entraré a discutir punt per punt, ni a discutir l'articulat –s'ha fet abans, penso, d'una manera clara, i que comparteixo, per part del ponent de Convergència i Unió–, però torno a dir que només poso en dubte l'oportunitat –temporal, diria jo– d'aquesta Proposició de llei. Per això –i ho anuncio ja– nosaltres votarem en contra d'aquesta presa en consideració, però sí que voldria que quedés clar –i ho dic perquè després no es torni a tergiversar el que he dit, o no es pugui donar-hi voltes, com d'alguna manera jo crec que es fa ja avui en algun mitjà de comunicació– que estem dient «no» a la forma i al moment, i que en cap moment estem dient «no» al fons i a l'objectiu, i això és el que jo voldria que quedés clar i com a fons de la meva intervenció; és a dir, «no» a la llei, en aquest moment, «no» a l'articulat d'aquesta llei, en aquests moments –no ens convenç–, «sí» a la protecció del paratge de Castell i «sí» a l'objectiu que sigui un paratge natural protegit.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris, procedirem a la votació de la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei. Preparem-nos per votar...

Iniciem la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei de protecció de la plana i del paratge del Castell, de Palamós, Baix Empordà, ha quedat refusada per 41 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a aquesta tarda a dos quarts de cinc, que la iniciarem amb el capítol de preguntes. Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

3018

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'ordre del dia, iniciem ara les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si s'ha arribat a cap acord amb el Govern de l'Estat en relació amb el finançament de la sanitat a Catalunya

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre si s'ha arribat a cap acord amb el Govern de l'Estat en relació amb el finançament de la sanitat a Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. És evident, molt honorable president, que un dels principals temes de preocupació del Govern és el finançament de la sanitat, preocupació que compartim, i, per tant, el nostre Grup Parlamentari voldria saber si s'ha arribat a cap acord amb el Govern de l'Estat en relació amb el finançament de la sanitat a Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, doncs, he de dir-li que no, que no s'ha arribat encara a cap acord, i també li he de dir que això és una cosa que en aquests moments ens preocupa fonament. És un tema que s'està negociant de fa dies; com sap, ja n'hi ha una subcomissió a la seu del Congrés dels Diputats, que el dia 22 d'abril va acabar les compareixences amb la del ministre, i durant el mes de maig els grups parlamentaris presentaran les seves conclusions i les seves propostes.

De moment, però, tot i que hi han hagut algunes millores, pel que fa al finançament de la sanitat, de tota manera, s'ha de dir que no s'ha arribat encara a un acord i que, efectivament, aquesta situació ens preocupa molt.

El president

Per pregar, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Vostè sap que hem qüestionat permanentment el sistema de finançament global d'aquest país; avui mateix apareix a la llum pública un informe preocupant en aquest sentit, sobretot pel que fa referència a l'IRPF. En qualsevol cas és evident que el

sistema de finançament sanitari encara és pitjor. I és pitjor perquè hem d'anar, per exemple, sobre un percentatge del pressupost de l'Insalud, la qual cosa vol dir en moltes ocasions un brindis al sol o desviació segura. És pitjor perquè s'està treballant sobre pressupostos no reals i sobre liquidacions no reals del pressupost, i, per tant, conseqüències nefastes d'això. És pitjor perquè, per exemple, la piràmide d'edat que tenim a Catalunya és diferent a la de l'Estat, i això, evidentment, té conseqüències directes i, per exemple, afecta d'una manera molt important la gent gran. És pitjor perquè tampoc es té en compte el nivell assistencial que hi ha a casa nostra, que és diferent també al d'altres indrets, etcètera. És pitjor també perquè el nombre de beneficiaris reals no es correspon amb els que teòricament compten a l'hora de plantejar el finançament. És pitjor, en definitiva, perquè no té en cap cas en compte el dèficit històric d'inversió pública a Catalunya. En aquest sentit, senyor president, recordem que aquesta cambra va aprovar fa poc una moció on es plantejava clarament tot això, i de fet ja fa uns quants mesos.

Tot això té unes conseqüències clares. D'entrada, un traspàs de la pressió cap al sector concertat; el dèficit d'aquest sector acumulat en aquests moments s'està parlant que està al voltant dels 100.000 milions de pessetes. Segon, una degradació constant dels centres hospitalaris públics i concertats per manca d'inversió. Tercer, un retard imperdonable en l'ampliació de la reforma de l'assistència primària; centres d'assistència primària construïts i equipats, però no dotats de personal, fa un any que esperen la seva inauguració i s'estan degradant a marxes forçades –en podríem posar exemples a cabassos. Una degradació importantíssima de la qualitat assistencial: les llistes d'espera són cada cop més llargues; en aquests moments, una intervenció quirúrgica pot haver d'esperar divuit mesos.

Senyor president, li proposem, en definitiva, que parlem, que els diversos grups parlamentaris parlem. Li proposem que es faci un gran pacte sobre el finançament de la sanitat, que es comenci a concretar avui i aquí. Què en pensa? D'alguna manera, una comissió d'estudi aquí al Parlament de Catalunya sobre el finançament sanitari, per nosaltres, seria molt important.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula de nou el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de l'orador) ...no en tot el que ha dit, però sí en una pila de coses, vostè té tota la raó. És a dir, és veritat que el pressupost des de fa molt de temps –fa molts anys d'això, això ja ve de fa molts anys– no és ben bé el real; que hi han aspectes específics de la sanitat a Catalunya que no són tinguts en compte, i altres coses per l'estil. No amb tot hi estaria d'acord, però amb una pila de coses, sí.

De fet, com vostès saben, millorar el sistema de la sanitat forma part del pacte que va subscriure Convergència i Unió amb el Partit Popular, i és per això que el no-

compliment d'aquest pacte, d'aquest aspecte concret, és especialment greu. I no tinc cap mena d'interès a ocultar, doncs, la nostra preocupació per aquest incompliment del pacte, que naturalment no es pot considerar com a definitiu, perquè en realitat, doncs, es pot argumentar que et queda encara un cert temps per resoldre-ho, però la nostra preocupació és evident.

El Govern no ha volgut reconèixer el dèficit que s'arrossega i que s'arrossegava en la sanitat, cosa que hauria sigut fàcil de fer, perquè, de fet, en bona part això era una responsabilitat imputable a l'anterior Govern socialista, però suposo que per la preocupació del dèficit de cara a Europa no ho han volgut fer, i no han trobat la solució de resoldre-ho, això. Tot i així, he de dir que hi ha hagut algunes millores –algunes d'elles forçades per Convergència i Unió–, com per exemple en contra de la posició inicial del Govern que l'increment del pressupost sanitari d'aquest any fos del 6%, molt per sobre de l'increment del pressupost general, i tota una sèrie, diguem-ne, d'estalvis que s'han fet, sobretot en els pactes amb la indústria farmacèutica, amb les farmàcies i amb els majoristes, que en conjunt han representant un estalvi d'uns 70.000 milions de pessetes, dels quals 11.000 han correspost a Catalunya; xifra evidentment insuficient, però, en fi, per donar-li una idea clara de quina és la situació, també val la pena de dir que aquestes i altres millores que ara no tinc temps d'explicar-li hi han estat.

En tot cas, jo em faig ressò de la seva preocupació, perquè és la nostra, i l'únic que li puc dir és que, de cara a aquells amb els quals realment ens interessa arribar a un acord i que els podem recordar que estan compromesos a fer-ho, nosaltres seguirem fent tota la pressió que estigui al nostre abast.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la unitat de la llengua catalana

La segona pregunta al molt honorable senyor president és la presentada pel Grup Socialista sobre la unitat de la llengua catalana. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, gràcies, senyor president. El tema de la unitat de la llengua és un tema de permanent actualitat, i les darreres setmanes se n'ha parlat força. Hi ha hagut alguna sentència clara, però s'han alçat veus confuses i ambigües. Aquest és un tema que nosaltres considerem central pel que fa a la concepció de la llengua catalana i el seu àmbit lingüístic, i voldríem saber què ha fet, què fa i què pensen fer en el futur el Govern de la Generalitat i el president de la Generalitat en relació amb aquest tema en el seu conjunt i en relació amb les manifestacions que s'han produït recentment.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, doncs, sense que això representi cap mena de dret d'interferència política en els territoris que no són estrictament el Principat de Catalunya, el Govern de Catalunya ha defensat sempre i ha dit en tot moment i en tot lloc i amb tota publicitat que entenia que la llengua pròpia de les Illes Balears, del País Valencià, d'Andorra, de la Catalunya Nord, de la Franja de Ponent, de la Franja d'Aragó i de l'Alguer, i òbviament de Catalunya, és el català, amb el benentès que en alguns d'aquests territoris el català rep també altres denominacions. És una postura que és la mateixa que tenen les societats científiques de tot el món i que dintre de Catalunya té, òbviament, l'Institut d'Estudis Catalans –com aquests dies mateix s'està ratificant–, o fins i tot que té, d'una manera clara, contundent, precisa i explicada amb tot detall, la Real Academia de la llengua espanyola. I la nostra postura, la nostra actuació en tot el terreny polític, cultural, etcètera, ha estat de no apartar-nos ni un mil·límetre d'aquesta postura.

El president

Per pregar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Estem d'acord amb tot el que acaba de dir, però ens trobem amb la situació sorprenent següent. Ara fa un any, exactament un any, que vostès, emparant-se en la necessitat de l'estabilitat i de la governabilitat, van signar un pacte amb el Partit Popular, i el president del Govern, el senyor José María Aznar, ha fet unes manifestacions posant en dubte o avalant posicions contràries a la unitat de la llengua, i, per altra banda, ha dit que no sent absolutament cap lligam en relació amb Convergència i Unió en aquesta matèria.

Nosaltres voldríem tornar a preguntar i insistir en aquesta idea: pensa deixar la llengua al marge de les seves negociacions i de l'acord que manté amb el Partit Popular?; pesa més el finançament de la sanitat o la desaparició dels governs civils que la unitat de llengua, la Llei de 1983 i el consens lingüístic a Catalunya?; ara que estan de moda els ultimàtums, pensa plantejar-ne algun en temes com el finançament de la sanitat o pel que fa al consens lingüístic?

Gràcies, senyor president.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, després del que li he dit, vostè ja entén que jo no puc estar d'acord amb qualsevol declaració, sigui de qui sigui, que de fet menystingui aquest fet tan essen-

3020

cial com és el de la unitat de la llengua catalana, sigui quina sigui la seva denominació.

De vegades..., he de creure que de vegades el que passa –perquè això alguna vegada ens passa a tots– és que es fan respostes improvisades sobre no se sap ben bé què perquè, en fi, estan molt lluny i sense un coneixement directe del que ha passat es contesta i no es contesta exactament com s'hauria de contestar, quan en aquests casos el que és millor –jo m'ho aplico a mi mateix de vegades– és simplement dir que no es té informació del que acaba de succeir i no contestar.

Si vostè em diu si considerem greu que hi hagi el que en podríem dir un «atac frontal» a la unitat lingüística per part de qui sigui, li diré que sí. I ara no establiré, diguem-ne, gradacions sobre què és més important o què és menys important, però sí que el tema de la unitat lingüística és molt essencial, i val la pena que tothom ho sàpiga. Nosaltres fins aquest moment hem estat defensant –de sempre, però també durant l'últim any– de la forma que ens ha semblat més convenient, i jo diria que durant tots aquests anys últims amb una certa eficàcia, allò que convenia de cara a la unitat lingüística. Ho hem fet amb una discreció que voldríem poder seguir fent i que no podríem fer si realment es produïssin atacs frontals desconsiderats, barroers, contra la unitat lingüística, vinguessin de qui vinguessin. I això ha de ser sabut per tothom, això no pot ser.

He de dir només, per acabar, que la resolució del tema lingüístic a València requereix una entesa bastant general, no només d'un sector o d'un altre, i que, per tant, l'esforç que es faci perquè els diversos sectors –sobretot dos– contraposats, sincerament o no sincerament contraposats de vegades, però en darrer terme contraposats..., cal que en aquests dos sectors hi hagi prou gent que faci l'esforç per entendre un fet bàsic, i és que per a València, també, per al País Valencià, el tema lingüístic, que vol dir la defensa del valencià, que és, òbviament, una manera de dir del català, o del català, que és una manera de dir, si vostès ho volen, del valencià, és bàsic de cara a la identitat del mateix País Valencià.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració del Govern de la Generalitat amb la Fiscalia del Medi Ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

La següent pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre la col·laboració del Govern de la Generalitat amb la Fiscalia del Medi Ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formulada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la Fiscalia de Medi Ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha presentat la memòria corresponent a l'any 1996, on es constata l'escassa o nulla cooperació del Govern amb la Fiscalia, els jutjats i els tribunals. Quina és, segons el seu parer, la col·laboració del Consell Executiu amb la Fiscalia de Medi Ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya?

El president

Té la paraula l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Segons el meu parer, la col·laboració que hi ha és bona, és la que hi ha d'haver i, per tant, és bona. La que hi ha d'haver, quina és? Atendre els requeriments de col·laboració que faci el Ministeri Fiscal i, per altra banda, per pròpia iniciativa de la Generalitat, com així passa, denunciar, trametre al Ministeri Fiscal les denúncies que cregui convenient. Crec que això ho fem, i que ho fem bé.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, em fa la sensació que vostè no s'ha llegit la memòria, perquè les conclusions de la Fiscalia de Medi Ambient són contundents. Primera conclusió: poques denúncies presentades per l'Administració de la Generalitat –divuit entre el Departament de Medi Ambient i el DARP–, de les quals la majoria es fan a partir de fets que ja seguien causa judicial o altres són simples accidents sense culpa penal. El fiscal remarca que existeixen nombroses activitats delictives relatives a la contaminació industrial, de les quals l'Administració de la Generalitat té coneixement perfecte degut a les seves funcions d'inspecció i control, que, per raons que s'escapen al coneixement de la Fiscalia, ni es denuncien ni es comuniquen. Per exemple, el fiscal parla que el Govern té dades de l'existència de moltes granges il·legals que aboquen els purins a lleres públiques i poroquen una forta contaminació. Pot ajudar vostè, senyor Pujol, la Fiscalia, a trobar-ne les causes? Ens hem de creure les seves paraules quan fa dos mesos afirmava que Catalunya era la comunitat que té una política ambiental més estricta?

Segona conclusió: escassa o nulla cooperació cap a la Fiscalia i els jutjats i tribunals per part dels responsables i funcionaris de la Conselleria de Medi Ambient; li'n posaré exemples: funcionaris que per art de màgia ja no treballen a la Conselleria quan han de declarar; funcionaris citats com a testimonis que perden la memòria a l'hora de testimoniar, o –i això és molt més greu– un responsable de la Junta de Sanejament, en un cas d'abocaments d'aigües residuals altament contaminants al riu Llobregat, declarats en sentència ferma, va declarar en el judici oral –per evitar sancions al Go-

vern— que els contaminants no eren tòxics ni perillosos per a la salut pública i el medi ambient. També —afirma el fiscal— és normal que el Govern avisi els presumptes delinqüents ambientals quan la policia judicial comença a investigar, o que amagui documents que implicarien la Generalitat en assumptes delictius.

Senyor Pujol, negar la col·laboració amb la justícia va contra l'estat de dret que vostè hauria de defensar, i d'aquesta manera el Govern de la Generalitat esdevé còmplice dels delinqüents ambientals.

Gràcies, senyor president.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

D'entrada, li he de dir que jo no havia llegit l'informe, però ara sí que me l'he llegit, ara sí, aquests dies, d'ençà que sé que vostès m'han de fer la pregunta, no? I m'ha deixat molt poc convençut. Però, en tot cas, puc dir-li que no estic gaire d'acord amb una pila d'afirmacions que s'hi fan, ni amb la forma que s'hi fan. Però en fi, no hi entraré; el fiscal té dret a opinar el que vulgui, jo tinc dret a opinar el que vulgui, el que cregui que he d'opinar, i vostè pot creure's qui vulgui, qui li mereixi, naturalment, més confiança. I fins i tot el que es pot fer és mirar de buscar gent que no sigui ni el fiscal ni el Govern, com per exemple —i m'hi he referit altres vegades, i m'hi torno a referir— les institucions de la Unió Europea, que és on segurament vostè trobarà un judici més favorable a l'actitud i a l'actuació del Govern de la Generalitat.

En tot cas, li volia dir que d'expedients incoats per la Generalitat n'hi ha molts, en els últims quatre anys se n'han fet uns 5.000, que siguin activitats extractives, contaminació atmosfèrica, residus, aigües residuals, una mica més de 5.000, o sigui, 1.200 - 1.250 per any; que el personal dedicat a tasques inspectores és important, és de més de cent persones; que 89 vegades durant els últims quatre anys ens hem dirigit a la Fiscalia perquè hem entès que hi havien possibles delictes, i li torno a dir que no solament la Unió Europea, sinó tota una sèrie d'organismes especialitzats ens han donat una bona puntuació a nivell europeu, no ja a nivell espanyol, que això és evidentíssim que estem per davant de gairebé tothom en aquest sentit —i ho torno a dir amb tota rontuditat, amb tota rotunditat, perquè és així—, però estem en un bon nivell europeu pel que fa referència a la política mediambiental; amb alts i baixos, amb punts que estem molt bé, com per exemple, què li diré, platges i aigua de mar, i punts que simplement estem bé. Per tant, respectant l'opinió del senyor fiscal, respectant-la, evidentment, jo segueixo creient que la política que s'ha fet per part del Govern de la Generalitat —que li recordo, a més, que va ser la primera autonomia que va crear una conselleria *ad hoc*—, segueixo creient que és una política que, evidentment, és perfectible, però que en línies generals és correcta.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les negociacions fetes per aconseguir el traspàs de la línia fèrria Lleida - la Pobla de Segur

El president

La següent pregunta al molt honorable president és sobre les negociacions fetes per aconseguir el traspàs de la línia fèrria Lleida - la Pobla de Segur, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president, l'any 1985 l'Administració central decideix tancar, entre d'altres, la línia fèrria Lleida - la Pobla de Segur. Per tal de continuar donant aquest servei, la Generalitat i la Diputació de Lleida van arribar a un acord per sufragar el dèficit d'explotació i van signar un conveni amb Renfe. Ara que sembla factible el traspàs definitiu d'aquesta línia a la Generalitat, pregunto, senyor president: quines han estat les negociacions portades a terme pel Consell Executiu per tal d'aconseguir el traspàs a la Generalitat de Catalunya de la línia fèrria Lleida - la Pobla de Segur?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

La seva mateixa intervenció posa de manifest que el Govern de la Generalitat ha tingut el màxim interès en el manteniment d'aquesta línia, perquè s'anava a tancar el 85, com vostè ha recordat, i l'hem mantinguda a base de pagar —de pagar la Diputació de Lleida i la Generalitat de Catalunya—, perquè per part del Govern central hi ha hagut, en aquest sentit, molt poques facilitats.

S'ha intentat, posteriorment, que hi hagi un traspàs en bones condicions; es van fer unes propostes, el mes de març i el mes de juny de l'any 1995, però les respostes que hi han hagut fins avui per part del Ministeri no permeten assumir aquesta responsabilitat d'aquest traspàs, perquè seria assumir-lo en unes condicions molt precàries i molt negatives per a la Generalitat. Mentre aquesta negociació no revifi, nosaltres no podem fer-nos càrrec d'aquesta competència.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. La línia fèrria Lleida - la Pobla de Segur uneix setze poblacions, consolida el transport d'aquesta zona i vertebrada, per tant, una part important de les terres de Ponent. Per a la consecució d'aquest objectiu es fa necessari un manteniment tècnic per tenir la línia en condicions. Té previst, senyor

3022

president, la Generalitat, algun estudi per evitar el deteriorament de les infraestructures de la línia?

Gràcies.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Realment creiem que és interessant per a aquelles comarques el manteniment d'aquesta línia; per això la Generalitat fa una cosa des de fa deu anys o dotze anys, que és pagar i fer possible, a través de la seva contribució, el manteniment de la línia. Primer punt.

Segon punt: si tenim previst fer un estudi? Està fet. Tot i que ens fa l'efecte que qui hauria hagut de fer aquest estudi és l'Administració central, que és qui en té la competència i la responsabilitat fins avui i qui la seguirà tenint mentre nosaltres no acceptem aquest traspàs. I no l'acceptarem fins que realment no se'ns faci en unes condicions que siguin, diguem-ne, les correctes, i ja li avanço quines són. Com a conseqüència de l'estudi que hem fet, nosaltres, per acceptar aquesta línia, necessitem que l'Administració central, la Renfe, concretament, faci tota una sèrie d'obres per tal de posar-la al dia, perquè aquesta és una línia molt obsoleta, amb molts problemes, amb moltes insuficiències, amb moltes deficiències, i estem molt cansats, no solament de l'Administració central, sinó també d'alguna altra institució, que se'ns vulguin traspasar coses que estan envellides, que estan rovellades, que estan oblidades, que estan deixades de la mà de Déu durant molts anys i que després ens les volen encolomar. Per tant, si és que es tracta d'això, nosaltres, això, no ho acceptarem. I això vol dir, segons l'estudi de la Generalitat, 1.500 milions de pessetes d'inversió que ha de fer, evidentment, la Renfe. Necessitem, a més, que ajudi, ja que nosaltres, ara, la seva competència l'ajudem amb una subvenció, que ells també es comprometen a ajudar amb una subvenció, ells, el dia que això sigui competència nostra. Necessitem la transferència del patrimoni immobiliari de la línia, i després, que hi hagi, diguem-ne, una reestructuració des del punt de vista de personal, perquè això està plantejat d'una manera que fa absolutament inviable la línia, tal com avui està, perquè s'hi han acumulat tota una sèrie de falles, d'oblits, de deixadeses que, evidentment, no volem que persisteixin en el moment que se'ns plantegi el traspàs.

O sigui que, en resum, el dia que l'Estat s'avingui que es donin les condicions d'equilibri econòmic i financer i que la línia estigui en perfectes condicions, i no de la manera molt deficient en què està ara, aquell dia la Generalitat acceptarà aquesta línia.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions fetes per un comandament de la Guàrdia Civil respecte a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

La següent pregunta al president de la Generalitat és sobre les declaracions fetes per un comandament de la Guàrdia Civil respecte a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, l'última pregunta que el nostre Grup li va fer en un Ple feia referència al desplegament de la policia catalana. En el Ple d'avui, vostè ha triat, abans que dues preguntes referents a la pesta porcina clàssica, una pregunta sobre la valoració que fa el Govern respecte al posicionament de determinats comandaments de la Guàrdia Civil sobre els guàrdies que volen passar a ser mossos d'esquadra. Doncs, bé, què en pensa, senyor Pujol?

El president de la Generalitat

Sobre aquestes declaracions li haig de dir el següent: en primer lloc que hi han hagut declaracions, més d'unes, hi han hagut desmentiments, i fins i tot..., i molt solemnes, per altra banda, i fins i tot hi ha hagut un expedient, i no contra el tinent coronel, sinó contra un altre comandament de categoria més baixa. I jo, davant de totes aquestes declaracions, contradiccionaments i desmentiments, em quedo amb les declaracions de signe positiu, tant les del tinent coronel, com les de la delegada del Govern, entre altres coses perquè, òbviament, les que políticament, per mi, tenen importància sobretot són les de la delegada del Govern; les que comprometen són les de la delegada del Govern. Em quedo amb aquestes declaracions, que són unes declaracions positives, i en total el que li ha de dir és que, en aquests moments, les relacions entre els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil són positives.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Des que van sortir a la llum les suposades manifestacions del tinent coronel de la Guàrdia Civil Hilario Pérez-Herbada, en les quals es qualificava de «renegats» i «espies» els guàrdies civils que pretenien passar al Cos de Mossos d'Esquadra, van passar massa hores, massa dies sense que ningú, al marge de vaguetats o manifestacions d'incrèdula, desmentís res. Justament ahir el diari *Avui* publicava una entrevista amb l'esmentat comandament, en la qual atribuïa el cas a interpretacions subjectives d'algú. El que està clar és que, finalment, ningú no sabrà què és el que es va dir. El que ningú no podrà negar mai, tampoc, és el que està escrit. I està escrit que, segons la interpretació subjectiva de qui sigui, als mossos d'esquadra, previsiblement, hi haurà «espies» i «renegats».

De tota manera, el problema no és el criteri que mereixen per als seus comandaments determinats guàrdies o exguàrdies civils; el problema és el criteri que per a determinats comandaments de la Guàrdia Civil mereix el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè estic convençut que, si els guàrdies civils pretenguessin passar a la dita Policia Nacional, interpretacions subjectives incloses, ningú qualificaria els pretendents ni d'«espies» ni de «renegats». Ara ho són perquè van a un cos que algú veu, no sé si com a enemic, però segur que, com a mínim, com a adversari. Perquè, un cas com el present, jo el qualificaria de molt greu, i en canvi, en aquests moments m'assabento que s'ha obert un expedient, però ningú ha demanat la dimissió de ningú i, en qualsevol cas, el mateix tinent coronel Hilario Pérez-Herbada ja aventurava que això, previsiblement, era cas prescrit. I no ho hauria de ser, perquè el Cos dels Mossos d'Esquadra ha de merèixer la més alta consideració de tot-hom, fins i tot dels comandaments de la Guàrdia Civil, que han d'entendre que és el Cos de casa, que ha de ser la policia de casa, i que al capdavant ha de fer que els qui no es trobin còmodes en aquest país, puguin tornar a la seva, de casa. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Ja li he dit que hi han hagut declaracions i contradiccions. Cadascú es queda amb les que vol, i jo, personalment, a més, no és que vulgui, és que, lògicament, amb la que m'he de quedar fonamentalment és amb la de la delegada general, que, a més, a ella, i al que ella representa, la compromet, la compromet en el sentit positiu de la paraula, vull dir, ara, en aquest cas, no?

Bé, el que li vull dir, de tota manera, és que diguin el que diguin, suposant que s'hagi dit, aquest, l'altre, el de més enllà, la posició del Govern de Catalunya és que desitja incorporar –si és que hi ha disponibilitat per part de determinats guàrdies civils– un cert nombre, limitat, òbviament, un cert nombre de guàrdies civils de trànsit al Cos dels Mossos d'Esquadra. I això, per què? Per una raó principal: perquè hi han guàrdies civils molt integrats, sobretot, concretament, en aquest sector del trànsit, molt integrats a Catalunya, casats aquí, amb fills aquí, molt catalanitzats, que es troben bé aquí, que se senten a casa aquí i que desitgen quedar-se aquí.

I en la línia de la política integradora que sempre ha estat la del Govern de la Generalitat, de tots els homes i dones que viuen a Catalunya, dels sis milions que som, ens sembla que és bo que també en aquest punt que és especialment delicat, important i emblemàtic de la Guàrdia Civil i dels Mossos d'Esquadra es practiqui, naturalment dintre d'un marc adequat, es practiqui aquesta política integradora en tot, és a dir, sense exclusió; en tot, el Govern de la Generalitat intenta practicar aquesta política de no-exclusió.

Òbviament, això requerirà un coneixement correcte del català pels guàrdies civils que es vulguin integrar al cos

dels Mossos d'Esquadra i una voluntat d'integració en aquest Cos, perquè òbviament cada cos té la seva manera de fer, que òbviament no pot ser alterada.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la Ley orgánica de funcionamiento de la Administración general del Estado (LOFAGE)

L'última pregunta al molt honorable senyor president és la presentada pel Grup de Convergència i Unió sobre la Ley orgánica de funcionamiento de la Administración general del Estado (LOFAGE), formulada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari, tal com acaba d'anunciar el president del Parlament, formula aquesta pregunta sobre quina opinió té el president de la Generalitat sobre la Llei orgànica de funcionament de l'Administració general de l'Estat, perquè aquesta és una llei que, entrada en vigor fa dos dies –és a dir, acaba d'entrar en vigor tot just dilluns passat–, pel nostre Grup Parlamentari representa un canvi realment important en el funcionament de l'Administració general de l'Estat. És una llei que comporta la desaparició de la figura dels governadors civils i també representa un impuls organitzat tendent que l'Administració autonòmica sigui l'administració ordinària o administració única en el seu territori.

Aquest plantejament, el de la desaparició de les figures dels governadors civils, pel nostre Grup Parlamentari ha estat un plantejament podríem dir-ne de bandera des de sempre, conseqüència que el catalanisme polític l'ha tingut sempre en els seus plantejaments reivindicatius. És conseqüència de la divisió provincial de Javier de Burgos de 1833, i el catalanisme polític, ho repeteixo, sempre l'ha plantejat com un punt molt fonamental en les seves reivindicacions.

No en va, en les darreres legislatures, en les conseqüents legislatures després de la recuperació de la democràcia, el nostre Grup Parlamentari a Madrid sempre ha plantejat la presa en consideració de proposicions de llei tendents a la desaparició de la figura dels governadors civils i val a dir que la majoria socialista permanentment va rebutjar cada una d'aquestes preses en consideració.

Bé, és bo recordar que, certament, finalment, l'octubre de l'any 95, després d'adequades recomanacions producte de la situació política consegüent de les eleccions del juny del 93, el Grup Socialista va arribar a presentar un projecte de llei, després de superar múltiples discussions entre els diversos ministeris, un projecte de llei com el que estem contemplant ara, d'organització i funcionament general de l'Administració de l'Estat, però en aquest Projecte de llei es mantenia la paraula

3024

«governadors», es mantenia la figura dels governadors com a representants del Govern en el si de la província.

És per això que el nostre Grup va entendre que incloure això en els acords d'investidura i governabilitat amb el Partit Popular era realment un tema important i que, quan ara s'ha aprovat, hi donem realment molta importància. I la nostra sorpresa, senyor president, és veure com aquest tema que realment té molta importància i transcendència és minimitzat per algunes forces polítiques com si fos una cosa de segon ordre.

Creiem que no és així, que és un tema realment important, que els governadors civils no han estat substituïts sinó que han desaparegut, que els subdelegats del Govern són persones que no seran considerades alts càrrecs i seran nomenades entre les administracions, entre els funcionaris d'altres administracions...

El president

Senyor diputat, lamento dir-li que el temps per preguntar se li ha esgotat. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Volen fer el favor de guardar silenci? Guardin silenci, si us plau. (*Rialles.*)

El president de la Generalitat

M'agradaria saber –amb tota cordialitat, no?–, què és el que provoca tanta hilaritat. (*Fortes rialles.*)

El president

Senyor Camp.

El president de la Generalitat

No, no, si era als altres que els ho demanava. No cal, no cal, no cal, no cal, no cal. (*Remor de veus.*)

El president

Bé, té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, escolti'm, no dec haver seguit prou bé la intervenció. Mirin, efectivament, tal com ha dit el diputat senyor Camps..., Camp (*rialles*)... Els segons pels quals espero silenci no compten, oi?

El president

No he posat en marxa encara el rellotge.

El president de la Generalitat

Molt bé, no l'ha posat en marxa, molt bé. Doncs ara...

Jo deia que, efectivament, això ha estat una reivindicació tradicional del catalanisme polític. Per tant, qualsevol minusvaloració em sembla absurda i qualsevol, di-

guem-ne, ironia sobre això també em sembla absolutament fora de lloc.

La valoració que s'ha de fer només pot ser molt positiva i hem de recordar que el que abans era un càrrec polític –no oblidin que el nom original del governador civil era *jefe político*–, bé, el que abans era un càrrec polític, i molt important, ara és un funcionari; que el que abans era nomenat pel Ministeri ara és nomenat per la Delegació General; que les ordres no les pot rebre de Madrid el subdelegat, sinó que les ha de rebre de la Delegació General, allò que diu: «Ja no tenim telèfon amb Madrid», que deia un, no? I que la funció política que abans tenia el governador civil ha desaparegut totalment i es converteix en una funció estrictament administrativa i burocràtica sense..., amb molt poca rellevància institucional.

Aquestes són les diferències. Per altra banda, els governadors civils eren un símbol de l'Estat centralista i eren una figura políticament molt intervencionista, com, per altra banda, molts de nosaltres sabem prou bé d'èpoques passades i no tan passades. Jo, com a president de la Generalitat, puc dir que en èpoques molt recents –vull dir fa tres o quatre anys– el governador civil era una figura molt intervencionista i normalment, a més, molt marcada per un profund anticatalanisme; no sé si ho era la persona, però almenys ho eren les actuacions dels governadors civils que teníem, símbol de l'Estat centralista, i políticament molt intervencionistes.

Bé, i una altra cosa que li dóna valor és que cada vegada que vam proposar una cosa d'aquestes –com ha recordat el diputat senyor Camp– vam trobar grans dificultats. El Projecte de llei de l'octubre del 95 no calia que l'esmentés, perquè no té cap mena de mèrit, perquè amb el senyor González, això, ja havíem quedat d'acord que el Parlament es dissolia el desembre. En canvi sí que he de fer esment d'un socialista que va intentar-ho, això, almenys ho va dir, que va ser el ministre Saavedra, però es va trobar més sol que la una, després.

Bé, aleshores, el que volia dir és que la LOFAGE no s'acaba només amb el tema dels governadors civils. És una transformació important de l'Administració perifèrica de l'Estat, que almenys obre portes a moltes possibilitats. Els en diré tres només: una, pot facilitar la instauració de l'administració única; segona, reconeix, d'una manera explícita ja, les oficines pròpies de les comunitats autònomes a l'exterior –això, per a la Generalitat que en té més de quaranta, i que fins ara han viscut en un règim d'una certa ambigüitat, encara que amb eficàcia, això sí, és important. I perquè comprenquin també coses que se'n deriven, d'aquesta LOFAGE, els diré que, per exemple, ens obre la possibilitat de negociar una definitiva solució per a un tema no resolt que tenim, que és la situació a Catalunya del Consell Superior d'Investigacions Científiques, per dir unes coses ben diferents.

En tot cas, crec...

El president

Senyor president, se li ha acabat...

El president de la Generalitat

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Hem acabat el torn de preguntes al molt honorable senyor president. Iniciarem les preguntes al Consell Executiu.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a la creació dels instituts de medicina legal a Catalunya**

La primera pregunta al Consell Executiu és la formulada pel Grup Popular sobre el termini previst per a la creació dels instituts de medicina legal a Catalunya. Presentada pel Grup Popular, la formularà el diputat senyor Rafael Luna, que té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Senyora consellera, la pregunta és quan té la Conselleria de Justícia prevista la creació de l'institut de medicina legal a Catalunya, en virtut del Reial decret de l'1 de març del 96, amb el qual s'aprova el reglament dels instituts de medicina legal....

El president

Facin el favor de guardar silenci!

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, senyor president.

...i com està prevista l'estructuració d'aquests als seus respectius àmbits territorials quant a actuacions —em refereixo a les seus i subseus.

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, la Llei orgànica del poder judicial preveu la creació, l'existència dels instituts de medicina legal. Aquesta Llei orgànica el que establia és que aquests instituts s'havien primer de desenvolupar reglamentàriament i, així, el Reial decret d'ara fa un any preveia la creació dins de les ciutats on hi ha seu del Tribunal Superior de Justícia, i per tant aquí a Catalunya, a Barcelona, la possibilitat de la creació d'aquest institut. També preveia la possibilitat que a través del Ministeri o bé de les comunitats autònomes amb competències aquest desplegament es pogués fer territorial.

Des del moment que això ha estat possible, que és ara fa un any, perquè tenim competències en la matèria, el que està fent el Departament de Justícia és, a part de reunions amb el col·lectiu específic, ja que això signi-

fica un canvi transcendental en les funcions dels metges forenses, en les seves retribucions, en les seves incompatibilitats i també en el seu desplegament i en la funció concreta com a metge forense, el que hem fet són reunions amb el col·lectiu i reunions amb el Ministeri de Justícia i amb les comunitats autònomes amb competències en la matèria per establir un marc que d'alguna manera sigui homogeni. I ha de ser així perquè aquest personal té caràcter de cos nacional i en alguns aspectes, com són les retribucions o les incompatibilitats, hem de posar-nos d'acord entre les diferents comunitats autònomes per poder tirar endavant una reforma d'aquest calibre.

La nostra intenció és que dins d'aquest any puguem arribar a un acord en aquest sentit, a un conveni de possibilitats amb el Ministeri i les altres comunitats de manera que o bé cap a finals d'aquest any o bé a principis de l'any que ve puguem crear l'institut de medicina legal a nivell de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, senyor president. La veritat és, honorable consellera, que la situació no pot trigar més, la situació que s'està trobant avui al tema que es puguin muntar els instituts de medicina legal està ocasionant greus problemes.

I jo m'he de referir molt concretament a allò que fa referència a les comarques tarragonines, de les quals sóc diputat. I faig referència al que els mateixos forenses diuen —i ho dic textualment— al diari: «Estamos colapsados. El año pasado visitamos cerca de 3.800 personas, nos vemos obligados a asistir a juicios como peritos independientes y encima tenemos que redactar nosotros mismos los informes periciales a toda prisa y a mano porque carecemos de material.»

Si nosaltres parlem de la situació en la qual es troben a les comarques tarragonines veiem com, per exemple, a Tarragona tenen quatre despatxos, una sala d'exploracions dotada d'una llitera, una vitrina i un mínim instrumental; les autòpsies les estan fent per gentilesa del Tanatori Municipal de Tarragona; si anem a Reus ens trobem que també les dependències que tenen són tres despatxos, que les autòpsies les estan fent també al Tanatori Municipal de Reus, i no parléssim del que han de fer als partits judicials els metges forenses, que no tenen absolutament, ni per dir-ho —i ho diu l'article de premsa—, ni màquina d'escriure ni ordinador. Per tant, nosaltres el que demanàrem és que es fes al més aviat possible i que en la situació precària amb la qual es troben avui puguin trobar una situació més adequada.

I referent a això una pregunta molt concreta, i és si es té previst que la seu de les comarques tarragonines estigui a la ciutat de Tarragona, ja que la ciutat de Tarragona dintre del seu àmbit de trenta quilòmetres, representa el 70% de la població total de la província de Tarragona.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies. Respecte al temps, ja li he dit que estem treballant amb una possible solució territorial respecte a la creació de l'institut de medicina legal. La nostra intenció és que en el termini de vuit a dotze mesos això pugui estar.

Així i tot, sí que li puc avançar que, en relació amb els mitjans materials que puguin tenir els metges forenses a nivell de tot el territori, s'està treballant des del Departament de Justícia junt amb el Servei Català de la Salut per poder arribar a un acord d'ús dels hospitals de referència de tot el territori, de tal manera que gran part d'aquestes deficiències que tenen els metges forenses i que han tingut fins ara es puguin resoldre.

D'una altra banda, respecte a la possible instal·lació a Tarragona de la seu de l'institut de medicina legal, això sí que no li ho puc avançar. Sé que s'està treballant en diferents àmbits i, per tant, en els diferents territoris; que en el cas de Tarragona, concretament, el col·lectiu de metges forenses està bastant d'acord a intentar fer com una mena d'experiència pilot abans fins i tot que es pugui crear l'institut de medicina legal i estan disposats amb la Conselleria per poder treballar en aquesta mena d'experiència pilot i poder redistribuir-se entre ells totes les tasques que els corresponen com a metges forenses.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no s'ha dut a terme la subhasta de les obres d'ampliació de l'Institut d'Estudis Secundaris Guillem de Berguedà, de Berga

La següent pregunta és sobre els motius pels quals no s'ha dut a terme la subhasta de les obres d'ampliació de l'Institut d'Estudis Secundaris Guillem de Berguedà, de Berga, presentada pel Grup Popular. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. *(Pausa.)*

El president

Ja ha parat el rellotge, eh? No es preocupi.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, és coneguda la situació de crisi generalitzada de la comarca del Berguedà i, en especial, en el cas que ens ocupa, de la ciutat de Berga. Per aquesta raó, entre altres, ha ocasionat o ha provocat una especial preocupació entre els pares, alumnes i la població en general el

fet que, per part de la seva conselleria, s'hagi paralitzat el projecte o bé no hagi sortit a subhasta aquell projecte d'ampliació de l'Institut d'Estudis Secundaris de la ciutat de Berga que estava ja programat, que estava presupostat i, fins i tot, que estava qualificat de prioritat imprescindible per a la ciutat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Bé, la pregunta, senyor president, que interpreto que és per què no s'ha fet fins ara, no? Senyor diputat, efectivament, l'Institut d'Ensenyament Secundari Guillem de Berguedà, de Berga, està qualificat amb prioritat u dintre del Mapa escolar de Catalunya. El senyor diputat sap que el 4 de març d'enguany el Govern de la Generalitat va aprovar un acord per encarregar a l'empresa pública GISA la construcció de les obres referides a setanta centres docents.

Jo he explicat en algunes ocasions en aquest Parlament, i ho torno a dir ara, que es van incloure dintre aquest paquet totes les obres previstes amb prioritat u, a excepció feta d'aquelles obres que o bé no es disposava encara de solar o bé no estava fet el projecte. Aquest és el cas de l'institut Guillem de Berguedà: no estava fet el projecte.

El dia 15 del mes d'abril el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya va publicar, de conformitat amb la Llei de contractes de l'Estat, la convocatòria corresponent per encarregar i executar i fer, perquè es faci, es dugui a terme el projecte de construcció d'aquest centre d'ensenyament secundari.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, ens ha donat vostè una bona notícia de la qual jo no tenia coneixement fins ara. Suposo que avui al Ple de l'Ajuntament podré donar explicacions sobre el que vostè m'acaba de dir i, en tot cas, li he d'expressar que ha sigut el mateix Ajuntament de Berga, que precisament té un alcalde del mateix partit que vostè representa en aquest cas, el que va expressar la seva inquietud a aquest diputat i el que va demanar que es fes aquesta pregunta al Consell Executiu. En aquests moments, donada la resposta que vostè ha fet, considero que els problemes que en aquells moments tenia plantejada la ciutat i la inquietud que havia despertat tot allò, doncs, podran obtenir, com a mínim, una satisfacció i hi haurà una certa tranquil·litat al respecte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

És clar que estic segur que no era la intenció del senyor diputat però que perquè no pogués quedar per part de ningú una interpretació equivocada, he de manifestar de forma més clara que les decisions del Departament d'Ensenyament en relació amb la inclusió d'obres, l'encàrrec d'obres o la convocatòria de projectes, no té cap tipus de relació i estan deslligades del color polític dels ajuntaments corresponents. Igual que va sortir en aquesta convocatòria aquest institut de secundària de Berga n'han sortit altres i en sortiran encara més, independentment del color polític de l'alcalde del municipi respectiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La pregunta número 9 ha sigut posposada per a un pròxim Ple, la número 10 també ha sigut posposada per a un pròxim Ple i la número 11 també ha sigut posposada per a un pròxim Ple.

— Pregunta al Consell Exeuctiu sobre la data d'obertura prevista per a l'hospital de psiquiatria d'aguts, de Lleida

Per tant, formularem ara la pregunta número 12. La pregunta presentada pel Grup de Convergència i Unió és la següent: sobre la data d'obertura prevista per a l'hospital de psiquiatria d'aguts, de Lleida. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Isidre Gavín.

(*Remor de veus.*)

Passem a la següent pregunta perquè el diputat senyor Gavín no respon a la crida que li acabem de formular.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les negociacions amb l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda (Vallès Occidental) per a la construcció d'un centre de refugiats a Catalunya

Pregunta número 13. La següent pregunta és sobre les negociacions amb l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda (Vallès Occidental) per a la construcció del centre de refugiats de Catalunya, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, desgraciadament tots sabem que encara hi ha molts ciutadans que han de fugir dels seus països —països normalment amb governs autoritaris, amb dictadures— i que han de cercar en d'altres països —democràtics— l'aixopluc, la comprensió i, en definitiva, l'asil polític que els permeti

continuar vivint i, en molts casos, mantenir la seva ideologia i el seu esperit de lluita per conquerir la llibertat. Aquests països que acullen aquestes persones estan obligats —quan els concedeixen l'asil polític— a donar-los residència i llocs allà on puguin viure, si més no provisionalment fins que les seves situacions particulars es resolten. En el cas de Catalunya, estem obligats a fer un centre d'acollida a l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda. Fa temps que tenim aquest compromís i aquest centre no es fa.

Voldria preguntar-li, senyor conseller, en quin moment i en quina situació estan les negociacions amb aquest Ajuntament per complir, per donar compliment al compromís que tenim de fer aquesta residència.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, honorable senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, l'entitat Iniciatives Solidàries, que va néixer en el si del Consell Evangèlic de Catalunya, va acordar amb el CEAR, amb el Centre Espanyol d'Ajuda als Refugiats, la posada en funcionament d'un centre que formi part de la xarxa que el CEAR té a nivell de l'Estat.

El febrer de 1996 varen començar els contactes amb el Departament de Benestar Social i varen pensar que el castell que el Departament té a Santa Perpètua de Mogoda podia ser una bona localització. Sempre havia estat utilitzat per a finalitats socials, aquesta és la llicència que té al respecte, i, per tant, un centre de refugiats té la mateixa finalitat, i tenia condicions suficients.

El juny de 1996 es va informar el senyor alcalde, i l'octubre de 1996 —el dia 10 d'octubre concretament— es va signar el conveni amb aquesta entitat Iniciatives Solidàries. I el 14 de novembre del mateix any, o sigui de l'any passat, va acollir el primer grup de refugiats de vint persones.

Però vostè m'ha preguntat respecte a les negociacions amb l'Ajuntament. Amb l'Ajuntament pròpiament no han de ser negociacions, però sí que s'han de tenir converses i sí que ha de tenir tota la informació del cas. Ja he dit que la primera informació es va donar el juny del 96. Després, abans del setembre del 96, l'entitat Iniciatives Solidàries va demanar audiència al senyor alcalde per donar-li a conèixer el projecte, i l'alcalde la va derivar, aquesta entrevista, a la direcció de Serveis Socials que els va atendre el dia 7 d'octubre. I l'octubre del 96 es tenen diferents contactes amb l'Ajuntament per part del Departament i es va sol·licitar amb urgència els permisos municipals pertinents —permisos municipals que al dia d'avui encara no ha donat l'Ajuntament.

El 29 de desembre del 96 es té una reunió a tres bandes. És a dir, el Departament, és a dir, Iniciatives Solidàries, i l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda, en la qual l'alcalde va manifestar oficialment la seva inquietud respecte als immigrants i refugiats que s'establissin al terme municipal una vegada deixin d'estar acollits al centre. No és la primera vegada que el senyor alcalde de Santa Perpètua de Mogoda expressa actuacions que jo crec molt inadequades –per emprar termes, doncs, suaus, crec, molt inadequats–, no és la primera vegada ni la segona vegada; esperem que realment això es corregeixi. Fa dos dies que el senyor alcalde m'ha demanat entrevista, cosa que li he concedit de forma immediata, i esperem que això ho puguem resoldre. Ara, el centre funciona perquè aquest castell de Santa Perpètua de Mogoda ja està, ja té llicència per a finalitats socials. El que desitjaríem és que l'Ajuntament donés la llicència que si no és preceptiva, com a mínim, convindria molt que la donés, per a una correcta actuació interinstitucional. Això és el que li puc informar, senyor diputat.

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller, ja ha acabat el temps. Recordo al senyor diputat que si vol repreguntar el conseller no té temps per contestar-li.

Pregunta al Consell Executiu sobre les tarifes d'aigua per al 1997 de la Societat General d'Aigües de Barcelona, aprovades per la Comissió de Preus

La següent pregunta és sobre les tarifes d'aigua per al 1997 de la Societat General d'Aigües de Barcelona, aprovades per la Comissió de Preus, formulada pel Grup d'Iniciativa. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president.

Senyor conseller, com pot argumentar el fet que la Comissió de Preus incrementi les tarifes de l'aigua per sobre del que li havia autoritzat l'Administració titular del servei, en aquest cas, l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient?

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

En primer lloc, senyor president, senyor diputat, la que autoritza és la Comissió de Preus de Catalunya. I, de fet –i de fet–, tant l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics com la Comissió de Preus de Catalunya arriben a la mateixa xifra quant als ingressos de la concessionària, que són exactament 22.290 milions de pessetes.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, els fets són els següents: la Societat General d'Aigües proposa una puja del 3,5% i l'Entitat Metropolitana aprova una puja de només l'1,7%. En aquest cas, la Comissió de Preus –òrgan en què té majoria el Govern de la Generalitat– aprova una puja del 2,8%. Un 1,1% per sobre del que va aprovar l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient. Des del nostre punt de vista, aquesta decisió va en contra dels interessos dels ciutadans de l'àrea metropolitana ja que han de pagar més per un servei bàsic ja prou car. Aquesta decisió, a més a més, des del nostre punt de vista, és illegal, ja que aquesta Comissió –aquesta Comissió de Preus– té com a única missió vetllar pels increments de preus, que els increments de preus no perjudiquin la lluita contra la inflació. I, per tant, només pot confirmar o rebaixar una proposta de preus, però mai incrementar-la. Aquesta, des del nostre punt de vista, és una decisió sense precedents; decisió que ha provocat que es presenti un contenciós administratiu contra aquesta decisió per part de l'Entitat Metropolitana i, fins i tot, hagin rebut el recurs de més de vint municipis de l'àrea contra aquesta decisió –com he dit abans– sense precedents.

En canvi, qui sí que beneficia aquesta decisió és els interessos de la Societat General d'Aigües de Barcelona que argumentava la puja de preus perquè, segons ells, baixa el consum i no fan prou diners. I vostès, com sempre molt comprensius davant la pèrdua de diners de la Societat General d'Aigües de Barcelona, els fan cas i apujen la tarifa de l'aigua.

Jo li tornaria a preguntar, senyor conseller, qui defensa la Generalitat: els ciutadans de l'àrea metropolitana o la Societat General d'Aigües de Barcelona?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Els ciutadans de la zona servida per un concessionari, senyor diputat. Perquè vostè sap perfectament que la Llei obliga les administracions a vetllar per l'equilibri econòmic de les concessions.

Efectivament, els ingressos previstos segons els números de l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics –tal com li he dit jo– són 22.290 milions de pessetes i els ingressos previstos per la decisió de la Comissió de Preus de Catalunya són la mateixa quantitat. L'única diferència és la següent, ja li ho explicaré: és que vostè no es deu haver mirat els números bé, com segurament tampoc ho va fer l'Entitat Metropolitana.

Des de fa cinc anys el consum d'aigua disminueix, concretament amb una disminució anual d'un 2,8%, precisament, encara que l'increment que autoritza la Comis-

sió de preus de Catalunya no és del 2,8 sinó de l'1,7. El consum —el consum previsiblement segons aquestes xifres— aquest any serà de 187.894 milers de metres cúbics. I l'Entitat Metropolitana, misteriosament, preveu un augment de consum, després de cinc anys constants de baixa. El pitjor servei que podríem fer als ciutadans de l'àrea metropolitana és no vetllar per l'equilibri econòmic de la concessió perquè llavors ens trobaríem amb una concessió deficitària que crearia molts més problemes.

Hi insisteixo: les xifres previstes pels números de la Comissió de Preus de Catalunya i les xifres previstes per l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics són, quant a les seves conseqüències d'ingressos, idèntiques. Nosaltres podem controlar el preu, però, el consum, només el controla la realitat; i no es pot fer, com ha fet l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics, una hipòtesi absolutament irreal respecte a la quantitat d'aigua servida, que, com vostè també hauria de saber, no determina el cost, sinó que, el cost, el determinen fonamentalment les infraestructures i el seu manteniment.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió pel Govern de l'Estat dels permisos per a la creació de nous canals privats de televisió de sistema tradicional i d'àmbit estatal

La darrera i última pregunta del Ple d'avui és la pregunta número 15, sobre la concessió pel Govern de l'Estat dels permisos per a la creació de nous canals privats de televisió de sistema tradicional i d'àmbit estatal, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Els darrers mesos, de manera reiterada, s'han donat informacions en el sentit que el Govern de l'Estat té el capteniment d'obrir la concessió de nous canals privats de la titularitat pública de televisió per ones terrestres, i, per tant, hi ha la possibilitat que augmentin aquests canals privats. El nostre Grup veu amb preocupació això, perquè trencaria l'actual estabilitat pública - privada en el camp audiovisual, trencaria l'actual no-estabilitat de llengua en els nostres receptors, encara afavorint més la llengua que és majoritària, i, a més a més, en l'actual marc de lluites entre grans empreses de comunicació pel poder audiovisual, hi facilitaria una nova eina de discussió.

En aquest sentit, voldríem saber quin capteniment en té el Govern de la Generalitat, en el sentit que, evidentment, aquest nou canal privat també es rebria a casa nostra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, fins ara, els únics desplegaments reguladors del Govern de l'Estat en aquesta matèria han estat el Real decreto ley 1/1997, del 31 de gener, pel qual s'incorpora al dret espanyol la Directiva 95/47, del 24 d'octubre, de la Comissió Europea, sobre l'ús de normes per a la transmissió de senyals de televisió, i s'aproven mesures addicionals per a la liberalització del sector, i el Projecte de llei de modificació de la Llei 41/1995, del 22 de desembre, de televisió local per ones terrestres. Sí que és veritat que a través dels mitjans de comunicació hem llegit que es volen fer coses, però la veritat és que no tenim absolutament cap projecte ni res que hagi arribat a les nostres mans. Per tant, tot el que es pugui dir sobre això són meres suposicions. Evidentment, si un dia es fa una proposta seriosa, l'estudiarem, la discutirem i, evidentment, defensarem una situació que creiem que és la del català en els mitjans de comunicació.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Certament, no hi ha cap document normatiu legislatiu que parli del tema, però el cert és que..., la nostra impressió és que vostès deuen saber alguna cosa més que els mitjans d'informació. Perquè, per exemple, a una pregunta d'aquest mateix diputat a la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, sobre la possibilitat que al nostre país hi hagués un nou canal autonòmic, aquest de titularitat privada, què en pensava el director general de la Corporació, el director general de la Corporació va dir que ho celebrava, que hi estava absolutament d'acord i que s'hi mostrava favorable. Aleshores, donava la impressió que el senyor director general sabia alguna cosa més que aquest il·lustre diputat que només llegeix els diaris.

Jo, en tot cas, si vostè diu que no en sap res més, jo l'he de creure, i el crec, però, en tot cas, encoratjaria el Govern a mantenir una actitud de vetlla, perquè a nosaltres, hi insisteixo, al nostre Grup ens preocupa molt no només aquest aspecte, sinó totes les diverses possibilitats que damunt del món audiovisual està fent el Govern de l'Estat, que ens sembla que una per una són preocupants i la suma de totes és encara molt més que preocupant.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Li asseguro que, per tot el que vostè diu de preocupats, estem en vetlla constant, però encara no sobre aquest tema a què vostè es refereix.

El president

Acabat el torn de preguntes, iniciem el torn d'interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la ramaderia a Catalunya

La primera de les interpellacions formulades –el cinquè punt de l'ordre del dia– és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la ramaderia a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Josep Maria Fabregat, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura, el Grup Parlamentari Popular hem presentat aquesta interpellació d'urgència sobre ramaderia a Catalunya, urgència motivada per un fet que avui és latent i que afecta el sector porcí, com és la pesta porcina clàssica; interpellació que des de la responsabilitat com a oposició, de responsabilitat de control a l'Executiu, però a la vegada responsabilitat davant de fets que en el decurs de la meua interpellació aniré citant, el Grup Parlamentari Popular hem considerat oportú mantenir aquesta interpellació, malgrat que ja s'hagi produït en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca una compareixença del conseller.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El diputat que els parla, com suposo que tots els d'aquesta cambra, segueix amb atenció els fets que es van produint, com també suposo que els diputats d'aquesta cambra segueixen amb atenció el que són els fets quan es parla –principalment quan se'n parla bé– d'una comarca o d'una població. La veritat és que tant de la meua comarca com de la meua població, és a dir, del Pla d'Urgell i de la població de Torregrossa, aquests dies s'està parlant, segurament massa, d'uns fets poc desitjables per a tots. El sector porcí a Catalunya genera el 45% del producte final ramader i el 26% del producte final agrari: més de setze mil explotacions, la gran majoria de petits pagesos i ramaders, integrats la major part en empreses o en cooperatives, encara que hi ha alguns particulars i algunes petites associacions, amb un cens que representa quant al porcí, a Catalunya, el 26% de l'Estat espanyol, i que dins de la Unió Europea l'Estat espanyol només és superat per Alemanya. Un sector que no solament envolta productors, sinó que comarques com Osona o comarques com les del Pla d'Urgell, el Segrià i d'altres tenen importants fàbriques de pinsos al seu voltant, i a la vegada també tenim una indústria càrnia a Catalunya que treballa 742 milers de

tones de carn de porcí, de les quals 282 milers es consumeixen a Catalunya, és a dir –i segons dades del mateix Departament–, 30 quilos per capita / any. Dades que podem completar amb un cens de més de cinc milions de porcs, dels quals més de quatre-cents mil són reproductores i reproductors.

Però també en la ramaderia a Catalunya tenim altres sectors molt importants: un sector boví amb nou mil explotacions, i un sector de l'oví i cabrum amb cinc mil explotacions, sectors que, per fer tot el cercle, podríem dir, de la ramaderia a Catalunya, s'haurien de completar principalment amb els sectors de l'aviram i del coll.

Faré referència i faig referència més als primers perquè aquests, sense oblidar els altres, m'atreveixo a dir que pateixen més, en aquest moment, els aspectes que envolten la sanitat ramadera, encara que és de justícia dir que els mateixos sectors i l'Administració han fet un esforç importantíssim en tot l'aspecte sanitari i de sanejament animal: s'han eradicat malalties com la febre aftosa o glossopeda en el porcí, també la pesta porcina africana, se n'han controlat d'altres, com l'avortament blau i com l'Aujeszky, i portàvem un bon nombre d'anys lliures, també amb un gran esforç, de l'actual pesta porcina clàssica, encara que en d'altres sectors malalties com la tuberculosi i la brucel·losi, molt poc representatives, encara no s'han pogut eradicar definitivament.

La Unió Europea ens marca unes normes sanitàries a seguir, normes que reflecteixen el Decret 2159/93. Les visites de tècnics de la Unió Europea i aquestes mateixes normes han fet que s'hagin fixat unes zones de vigilància, unes zones de protecció, a més d'una àrea compresa per cinc comarques lleidatanes on s'ha prohibit l'exportació a altres Estats membres de carn de porcí. Hi vull incidir: cinc comarques de Catalunya; ni totes les comarques de les terres de Lleida, ni tot Catalunya, ni tot l'Estat espanyol: cinc comarques lleidatanes. Avui, seguint les directrius que ens marca la política comunitària, és prohibida la vacunació, i crec que tots sabem el que suposaria fer-ho en un futur immediat, però voldria que el conseller hi fes referència en la resta a aquesta primera part de la interpellació. És a dir, hi ha un sol instrument, almenys des del Grup Parlamentari Popular observem un sol instrument: les barres sanitàries, l'instrument que l'Administració ha de dissenyar, ha dissenyat, però que ha de vetllar perquè sigui una realitat, realitat en què els demanem que extremen tots els mitjans humans amb personal d'experiència en aquest tema, mitjans materials i econòmics, tots els necessaris i els que facin falta. Mesures avui ja prou conegudes i que, per qüestió de temps, no entraré en el seu detall; mesures no fàcils, m'atreveiria a dir impopulars algunes d'elles, però mesures necessàries perquè aquestes barreres sanitàries siguin una realitat; mesures que l'Administració ha de fer complir.

Estem davant d'una malaltia important, però malaltia que s'ha de dir molt clarament que no té afecció sobre les persones. Els últims dos dies hem pogut llegir i escoltar en diferents mitjans les notícies de sacrificis o possibles sacrificis, fins a cent noranta mil animals; notícies que li demanaria, conseller, que ens pogués

concretar, no solament en el nombre, sinó quins animals afectarà, la seva vida productiva, quines àrees, i on es realitzaran aquests.

Des del Grup Parlamentari Popular som conscients que no tenen una tasca fàcil; és difícil, i l'Administració, no solament la Generalitat, des de la Conselleria, sinó també ajuntaments i consells comarcals, sola no ho podrà eradicar. Es necessita el sector; un sector que ha d'estar conscienciat, informat, i com a primer col·laborador: des de grans empreses integradores, cooperatives, societats agràries de transformació, la taula sectorial del porcí, associacions de defensa sanitària i un llarg etcètera, tots necessaris per eradicar aquesta malaltia. Però el paper que l'Administració ha de vehicular en tota aquesta relació és important, com és important el rigor i la rapidesa; rigor i rapidesa no solament en les barreres sanitàries, sinó també en el pagament dels sacrificis, que no són responsabilitat d'una sola administració, però que totes i cadascuna d'elles han de donar exemple al sector, amb uns cofinançaments que esperem que estiguin definits i clars.

Des del 18 d'abril, en què es va declarar la pesta porcina clàssica, tenim uns focus molt localitzats: l'objectiu és que no calgui parlar d'altres focus en el futur immediat. A d'altres Estats membres, com en el cas d'Holanda, en paraules del mateix conseller, se'ls ha escapat de les mans. Espanya, i l'autoritat que pot fer-ho, és a dir, el Govern de l'Estat, i la mateixa ministra Loyola de Palacio, ja va actuar unilateralment tancant fronteres; ara, a casa nostra, conseller, no se'ns ha d'escapar de les mans.

Els propers dies són decisius: el proper dia 15 tornarem a estar sotmesos a l'examen de les mesures que s'hauran aplicat; Administració i sector han de passar aquest examen, però, esperant que sigui així, hem de pensar que durant un temps, és a dir, en el futur, i en base a les dades del present i en base també a la situació del passat, ens diu que a Catalunya hem d'intentar ésser autosuficients en el tema del porcí. Falten centenars de reproductores –poden ballar les dades, però, com a mínim, entre quaranta i cinquanta mil–, i si som capaços d'eradicar aquesta malaltia ens col·locaríem en una situació de privilegi davant de la Unió Europea, privilegi que des del sector i des de l'Administració de la Generalitat s'ha de saber aprofitar, com també s'hauran d'augmentar les dotacions pressupostàries suficients per a sanitat ramadera en els propers exercicis pressupostàries.

La setmana passada, conseller, ens anunciava línies d'ajut per a les explotacions amb reproductores que es sacrificuin, amb crèdits al voltant dels tres anys i baix interès; fins i tot es parlava de xifres al voltant de l'1, 1,5%. Li demanem que es pugui complir aquesta línia de tres anys amb un interès no superior a l'1,5%.

Per últim, i en aquesta primera part de la interpellació, un cop més oferir tota la col·laboració per part del Grup Parlamentari Popular en una problemàtica que està per damunt de les diferències polítiques i és una peça clau de l'economia productiva del nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Intentaré contestar-li per ordre les preguntes que m'ha fet. De totes maneres, n'hi ha una que és força important, que és la primera, que és el tema de la possible vacunació per frenar la PPC o la pesta porcina clàssica. Aquesta és una pregunta, en aquest moment, una pregunta i una demanda de molts ramaders de Catalunya, i fins i tot alguns ajuntaments trameten acords de ple per demanar que la Generalitat de Catalunya autoritzem la vacunació. Jo primer faré unes consideracions de caràcter tècnic legal –per dir-ho d'alguna manera–, i després unes consideracions de caràcter tècnic sanitari.

El primer que s'ha de dir és que en aquest moment la vacunació a Espanya està prohibida per llei; no solament està prohibida la vacunació, sinó que està fins i tot prohibida l'elaboració de vacuna, excepte un laboratori que té permís per exportar vacuna a països tercers, els quals no estan exempts de la PPC.

Segon, la Comissió Veterinària Permanent Europea ha prohibit taxativament la utilització de la vacuna. Pel mateix, en aquest moment, quan parlem del marc jurídic en el qual es podria presentar la vacunació, doncs, veiem que no tenim, parlant planerament, on agafar-nos. La Llei a Espanya ho prohibeix i la Comunitat Econòmica Europea, en aquest cas, també ens ho prohibeix. A part d'això sí que és cert que hi ha països que no estan indemnes de PPC que utilitzen la vacuna per frenar-la, i també és cert que la vacunació frenaria, de moment, frenaria..., no de moment, frenaria d'una manera total la propagació de la PPC. Pel mateix, la pregunta que es poden fer els senyors diputats, i vostè, senyor Fabregat, davant la meua afirmació, diu: si vostè diu que la frenaríem immediatament, per què la legislació ho prohibeix; per què el Comitè Veterinari Permanent ho prohibeix, i per què, en aquest cas, el Govern de la Generalitat de Catalunya, a través de la meua persona, es manifesta en contra d'aquesta vacunació? Ho intentaré explicar d'una manera molt senzilla.

Primer, en el moment que es vacuna, si bé aturem la malaltia als animals malalts, fem que una malaltia que en aquest moment és una epidèmia es transformi en una endèmia. Per què? Perquè l'animal vacunat que es torna immune, en el temps és capaç de transmetre aquesta malaltia en la convivència amb un animal sa. Si aquest animal, a més, és una reproductora, el període de vigència d'aquest virus en aquest animal pot durar, doncs, tota la seva vida i per un mateix ser un focus d'infecció en el futur, permanent.

Té un altre aspecte que també hem de tenir en compte: és que si vacunem i no es vacunessin absolutament tots els animals, és absolutament indiferenciable l'animal que està malalt de l'animal que està vacunat. La vacuna, com vostès saben, és un virus atenuat viu; pel mateix, la reacció en l'animal és el mateix. Aquests, di-

guem-ne, són els aspectes veterinaris que fan desaconsellable la seva aplicació. Però hi ha un tercer aspecte, i és que en aquest moment el Reglament de l'Oficina Internacional d'Epizooties fixa que tots els Estats podran fixar enfront dels Estats que vacunin diferents mesures preventives perquè no entrin animals o elaborats càrnics al seu país. I aquestes mesures van des de sis mesos, en el millor dels casos, fins a pràcticament quatre anys, que serien els tres anys de vida d'un animal reproductor més un any de seguretat.

D'altra banda, també comunicar als senyors diputats que la senyora ministra ha comunicat que en el cas que a Catalunya prenguéssim la decisió de vacunar, es tancarien les fronteres espanyoles, entenent per fronteres espanyoles la resta de comunitats autònomes, a la possibilitat de mobilització de porcs de Catalunya vers elles. Pel mateix, en aquest moment, jo crec que hi ha tres grans raons per les quals els ramaders de Catalunya han de conscienciar-se que no s'ha de procedir a la vacunació. La primera d'ordre legal, la segona d'ordre sanitari i la tercera, diguem, d'ordre tècnic econòmic, donat que en aquests moments tots vostès saben el preu del porcí és elevadíssim, donada la problemàtica que ha generat la PPC arreu d'Europa, uns preus que, amb tota sinceritat, no havien existit mai en el passat, i a la vegada dir que el nivell d'exportacions que tenim nosaltres a casa nostra és el nivell més elevat que em sembla que havíem tingut mai històricament; tot i a pesar de la problemàtica de la PPC, les demandes de carn de porcí vers països europeus augmenten setmana darrere setmana.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Pel mateix, ja li manifesto la meua opinió, l'opinió és que en aquest moment nosaltres no hem de vacunar. Una altra cosa diferent seria que donat que en aquest moment tenim coneixement que Holanda ha sacrificat més de dos milions i mig d'animals, que Alemanya no sabem ben bé el nombre d'animals que ha sacrificat, però pels butlletins d'autorització de sacrifici veiem que són centenars de milers, i sabem que Itàlia té declarades àmplies zones amb problemes de la PPC i altres països europeus, si bé no declarats, sembla que tenen problemàtica, un altre tema seria que es pogués plantejar una vacunació de caràcter global. En aquest moment, aquesta decisió s'escapa a la persona que aquí els parla i a la seva responsabilitat. De totes maneres, crec que en un futur pot ser un tema plantejable en el si del Comitè Permanent Veterinari Europeu, donada la gravetat dels fets. Però, bé, referent a Catalunya i en aquest moment, jo crec que ha quedat la meua resposta molt clara.

Quan ha dit el tema barreres sanitàries, per descomptat que les barreres sanitàries s'estan posant totes. A mi, tot sovint, la premsa i vostès mateixos em pregunten: «Conseller, això ho aturarem?» Bé, jo no sé si ho aturarem, jo els ho dic així de clar, per una raó, perquè primer és un virus que encara que l'aturéssim en l'actual zona ens podria venir de qualsevol altre punt d'Europa per alguna casuística que ara aquí no cal comentar, però sí que, una vegada expressat això, també vull manifestar la meua confiança que sí que ho aturarem, perquè des de l'inici d'aquesta problemàtica, en

cap cas se'ns ha donat ni una sola infecció de granja fora de la zona del radi de tres quilòmetres dels punts de declaració de focus. O sigui, en aquest moment, no hem tingut cap cas fora de la zona que en aquest moment ja està immobilitzada. Pel mateix, fa preveure que les mesures que tenim, doncs, estan demostrant ser efectives. De totes maneres, en aquestes darreres hores, hi ha hagut un seguit de confirmacions a diferents temes que jo crec que ens poden ajudar a agilitar aquestes barreres sanitàries.

Vostè sap, o vostès, no sé si ho coneix..., en tot cas ho explicaré molt breument. Quan es declara un focus hi ha un radi de tres quilòmetres al seu entorn que se'n diu «zona de protecció», totalment immobilitzat durant vint-i-un dies, i hi ha una zona de vigilància de deu quilòmetres al seu entorn, immobilitzat durant quinze dies. Aquestes immobilitzacions continuen sent vigents sempre que es va declarant algun cas en aquella zona. Pel mateix, aquests vint-i-un i quinze dies no són del dia d'inici, sinó que són del dia del final de l'últim cas. Pel mateix, el que ens convé en aquest moment, que encara aquesta setmana passada s'han donat, doncs, alguns sacrificis positius, el que ens convé és rebaixar la cabanya en aquesta zona. A aquest efecte ja s'estan sacrificant animals, el Comitè Veterinari ens va permetre la compra d'intervenció, hi ha hagut unes negociacions amb un fixament de preus adequat, pel qual he de dir que estic força satisfet perquè, en principi, la valoració, per exemple, d'una reproductora vostè sap que era 25.000 pessetes, cosa, evidentment, insuficient en aquest moment; i la dels mascles estava situat..., la dels pares estava situat en el mateix preu, doncs, s'ha passat a 50.000 pessetes; s'ha aconseguit un molt bon preu, a la vegada, per als garrins petits i per als animals normals de sacrifici és el preu de mercat de la setmana anterior. Jo crec que això, doncs, ens ha anat força bé. També s'ha aconseguit, i es va publicar ahir al vespre, que la Comunitat ens atorgués capacitat d'intervenció de 132.000 porcs d'engreix i 30.000 garrins, cofinançats 70% la Comunitat, 15% el Ministeri i 15% l'Administració autonòmica.

He de dir, a més, una excel·lent notícia, que pràcticament és primícia, és que ahir a la tarda vam tancar un acord amb la ministra, mitjançant el qual l'Institut de Crèdit Oficial, l'ICO, abonarà contra l'acta de sacrifici el preu total del porc. O sigui, demà a la tarda signarem un conveni l'Institut de Crèdit Oficial, el Ministeri i el Departament d'Agricultura, de tal manera que els porcicultors o els ramaders puguin cobrar immediatament.

No faig relació al tancament de fronteres perquè el temps és relatiu, curt, i veig que ja estic en vermell. Vostè em diu que el dia 15 tindrem un examen, li he de dir que en vam tenir un altre, ahir, en vam tenir un altre i, per cert, força positiu, donat que vostès saben que primer vam declarar dos focus...

El president

Senyor conseller, ara se li ha acabat el temps. Com que té torn de rèplica, podrà ampliar informació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltíssimes gràcies. El senyor Fabregat pot continuar amb el torn de rèplica.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, no m'ho ha respost tot perquè, evidentment, ha fet una dissertació, jo crec, prou important i prou didàctica del tema de la vacunació, del que comporta i de quina és la legislació en aquest moment, tema en què coincidim plenament, conseller. Ja he fet referència, en la meua primera part de la interpellació, que des del Grup Parlamentari Popular veiem que avui, avui..., no vol dir que depenent de com succeeixin els diferents focus i com vagi evolucionant aquesta malaltia s'hagin de fer altres coses, però que avui hi ha un sol instrument, que són les barreres sanitàries.

He fet referència, conseller, i he fet incidència que solament són cinc les comarques de la província de Lleida on s'ha prohibit l'exportació de carn, i torno a fer referència a aquest tema perquè hi ha notícies, m'han arribat notícies que suposo que també té, conseller, d'avui mateix, que algun Estat, concretament el Govern portuguès, està parlant que es tanquin les portes als productes de porcs elaborats de Catalunya. Jo li demanaria, conseller, que fes, en aquest tema, tots l'esforç que sigui necessari per dir, on faci falta i a les autoritats competents en aquest tema, que són cinc comarques les lleidatanes que estan tancades, solament, en el tema de la pesta porcina.

Li he parlat també, conseller, dels sacrificis de fins a 190.000 animals a què vostè ha fet referència també; voldria que em comentés quins animals afectarà, és a dir, pot afectar reproductores?, no pot afectar reproductores?, afectarà garrins?, no afectarà garrins? Perquè crec que és una dada prou important, sobretot per a la gent que estan implicats en aquesta zona i en aquest primer radi de tres quilòmetres.

També li he comentat, conseller, i m'agradaria que hi pogués tornar a fer referència que, quan he fet referència a la responsabilitat d'una i d'altra Administració i ha fet vostè referència al tema dels cofinançaments, del que era el pagament, i el pagament ja ens ha deixat molt clar, ens ha donat la bona notícia de l'acord a què s'ha arribat amb el Ministeri.

També li he parlat, conseller, dels ajuntaments i dels consells comarcals, que crec que han de tenir un paper molt més destacat en aquest moment que no estan tenint, sobretot a la zona principalment afectada. Jo crec que per part de la Conselleria s'ha de donar unes directrius molt més clares al que és ajuntaments i consells comarcals, perquè també ajudi la mateixa Conselleria a fer que les barreres sanitàries a què abans fèiem referència estiguin prou ben controlades.

I li he parlat també, conseller, d'un futur immediat sempre que les coses ens vagin bé –i si no, també vindrà

aquest futur immediat–, que era d'un augment de truges, de les mesures per a aquest augment de truges a Catalunya i perquè siguem autosuficients, que això ens deixaria, sens dubte, en una posició envejosa davant tota la Unió Europea després del que està succeint a Holanda i Alemanya. I també li he comentat, conseller, i m'agradaria que ens pogués dir si és un «sí» o és un «no», quant a les línies de crèdit a tres anys i a l'1,5% de les explotacions en què hi hagi sacrifici de reproductores.

Vull acabar, conseller, fent-li, donant-li unes dades molt concretes amb el que és l'aspecte de sanitat ramadera en aquests últims anys. El Grup Parlamentari Popular hem donat suport als pressupostos de la Generalitat, però des del Grup Parlamentari Popular també som conscients que s'ha de tenir i s'ha de fer un esforç molt important de sanitat preventiva a Catalunya. Han baixat, conseller, dels 50 milions a partir de l'any 93-94 als poc més de 10 milions de pessetes en nuclis de control ramader, han baixat dels 175 milions de pessetes dels anys 95 i 96 als 123 en campanyes de sanitat ramadera, i podria anar seguint amb una sèrie de temes. Confïem, conseller, que aquests temes es puguin esmenar en els propers pressupostos de la Generalitat.

I acabo la meua intervenció, conseller, donant-li un cop més i oferint-li un cop més, des del Grup Parlamentari Popular, tota la col·laboració que faci falta, com, a la vegada, demanem tota la informació en aquest tema que afecta avui unes comarques lleidatanes i que és important per a tot Catalunya; i també agraïm, com no, tot l'esforç que estan fent tècnics i veterinaris de la Conselleria d'Agricultura, que creiem que tenen un paper destacat. Confïem, conseller, com deia abans, que s'aturi la problemàtica i no calgui parlar de temes com és aquest, sinó que puguem parlar del futur que abans esmentava.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Fabregat, intentaré contestar-li al més ràpidament possible. Bé, jo abans, el senyor president, amb bon criteri perquè havia exhaurit el temps, m'ha tallat quan explicava que ahir vam tenir un examen altra vegada dels comissaris europeus, donat que havíem ampliat la zona de Montgai.

La veritat és que ens han respectat la mateixa zona sense cap més ampliació, la qual cosa avala que les mesures que estem prenent en aquest moment són les adequades.

Quan ha parlat abans de quins animals serien els sacrificats... Bàsicament els animals sacrificats són, primer, els animals amb excés de pes i els animals que procedeixen de granges de mares, que haurien d'anar a una granja d'engreix i que, preventivament, nosaltres entenem que s'han de sacrificar. A més a més, hi ha un sa-

crifici voluntari a la zona, que en aquest moment i donat el nombre d'animals que se'ns ha atorgat pensem incentivar, que nosaltres dedicaríem majoritàriament a aquest sector. Nosaltres, en principi, no tenim pensat sacrificar reproductores, només en els casos que bé per mostreig, bé per estadística veiem que hi ha una problemàtica concreta i que convé el sacrifici.

Fins ara s'han sacrificat molt poques mares i preveiem que el sacrifici no hagi de ser important en aquest sector. Però, en tot cas, nosaltres sacrificaríem preventivament mascles..., perdó, animals d'engreix; sacrificaríem garrins petits, però no sacrificaríem, diguéssim, els elements reproductors.

Quant als casos en què això s'hagi produït, jo ja li confirmo la preparació de l'Ordre que desplegui aquest crèdit, doncs, amb un interès baix i, en tot cas, doncs, el que havíem estudiat era el mateix que vostè ha suggerit, de l'1,5%; de manera que aquest compromís quedi en ferm davant la cambra.

Quant al fet que hem de donar directives clares a ajuntaments i consells comarcals, jo li haig de dir, amb tota sinceritat, que ho hem fet. I puc dir que ho hem fet perquè jo mateix hi he participat. Nosaltres, als pocs dies d'haver-se declarat la PPC en aquesta zona, vam convocar tots els alcaldes i consells comarcals i, a part de les explicacions tècniques que vam considerar adequades, es va repartir un document en el qual es manifesten totes les mesures que des de l'Ajuntament es poden prendre per col·laborar a la no-propagació de la PPC.

En tot cas, potser sí que caldrà intensificar-ho, no tant en la zona aquesta, que jo crec que està consensuada, sinó arreu de Catalunya, cosa que també li haig de dir que en aquest moment ja anem fent.

També m'ha fet un suggeriment, que és compartit, que és la necessitat, i jo crec que això seria extraordinàriament positiu, que a Catalunya no augmentem la nostra cabanya amb engreixament sinó al revés, que augmentem la nostra cabanya reproductora. Jo fins i tot aniria més llarg: vostè ha dit 40 o 50.000 truges més l'any, truges productores, que significarien, doncs, uns animals que vindrien a cobrir el nivell d'importacions que tenim aquest any, i jo crec que haurien de ser més. Jo crec que a Catalunya hauríem de fer un esforç perquè augmentés, com a mínim, a 80, 90.000 el nombre de reproductores, cosa que ens garantiria no haver d'anar a la importació.

De fet, de fet, en aquest moment, la relació amb Europa en l'aspecte sanitari no és tot el bona que nosaltres voldríem, i curiosament, una malaltia que estava eradicada a casa nostra des de feia pràcticament deu anys, doncs, ha tornat a ser reintroduïda a través d'un país, doncs, que precisament té bona fama entre els nostres ramaders. I aprofitant l'avinentsa d'aquesta compareixença, doncs, també dono avís que en aquest moment Europa no solament té problemàtica de pesta porcina clàssica, sinó que té una problemàtica molt important de febre aftosa, la qual cosa ha de ser – ja ho hem tramès als ramaders –, ha de ser un avís important sobre tot en aquest cas per als ramaders de vacuum.

Però, en tot cas, sí que hem de tendir, dintre les nostres cabanyes ramaderes, a procurar un equilibri entre el

sector reproductor i sector d'engreix, de tal manera que es garanteixi que les mesures sanitàries que prenguem aquí, doncs, no siguin interferides per l'entrada d'animals d'altres zones amb diferents reglamentacions o, en tot cas, com s'ha demostrat aquesta vegada, no amb la mateixa cura i amb la mateixa atenció.

No em resta més que agrair-li la seva voluntat de col·laboració, cosa que faig extensiva a tots els grups de la cambra, donat que haig de dir que aquest problema que fàcilment pot ser motiu, doncs, de discussió política, la veritat és que no ha estat així, i que els senyors diputats, molt especialment els membres de la Comissió d'Agricultura i els diferents portaveus dels diferents grups en matèria agrària, doncs, han tingut un esperit de col·laboració vers la Conselleria i vers la problemàtica, que els agraeixo.

I, en tot cas, sí que aprofitaria les meves últimes paraules per reiterar quelcom: necessitem que el sector es responsabilitzi també d'aquest tema i que entre tots plegats ens en puguem sortir d'una forma adequada i ràpida.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva benevolència en aquest segon torn.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpелlació al Consell Executiu sobre la gestió i la recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la gestió i recaptació de les taxes i els preus públics de la Generalitat, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per formular-la, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que, en primer lloc, és oportú centrar l'objectiu d'aquesta interpелlació. Aquesta interpелlació ve motivada per unes preguntes parlamentàries fetes pel nostre Grup sobre la recaptació de les taxes contemplades a la Llei 33/1991, del 24 de desembre; és a dir, no faré cap referència a totes aquelles que la Llei, ja en el seu article segon, especifica que no són compreses dins l'àmbit d'aquesta, com són, entre altres, percepcions del règim de la Seguretat Social, cànon de sanejament, etcètera. I parlaré, evidentment, des de les respostes donades pel Govern sobre la recaptació.

Tampoc pretenc en aquest debat amb el Govern fer una anàlisi exhaustiva de la gestió de les taxes; no podria, des d'un grup de l'oposició, tenir aquesta pretensió i, en canvi, sí que crec que seria oportú que ho fes la Sindicatura de Comptes per tot el que després explicaré.

El Parlament de Catalunya va aprovar el 1991 una llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya; posteriorment, en aquesta legislatura, hem aprovat una

lleï nova de preus públics i ja en la seva aprovació, la disposició addicional vuitena, diu que el Govern durant l'any 1997 trametrà al Parlament un projecte de llei reguladora de les taxes i els preus públics.

Per ara, la Llei que tenim és aquesta: la del 1991. La Llei aprovada, què ens diu? «Les taxes de la Generalitat s'han de crear per llei», article 8, «i tan sols es poden modificar per llei», article 9. L'article 13 afirma també que «no es poden establir excepcions si no és per llei». La gestió, liquidació i recaptació correspon a cada departament, i les funcions inspectores i de control, al Departament d'Economia i Finances. La mateixa Llei indica que la Llei de pressupostos de cada any pot modificar les taxes, i així en els pressupostos aprovats, les taxes s'han anat incrementant: el 93, un 5%; el 94, un 3; el 95 i el 96, un 3,5%. La Llei parla també en el seu article 16 d'un desplegament reglamentari indicant que fins aleshores segueix vigent el Decret 174/1986, del 26 de maig; el reglament desplegat en el Decret 182/1993, del 20 d'abril, és a dir setze mesos després d'aprovar la Llei.

L'escenari legal és clar i concret, fins i tot, diria, exhaustivament concret. Al nostre judici, la gestió i recaptació de taxes es fa malament, de forma erràtica i amb incompliments de la Llei molt greus, com és el cas concret, especialment, de la taxa pels serveis d'inspecció i control sanitari de carns realitzats pels serveis oficials veterinaris. Gestió deficient i erràtica.

Els ingressos de taxes realitzades pels departaments de la Generalitat, segons les respostes del Govern, eren: el 1992, 3.642 milions de pessetes; el 1995, 3.593 milions de pessetes. Malgrat els increments anuals de les taxes, ingresem menys l'any 95 que el 92. Si ho valorem per departaments, especialment aquells que més poden ingressar, tenim: Política Territorial i Obres Públiques, el 93, respecte al 92 decreix en negatiu un 32,14%; el 94, respecte al 93, un menys 47,46, i el 95, respecte al 94, creix un 5,26. Agricultura, Ramaderia i Pesca, 93, respecte al 92, perd 7,4%; 94, respecte al 93, menys 8,5%, i 95, respecte al 94, puja un 3,2.

Gestió erràtica. A Sanitat, podem passar d'un any 93, respecte al 92, que pugem un 7,8; el 94, respecte al 93, pugem un 16; després el 95, respecte al 94, baixem un 4. És a dir, hi ha unes corbes de lectura difícil i bastant incomprensible. O el Departament d'Indústria: 93, respecte al 92, menys un 23,8; 94 respecte al 93, més un 23,5; i 95 respecte al 94, més 40,4%.

Un altre exemple. Hi ha més de setanta conceptes a les taxes aprovades, que l'any 92 tenien zero pessetes d'ingressos, i deu que tenien menys de 100.000 pessetes. L'any 96, en canvi, són 40 els conceptes amb ingressos zero, fins al 30 de juny evidentment, que són les dades que tenim, i 5 conceptes que tenen menys de 100.000 pessetes. Sorprenent; de veritat que és per a nosaltres de difícil lectura i esperem amb interès quina és la resposta que dona el Govern. Evidentment, al nostre entendre, vostès no gestionen bé aquest apartat concret dels ingressos que depenen exclusivament de la seva eficàcia i eficiència. Estan preocupats per Maastricht, l'austeritat, la gestió pública moderna, eficaç, però fracassen en allò que els és propi.

Un altre aspecte que s'evidencia en les respostes del Govern és un fet, a criteri del nostre Grup, incomprensible i que vulnera plenament la Llei de taxes, i és el no-cobrament d'alguna d'elles. No es cobra la taxa d'espectacles, no s'ha cobrat els anys 92 i 93 la taxa per anàlisis enològiques per a l'exportació de vins, i, segurament, el fet més greu és el no-cobrament de la taxa pels serveis d'inspecció i control sanitari de carns realitzats pels serveis oficials veterinaris.

Permetin que els recordi què és una taxa. La taxa és la prestació de serveis, per part de l'Administració de la Generalitat, que han d'estar gravats; la quantificació de les tarifes d'aquestes es fa de manera que el rendiment d'aquelles no excedeixi en el seu conjunt el seu cost total. És a dir, es cobren uns serveis prestats.

Per altra banda, la Llei obliga a la inspecció i els controls sanitaris *in situ*, en els escorxadors, per part dels veterinaris oficials. En tenim, aproximadament, 300, amb la finalitat de preservar la salut de la població. Inspecció i control subjectes a aquesta taxa.

Tots aquests aspectes estan fortament detallats en el capítol quart de la Llei, en els articles del 68 al 72.

A Catalunya l'evolució del sacrifici del bestiar, segons dades del Departament, és el següent: del 90 al 95, el porcí, de 7,6 a 9,8; l'oví —milions—, del 2,5 al 2,8; el boví, 396.000 unitats a 448; pollastres i aus, de 164 milions a 177; conills, de 6,5 a 12,5; guatlles, de 33 a 40, etcètera.

De quants diners estem parlant? Segons hem calculat, pel cap baix, el nostre Grup, hem deixat d'ingressar més de mil milions anuals en pessetes, el 92. És a dir que si projectem els increments de les taxes, segons el que marcaven els pressupostos i l'increment que hi ha hagut en l'evolució del sacrifici, podríem parlar de xifres superiors. És a dir que hem deixat d'ingressar, en el conjunt d'aquests anys, més de 5.000 milions de pessetes; 5.000 milions de pessetes que no tenim, que són necessaris i 5.000 milions de pessetes que representen una quantitat importantíssima respecte al global d'ingressos, que és de 3.600 milions de pessetes aproximadament. Això ho trobem greu i irresponsable i, a sobre, il·legal.

Perquè la Llei és molt clara. L'article 72, diu: «La liquidació i ingrés de la taxa s'efectua mitjançant autoliquidació en la forma i els terminis que s'estableixin per reglament.» El Reglament 182/1993, del 20 d'abril, en el seu article 11, diu que «per ordre conjunta dels departaments d'Economia i Sanitat, s'establirà el model per a les declaracions-liquidacions.»

Cal recordar que la disposició transitòria tercera diu que «mentre no es doni compliment al desplegament reglamentari previst, continua regint el reglament de taxes del 1986». Ni l'un ni l'altre; ens hem trobat en una situació, imaginin vostès, ara que hem de pagar la declaració d'Hisenda, que tot està reglat, tot està formulat, no tinguéssim l'imprès per anar a fer la nostra declaració. És veritablement un contrasentit.

A l'espera de conèixer quina és l'opinió oficial del Govern, hem llegit que fons del Departament afirmaven que no s'han cobrat aquestes taxes per garantir la

competitivitat del sector. Amb tot, qui ho ha decidit això? Això, si de cas, s'hauria d'haver decidit aquí, perquè estem parlant d'una llei i d'una llei que indica, amb tota claredat, que qualsevol canvi o modificació ha de fer-se per llei. I, fins i tot, perquè, al llarg d'aquests anys no es modificava aquesta Llei i més quan es té un instrument tan..., anual, com pot ser la Llei de pressupostos.

Per totes aquestes raons, creiem que és oportú interpellar el Govern sobre quin és el seu capteniment sobre la gestió i la recaptació de taxes i, en concret, una explicació sobre la taxa d'inspecció veterinària als escorxadors.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un tom de resposta té la paraula el conseller d'Economia, honorable senyor Macià Alavedra, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la definició del que són les taxes, l'ha feta el diputat senyor Guillot: és la capacitat tributària per gravar la utilització del domini públic, la prestació dels serveis públics i la realització d'activitats en règim de dret públic.

La Llei que ell citava de preus públics, aprovada aquí el 27 de desembre del 96, estableix que el Govern durant l'any 97 ha de trametre al Parlament un projecte de llei regulador de les taxes i preus públics, que espero que entrarà en aquest Parlament la segona quinzena de maig.

S'està elaborant aquest avantprojecte de llei, refontent la normativa existent, i sobretot amb una cosa molt important: incorporant les modificacions produïdes en la prestació de serveis i les últimes directives europees. Jo, en aquest punt, volia fer dues consideracions: que el sistema de repartiment competencial entre l'Estat i la Generalitat de Catalunya sovint atribueix la regulació sectorial a l'Estat, de manera que en algunes ocasions aquesta regulació sectorial pot incidir de forma indirecta en l'àmbit de regulació de les taxes i preus, fent que desaparegui el fet imposable, la realització del qual merita la taxa, però sobretot això passa molt més en la normativa comunitària, que té incidència en l'àmbit de les taxes, i concretament en la taxa dita de les carns fresques –a la qual alludia el diputat senyor Guillot–, de forma directa, amb l'establiment de directives d'harmonització fiscal, o de forma indirecta mitjançant la regulació material del sector en què s'insereix el servei que merita la taxa o el preu.

Per tant, el tema de les taxes i la Llei de taxes no és una llei estàtica –i ho veurem després–; les distintes directives incideixen sobre les taxes, i estem sotmesos a freqüents modificacions pròpies i externes, externes estatals i comunitàries.

Quant als aspectes de gestió i recaptació –ho ha dit el senyor Guillot–, aquestes tasques són competència del Departament o organisme autònom titular del servei o activitat gravat per la taxa. Els ingressos, quan és la Generalitat, van a la Tresoreria General de la Generalitat, i quan és una taxa que administra un organisme autònom van al mateix organisme autònom.

En relació amb els ingressos, el senyor Guillot ha donat unes xifres i, excloent les taxes de caràcter fiscal dels drets liquidats en el període 92-96, que és el període al qual ha fet referència, bàsicament, el diputat senyor Guillot, sumen un total de 58.263 milions de pessetes, enfront d'unes previsions pressupostàries globals de 55.000 milions de pessetes, és a dir, que hi ha hagut un increment, durant aquest període, de 3.263 milions de pessetes, que representa un percentatge del 5,9%.

El control, evidentment, depèn de la intervenció de la Generalitat; la voluntat del Govern és, evidentment, cobrar les taxes, mantenint les cauteles legals i reglamentàries en ordre a la seguretat jurídica, i jo diré de passada que aquest, com que és un tema molt complex i que afecta quantitat de taxes, m'ha semblat en la intervenció del senyor Guillot un plus de control, que ens podria servir a tots, de la Sindicatura de Comptes, que em sembla que estariem disposats a acceptar, perquè és un tema en el qual realment val la pena que aprofundim tots plegats.

Ara, en el tema que d'una manera particular ha destacat el senyor Guillot respecte a les inspeccions veterinàries dels escorxadors, això és una transposició de la directiva comunitària, que estableix unes taxes a nivell de tot Europa, i distintes comunitats autònomes espanyoles, l'any 92 o l'any 93, fan la transposició d'aquesta directiva a la seva legislació, amb unes taxes relativament elevades, i que vénen impulsades per Alemanya, bàsicament, és a dir, l'inici, l'Estat, el govern que impulsa això és bàsicament Alemanya. Es dona la circumstància que Alemanya, en aquests moments, no l'aplica, com no l'han aplicat mai Itàlia o Portugal, o com l'han aplicat d'una manera absolutament erràtica altres països, com no l'apliquen la majoria de comunitats autònomes espanyoles. I això, per què? Perquè hi ha una directiva que harmonitza les taxes i, en canvi, no s'harmonitzen els serveis de la inspecció veterinària. Aleshores, immediatament després, surt una nova directiva, la 91/498, que dona els terminis per harmonitzar els serveis, i que fixa l'aplicació d'aquesta harmonització dels serveis l'any 94, i després prorrogable a l'any 96, i hi ha un decret de l'Estat espanyol que incorpora aquesta directiva i que fixa aquests mateixos terminis per a l'harmonització dels serveis l'any 94 i l'any 96, que és el Reial decret 147/93, de l'Estat espanyol.

Tot això s'inscriu, evidentment, dins de la construcció del mercat únic, i també en el que fa referència a les taxes enològiques, a les quals ha fet referència el diputat senyor Guillot, perquè aleshores es tracta d'harmonitzar unes taxes, es tracta d'harmonitzar uns serveis, que és una altra directiva –es van fer les taxes abans de saber a quins serveis corresponien–, i es tracta, a més a més, que la producció, degut a la lliure circulació de productes, també en el tema dels productes de la carn sigui a través d'uns escorxadors homologables, amb

una producció que permeti la lliure circulació de mercaderies, que és una de les normes del mercat únic.

Per tant, ens hem trobat davant la no-aplicació europea d'aquesta directiva; ens hem trobat davant la no-aplicació de les comunitats autònomes espanyoles, i sobretot dues que ens són limítrofes, que són Aragó i València; és molt fàcil, si Aragó no ho aplica i València no ho aplica, que els nostres productors vagin a sacrificar els animals a Binèfar, que té un gran escorxador, per exemple, o que vagin a sacrificar els animals als escorxadors que té Oscar Mayer a la comunitat valenciana.

Aquest tema ha estat portat al Consell de Política Fiscal i Financera per harmonitzar aquest tema, i que s'apliqui a tot Espanya, cinc o sis vegades, i ha estat impossible arribar a un acord, perquè han sortit tres o quatre directives europees que anaven modificant els terminis dels serveis i també les taxes, i últimament, precisament després d'aquest últim Decret, sembla que hi ha un acord perquè això es pugui aplicar a partir del primer de juliol –després ho comentarem.

L'altre argument que ja he donat és que s'havien harmonitzat les taxes abans d'harmonitzar els serveis, i, per tant, feia impossible l'aplicació de les taxes.

Quart tema: les taxes eren més elevades que el cost dels serveis en molts països, i concretament potser a casa nostra. La lliure circulació que representa el mercat únic exigeix les mateixes garanties amb escorxadors homologats.

I un altre tema molt important: la competència de tercers països. Només la llei d'acompanyament dels pressupostos del 97 fa figurar una taxa de camis importades de tercers països; per tant, no s'havia respectat el dret preferencial comunitari, perquè, per exemple, un gran productor de porcí és Hongria, i hi havien taxes per als productors europeus i, en canvi, no hi havia taxes per als productors estrangers, i últimament s'ha intentat, en aquest aspecte, doncs, reconstituir la lliure competitivitat.

Finalment, l'any 96 es promulga una nova directiva europea, la 96/43, en la qual es diu que la taxa es podrà adequar al cost del servei, i que, per tant, definits ja els serveis, definits els escorxadors homologats, diguem que ha de respondre la taxa al cost del servei i, per tant, una taxa molt més baixa que la taxa inicial. El cost de la taxa, ho he dit, era més elevat que el cost de servei. En aquests moments, l'Administració central està preparant un decret llei referit a la incorporació del contingut d'aquesta nova directiva, que estan negociant en el si del Consell de Política Fiscal i Financera amb les comunitats autònomes; nosaltres ho incorporarem en aquest nou Projecte de Llei i intentarem que sigui d'aplicació, farem tot el possible perquè sigui d'aplicació a partir del primer de juliol.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Tindrà torn de rèplica, si s'escau.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Macià, jo crec que hauríem d'estar d'acord en una cosa: quan es fa una llei és per complir-la, i quan s'estableixen taxes és per cobrar-les, i això és el que dona seguretat jurídica. I, evidentment, molts d'aquests arguments, diguéssim, de la complexitat del marc legal europeu, estatal, etcètera, són elements a incorporar i a tenir en compte a l'hora de fer les lleis, no a l'hora de vulnerar-les, sinó a l'hora de fer-les. Perquè, escolti, vostè té un instrument anual, que és la llei de pressupostos, i la llei de pressupostos, totes aquestes variables que ens indica la Unió Europea i que ens indica l'Estat, qui sigui, s'incorporen, es discuteixen, es diu: «senyors, està passant això, això afecta el sector d'aquesta manera, etcètera». El que no es pot fer, el que no es pot fer és no cobrar, no portar el debat, incomplir una llei, perquè aquí hi ha algú que ha degut pagar, l'any 93, 151.924 pessetes, han recaptat; algú que l'any 96 ha pagat, en el primer semestre, s'han recollit 300.963 pessetes. Què fem amb aquests? Els les tornem? Què farem? No, és clar, amb aquests, què farem?

El primer és que no trobo «de rebut» que la complexitat i els elements que s'incorporen a l'hora de legislar justifiquin l'incompliment de la llei. Si de cas, aquests han de ser els arguments i els elements per tenir en compte a l'hora de fer les lleis.

En segon lloc, evidentment que no és una qüestió estàtica, i com que no és una qüestió estàtica, hi insisteixo, tenim una llei, que és la llei de pressupostos, que ens permet poder anar incorporant aquelles modificacions que permetin poder-se ajustar a tot el que externament mediatitza aquest procés.

Un altre aspecte que vostè, en la seva intervenció, introdueix, i que jo crec que cal també aclarir. Miri, el sacrifici del bestiar a Catalunya, o el que és la producció ramadera, jo crec que seria erroni pensar que està en aquelles comarques, en tota la franja que rodeja el País Valencià i Aragó. No, no, això està a tot Catalunya, per tot Catalunya, amb la qual cosa... Això, el primer. En segon lloc, les taxes, el nivell de taxes que tenim per llei, en relació i en proporció amb el cost unitari, sigui d'una vedella, sigui d'un conill, etcètera, no són costos que ens facin perdre competitivitat: són plenament assumibles i es poden repercutir amb tota facilitat. No són elements que gravin de tal manera que perdem competitivitat, perquè estem parlant de 300 pessetes l'any 92 per una vedella, estem parlant de 0,7 pessetes per una guatlla..., estem parlant d'aquestes xifres; no són impostos que ens posin, que ens descolloquin de cara al comerç exterior o de cara a altres daixò.

En tercer lloc, no crec que sigui tampoc «de rebut» dir: «Escolteu, com que a l'Aragó i al País Valencià no ho fan, nosaltres no ho fem.» Miri, hi han més comunitats autònomes que cobren les taxes que no que no les cobren; hi han més països europeus que cobren taxes que no que no les cobren. I és més: on s'és vist que en un

parlament es pugui justificar el no-cobrament i l'incompliment d'una llei perquè n'hi ha altres que no la compleixen. Si de cas, modifiqui la llei, però no em porti aquí aquests arguments, que això és el Parlament: aquí la primera funció és legislar, no veure com ens escapolim o incomplim les lleis, o com ens justifiquem per l'incompliment d'una llei. Si de cas, aquí hauria de ser tot el contrari.

Per últim, jo crec que seria oportú que la Sindicatura de Comptes efectui aquesta anàlisi, aquesta avaluació de quina és la gestió de la seva Conselleria i del conjunt del Govern sobre la recaptació i la gestió de les taxes; crec que seria oportú que vostès compleixin la llei i que totes aquelles taxes que no es cobrin s'executin, es posin al cobrament, i si el Govern presenta una nova llei estudiem aquella nova llei en els terminis que aquella nova llei comandi.

Insisteixo en el que abans deia: vostès gestionen malament, gestionen erràticament i sembla, al final, que tan sols paguin taxes els ciutadans: qui va a treure una llicència de caça, aquest està obligat a pagar; qui es matricula a l'Escola Oficial d'Idiomes, ha de pagar, o d'aquelles taxes captives: és clar, si no ho fas aquí, malament ho podràs anar a fer a una altra comunitat, amb la qual cosa has de pagar, i això tampoc crec que sigui un argument massa just i massa equànime per part d'un governant.

És per tot això que demanem aquests aspectes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, contestaré al senyor Guillot completant alguna de les coses que no he pogut dir abans. Des d'un punt de vista jurídic, efectivament, es va fer la Llei de taxes, que contemplava tot el conjunt de taxes, i es va fer la transposició de la directiva europea d'aquell moment. I en el moment de fer el reglament, doncs, el reglament portat al Consell Executiu, per aquesta taxa, com que precisament ja sortien noves directives a Europa perquè la implantació del mercat únic –i també legislen, a Brussel·les, i intenten legislar seriosament– ha representat una sèrie de modificacions sobre temes que realment representen una revolució en el camp industrial i en el camp comercial, doncs, ja es va incorporar, després de passar-ho per la Comissió Jurídica Assessora, aquesta cautela, diguem, que per ordre de les conselleries d'Economia i Finances i de Sanitat s'implementaria, es posaria en funcionament la liquidació d'aquestes taxes, precisament preveient dificultats, des del punt de vista jurídic, per al cobrament d'aquestes taxes.

Vostè ha donat un argument, senyor Guillot, que no respon a les meves dades: vostè ha dit que això és poca cosa. Miri, doncs, segons les nostres dades, la cooperativa de Guissona hauria hagut de pagar 200 milions de pessetes –200 milions de pessetes. No, no, això repre-

senta, potser, anar a matar a Binèfar –no ho sé–, però això té una incidència sobre l'activitat econòmica i, per tant, quant a la fiscalitat, s'han de tenir en compte els aspectes de recaptació i els aspectes d'incidència en el sector. Vostè ho sap perfectament –s'ha dit abans, de fet, en la interpellació precedent–, que aquest és un sector molt important, que representa la tercera part de l'Estat espanyol; que dona feina, als escorxadors sols, a onze mil persones a Catalunya; que, a més a més, té una sèrie de complements que representen, poden representar feina fins a setze o disset mil persones directament lligats amb els escorxadors. Evidentment que tots els escorxadors no estan situats a prop de la Franja de Ponent ni a la «frontera», entre cometes, amb el País Valencià, però, vull dir, també hem de vigilar que aquests escorxadors no puguin patir i no es puguin en-sorrar, perquè, a més a més, vostè sap que hi ha en el porcí, que és la part més important de la nostra ramaderia, una concentració precisament a Lleida; també existeix a Osona i a les comarques gironines, però a Lleida és un sector important, i l'aviram, a les comarques de Tarragona. Per tant, aquests són temes molt a tenir en compte i que representaven molts llocs de treball.

I, per altra banda, és clar, la majoria de comunitats autònomes espanyoles, que tenen una legislació de les mateixes dates que nosaltres, no han aplicat aquesta legislació; la immensa majoria. He parlat d'Aragó, del País Valencià, Balears, Canàries, Galícia, Múrcia, el País Basc, etcètera; en podria citar més. No s'aplica. Aquest tema d'aplicar-ho, l'he defensat jo en el Consell de Política Fiscal i Financera diverses vegades, però, evidentment, si tenim la tercera part de la producció del país, som els que més podem patir. Això passa el mateix amb la capacitat normativa, que també he dit des d'aquesta tribuna que, com que el 30% de l'IRPF representa molt per a nosaltres, pot representar molt poc per a Aragó, la rebaixa d'aquest 30%, o dels tipus que s'apliquen sobre aquest 30%, i que, per tant, hem de ser molt vigilants en l'harmonització de tipus fiscal.

En aquests moments, realment, jo crec que hi ha una nova directiva, que canvia totalment la directiva de la qual parlem, i que aquesta nova directiva farà que això es pugui posar en funcionament.

Pel tema enològic, vostè sap perfectament –vostè ho ha tractat de passada– que les taxes que es van crear i que es van incorporar també, i que es cobraven a través de l'Incavi, tot de sobte des de la Comunitat Europea es van suprimir, simplement es van deixar de cobrar. Això passa freqüentment en un moment de construcció, com deia abans, del mercat únic. Però, en tot cas, jo li voldria dir que les taxes que vostè deia que eren poc elevades, doncs, la Comissió Europea deu haver considerat que ho eren molt, perquè la nova directiva les rebaixa, i considera la Comissió Europea que eren superiors a la prestació del cost, i que, per tant, permet ara d'adequar la taxa de cada país al cost que hi hagi en cada país.

En tot cas, i per acabar, dir-li, senyor Guillot, que nosaltres creiem que la gestió de les taxes és bona; que és un tema, aquest, d'adaptació de directives europees complicat; que han fet fer modificacions a nivell de

L'Estat que ens han obligat aquí a tenir aquestes actuacions en la seva aplicació, però que em sembla perfecte, si vostè ho incorpora en la moció, que la Sindicatura de Comptes aprofundeixi en aquest tema –ho vauríem amb bons ulls– i, a partir d'aquell moment, analitzar conjuntament la valoració que fem uns i altres de l'exercici d'aquesta activitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística i del sòl

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política urbanística i del sòl, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Manuel Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista entén que a la societat hi ha obert un debat en aquests moments sobre què cal fer amb el sòl, què cal fer amb l'urbanisme per resoldre algunes problemàtiques que es plantegen, per exemple, al voltant de la «vivenda». I aquest debat, en aquests moments, s'ha vist revifat, o, si volen, desencadenat de nou, a partir de quatre fets que jo voldria comentar molt breument.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Un primer fet és l'aprovació per part del Govern del Partit Popular d'un decret llei sobre mesures liberalitzadores del sòl i sobre els col·legis professionals, ara revalidat com a llei. També un acord del Consell de Ministres que anunciava la tramitació d'un nou projecte de llei del sòl. També una sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei del sòl i el text refòs de 1992. M'aturaré en aquest punt, perquè em sembla que és un dels nusos de la voluntat de la nostra interpellació.

Aquesta Sentència és molt important, perquè reconeix a les comunitats autònomes la capacitat de legislar, o la capacitat única de legislar al voltant dels temes de gestió urbanística –és una competència claríssima de les comunitats autònomes–, i manté només a l'Estat la capacitat de regular el règim del sòl. I aquesta Sentència, que ha clarificat molt el tema de competències urbanístiques i de règim del sòl, amb un sentit profundament autonomista, ha creat un cert buit legal. I, si bé és cert que a Catalunya tenim una legislació que continua essent vigent, és cert també que en aquests moments a Catalunya, en l'àmbit legal, en l'àmbit dels tribunals, hi ha una certa desorientació pel que fa referència a determinats reglaments, si són aplicables o no. Per tant, si tenim consciència, tenim una sentència que ens reconeix, a les comunitats autònomes i a Catalunya, la capacitat de legislar sobre gestió urbanística, el que nosal-

tres voldríem és que l'exercissin i que modifiquessin els textos legals vigents sobre la Llei del sòl a Catalunya i féssim uns nous textos legals. Aquest seria, per tant, el primer punt que nosaltres voldríem ressaltar.

I el quart dels punts que jo crec que motiven que hauguem de parlar avui, i amb motiu d'urgència, sobre la política del sòl i la política urbanística és que el Departament de Política Territorial ha estat reestructurat: un decret –el Decret 62 de 1997– ha unificat la Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme, i alhora ha unificat, si volem dir-ho així, també, o ha potenciat la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge amb actuacions concertades. I, alhora, aquest Decret, se'ns anuncia que ha de servir per crear les figures dels delegats territorials del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, quatre delegats, com a mínim, a les quatre demarcacions territorials. Nosaltres també voldríem que, seguint el fil d'aquest Decret, a més de legislar, el Govern aprofundís la seva reestructuració, nomenés aquests delegats territorials, clarifiqués quines són les seves competències i, junt amb aquestes, modifiquéssim, en sentit de més democratització, la composició de les comissions provincials d'urbanisme. Per tant, nosaltres el que voldríem és que, fruit d'aquest debat, emprenguéssim tots plegats un procés de modificació de les lleis d'aplicació del sòl a Catalunya, lleis urbanístiques i lleis del sòl, i, alhora, que aprofundíssim i clarifiquéssim aquesta reestructuració del Departament.

Però hi ha altres dues qüestions que he comentat, que són les que ens preocupen en aquests moments sobre els temes del sòl. Hi ha hagut uns anuncis del Partit Popular i uns decrets, anuncis que el que pretenen és solucionar un problema que té aquest país: un urbanisme potser mal fet durant molts anys i un problema, se'ns anuncia, de manca de sòl a preus assequibles per construir «vivendes». Però una liberalització salvatge del sòl soluciona aquests problemes? Nosaltres entenem que no, i ho entenem nosaltres..., i ens sembla que el mateix president, el mateix conseller de Política Territorial i el mateix conseller de Medi Ambient –i així ho han fet públicament– consideren que seria un error molt important que anés endavant aquesta proposta de liberalització salvatge. Nosaltres entenem que una política de liberalització del sòl, i no solament de liberalització salvatge, sinó de liberalització del sòl en un sentit determinat, aprofundiria alguns dels defectes del procés de creixement de les nostres ciutats, de l'urbanisme que hem aplicat a Catalunya i a Espanya, aprofundiríem la línia que a l'època del franquisme vam tenir, d'haver de solucionar els problemes de «vivenda» construint barris aïllats, barris satèl·lits, barris sense tots els serveis necessaris, que després han sigut els ajuntaments democràtics els que han hagut de dotar-los dels serveis necessaris, d'equipaments, de connexió del transport amb les ciutats. Nosaltres no volem aquest creixement erràtic, aïllat, lluny de la ciutat, perquè ens sembla que és molt costós en sòl i costós econòmicament per als ajuntaments que llavors han de fer front a aquests serveis. Però tampoc ens sembla que seria bo anar en una altra línia que també vam tenir durant l'època franquista, que va ser densificar els eixamples

3040

de les ciutats, fer pisos, fer cantonades amb més pisos, sense millorar els serveis de les ciutats.

Això ens porta a resumir –ho diu de vegades Borrell i ho diu molta gent– que a Catalunya i a Espanya hem tingut constructors, però no hem tingut urbanitzadors: hem construït barris, hem construït edificis a les ciutats, però no les hem urbanitzades suficientment, no hem fet els serveis necessaris. Però a nosaltres ens sembla que les propostes d'una llei de la liberalització del sòl, de liberalització salvatge, també provocarien la continuïtat de determinats fenòmens que nosaltres no veiem positius.

A nosaltres ens sembla que hi ha un nucli, de la proposta que jo formularé al final –i, si no, en el proper Ple, en les mocions–, hi ha un tema que hauríem de debatre amb profunditat, que és el que fins ara ha estat el règim de propietat del sòl, que hem donat el dret a edificar al propietari del terreny, a edificar i a urbanitzar, el dret a la propietat urbana: el propietari és qui decidia si podia construir i urbanitzar en la seva parcel·la. I nosaltres hem vist que hi ha models –per exemple, al País Valencià– que funcionen, legislats pels socialistes però aplicats en aquests moments pel Partit Popular, que han diferenciat les dues qüestions: el dret a construir i el dret a urbanitzar, donant una certa tutela pública al dret a urbanitzar. De la mateixa manera que les administracions públiques poden fer carreteres, poden fer infraestructures ferroviàries, doncs, la urbanització dels terrenys planificats del planejament general també poden tenir una certa tutela pública –i explicarem més endavant, si podem, el règim que ha funcionat al País Valencià, de concurs públic, per posar en marxa aquests terrenys. Per tant, caldria clarificar que el dret del propietari no és un dret a no deixar urbanitzar, com moltes vegades passa, i, per tant, que tenim terrenys que són urbanitzables però que no s'urbanitzen perquè el propietari no ho vol, sinó que separem el dret a la propietat del dret a la urbanització, que es pot fer per un altre sistema, com ho està fent el País Valencià.

Val a dir, per tant, que nosaltres entenem que aquestes tendències que hem tingut fins ara, caldria capgirar-les. Com també ens sembla que hem partit d'alguns principis equivocats: el preu de la «vivenda» és car perquè falta sòl, i, en faltar sòl, el preu del sòl és molt car, i això repercuteix en el preu de la «vivenda». Nosaltres entenem que no falta sòl urbanitzable, falta sòl urbanitzat, però a Catalunya en aquests moments tenim el 2,7% de la superfície catalana construïda, però tenim qualificat per a poder construir el 5,5% de la superfície catalana. Podríem duplicar tot el nostre territori construït, però no falta sòl. Si volen, ho matisaré: no falta sòl urbanitzable, potser falta sòl urbanitzat. I, per tant, insistirem que el que cal és trobar mecanismes per urbanitzar el sòl, falten urbanitzadors al país, falta que posem mecanismes que facilitin la urbanització.

Però alhora també els voldria dir que aquest fet que no falta sòl urbanitzable potser no és exacte si parlem d'alguns àmbits concrets, com són les ciutats. I llavors veurem que hi ha una altra tendència –que ens dona la impressió que la llei del PP tampoc arranjarà–, que és la tendència al buidament de les ciutats centrals. Si parlem de l'àmbit central, si parlem de l'àmbit central

metropolità, hi ha 300.000 ciutadans que han hagut de desplaçar-se de l'àmbit central metropolità a fora de les rondes.

Per tant, el Grup Socialista considera que a Catalunya hi ha un problema, que tenim una competència, que podem exercir i que podem resoldre en un sentit diferent del que ens proposa el Partit Popular, i em sembla –i veig que el temps se m'està acabant, o se m'ha acabat, i continuarem en la rèplica–, em sembla que podem parlar, tots plegats, de noves polítiques urbanístiques, i a Catalunya, qui exerceix aquesta política urbanística, que és el Govern de la Generalitat, té una Direcció General d'Urbanisme, i té un institut, que és l'Institut Català del Sòl, que també té moltes responsabilitats en tema urbanístic, que més endavant comentaré.

Se m'ha acabat el temps?

El vicepresident primer

No, li faltaven deu segons.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies per la seva amabilitat, senyor diputat. Per contestar la interpellació presentada, té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor vicepresident. Senyores i senyors diputats, bé, vostè, senyor Nadal, feia una afirmació que a mi em sembla una mica, diguem-ne, precipitada, i és que ja d'entrada anomena salvatge una cosa que vostè en diu la liberalització del sòl, quan aquí no s'ha tramitat absolutament cap projecte de llei, almenys que nosaltres sapiguem, i suposo que sobre això alguna cosa sabem, i certament no ha estat així: no s'ha tramitat cap projecte de llei; és més, ni tan sols hi ha una aprovació formal per part del Consell de Ministres d'un avantprojecte de llei per tramitar en el Congrés dels Diputats, no? Per tant, diguem-ne, utilitzar la tribuna del Parlament per contribuir, diguem-ho així, a alimentar una polèmica –que, certament, ha tingut presència en els mitjans de comunicació– quan, de fet, la substància que ha de regular tot això encara no ha agafat el seu cos definitiu, doncs, a mi em sembla simplement que és bastant precipitat.

Dit això, jo el vull tranquil·litzar, en aquest sentit, pel que pugui dependre de nosaltres, que, lògicament, en pot dependre una part important, encara que potser no tot, tenint en compte que, finalment, la nova llei del sòl s'ha d'aprovar per una majoria suficient en el Congrés dels Diputats o a les Corts Generals espanyoles. La tranquil·litzat que jo li voldria donar, com s'ha dit repetidament –vostè mateix ho ha recordat– per part del mateix president de la Generalitat, aquí mateix, en el Parlament de Catalunya, contestant una pregunta no fa

gaire setmanes, és que nosaltres no pretenem que es vagi a una liberalització salvatge del sòl, i crec que, a més a més, no ho hem de dir massa en veu alta, perquè nosaltres tenim –vostè ho apreciarà més o menys–, a Catalunya, un aval, en aquest sentit, que són disset anys de gestió urbanística, on, amb les valoracions que se'n pugui fer, crec que és bastant indiscutible reconèixer que aquesta gestió urbanística ha tingut un rigor suficientment alt, i l'està tenint en aquest moment, com perquè es desvetlli qualsevol dubte sobre quina és la posició del Govern de Catalunya en relació amb el mercat del sòl en general, i amb la gestió urbanística en particular.

Per tant, jo m'atreveixo a recomanar que no alimentem a deshora una polèmica; que, per altra part, una part dels garants, que som nosaltres –Convergència i Unió i el Govern de Catalunya–, que es condueixi ordenadament, no volem que les coses arribin a aquest extrem, ni molt menys. Sí que, en canvi, desitgem, i jo crec que aquest és un desig bastant comú, que hi hagi una modificació de la legislació en matèria de sòl, i que aquesta modificació, lògicament, tingui abast a nivell de tot l'Estat, com no pot ser d'altra manera.

Ara bé, arribats en aquest punt, jo també voldria fer referència a una altra part de la seva intervenció, que em sembla especialment substantiva, i és aquella que vostè mateix reconeixia emfàticament que ha tingut una gran transcendència. I vostè deia que hi havia hagut una sentència recent, molt recent, del Tribunal Constitucional, sobre els textos urbanístics en matèria de sòl, de l'any 90, concretament, i de l'any 92. Ha parlat –surto una mica al pas d'una expressió que vostè comentava– d'un cert buit legal, i jo voldria sortir ràpidament al pas, dient que, de buit legal, a Catalunya, cap ni un, afortunadament. Pot donar la sensació que aquest buit legal hi és en alguna altra comunitat de l'Estat, no ho sé, crec que no ens correspon a nosaltres valorar-ho en aquest sentit, però sí que, en canvi, el que hem de dir taxativament és que, a Catalunya, de buit legal, no n'hi ha. I no n'hi ha perquè, al seu moment, el Govern de Catalunya va decidir intervenir des d'un punt de vista de reglamentació, i com a conseqüència d'això es va aprovar la refosa de la legislació urbanística a Catalunya, que ha estat vigent durant aquests darrers anys.

Dit això, em sembla que hi ha un altre tema que hauríem de constatar en aquest debat parlamentari, com a conseqüència d'una interpellació que presenta el seu Grup, el Grup Socialista de Catalunya, i és que aquesta Sentència del Tribunal Constitucional ha estat tremendament favorable als recurrents; i els recurrents, senyor Nadal, no van ser el Partit Socialista, perquè els que vam promoure aquesta legislació *molt* centralista i tremendament antiautonòmica, o antiautonomista, va ser, concretament, el Partit Socialista. I això, avui, s'ha de recordar, perquè aquest, certament, és un fet substancial que hi ha hagut durant aquests darrers anys, i que demostra una cosa, que tampoc podem deixar avui d'esmentar, i és que ara vostès s'apressen a reclamar que hi hagi aquesta modificació de la legislació urbanística a Catalunya, benvingut sigui el seu desig; llàstima que, al seu moment, no tinguessin el mateix inte-

rès per evitar que el seu propi partit promulgues una sèrie de legislacions, en matèria urbanística, que el que pretenia, ni més ni menys, era buidar de contingut la capacitat d'intervenció de les comunitats autònomes en general i, concretament, de la Generalitat de Catalunya en particular.

La sentència del Tribunal Constitucional ha estat contundent, absolutament contundent; ha deixat absolutament despulat el text que al seu moment va aprovar el Govern socialista, i nosaltres ens congratulem que això hagi estat així; ens en congratulem sincerament. El que trobem a faltar, en aquest moment, és que des del Partit dels Socialistes de Catalunya es valori molt positivament aquesta sentència del Tribunal Constitucional, i ens sobta una mica que vostès, aquesta valoració, la fan com si el que va promoure aquesta legislació –avui tombada pel Tribunal Constitucional– hagués estat un partit diferent del seu. Vull recordar, una vegada més, que va ser el Partit Socialista, amb els vots del Partit Socialista de Catalunya en el Congrés dels Diputats, qui va promoure al seu moment aquella legislació, que va comportar que el Govern de Catalunya s'hagués d'espavilar per legislar ràpidament, oposant-se a aquella legislació a nivell estatal, i que avui, afortunadament, el Tribunal Constitucional ha anat reconduint cap a la seva justa dimensió.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fer la rèplica a la contestació del conseller, té la paraula l'illustre diputat senyor Manuel Nadal, del Grup Socialista.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, jo lamento que la posició del conseller, en comptes d'aprofitar l'oportunitat que jo li brindava, de treballar en un sentit positiu, sigui la de la crítica. Perquè, primera cosa, senyor conseller: de text n'hi ha un, d'esborrany n'hi ha un, d'acord del Consell de Ministres n'hi ha un, o, com a mínim, els acords del Consell de Ministres es van publicar. I vostè sap, i s'ha posicionat públicament, i el conseller Macias ha escrit articles als diaris públicament –per tant deu ser que els preocupa–, amb el titular: «No a la liberalització salvatge». Són vostès, que han dit aquesta frase. Per tant, alguna preocupació han de tenir. Home, a mi em sembla que és preocupant que es faci una llei que digui, home, «tot el sòl que no estigui especialment protegit és urbanitzable, i, a més, el valor d'aquest sòl, a partir d'aquest moment, el calcularem a través del sistema de la contigüitat; és a dir, un sòl que està en una ciutat, que és no urbanitzable, si al cantó té una parcel·la que és urbanitzable, a partir d'aquests moments valdrà el mateix que el del seu cantó», i això està produint un fenomen inflacionari del sòl; per tant, nosaltres estem dient: «Escoltin, hi ha propostes que ens semblen molt perjudicials per al futur de l'urbanisme a Catalunya, a Espanya, i allà on vulgui.» I li estem dient: «Hi han models que han funcionat, models al País Valencià, que han funcionat, legislat pels socialistes i aplicats pel Partit Popular, i el Partit Popular, en aquests moments, fa una valoració

positiva del model del País Valencià. I li estem dient: «Sí, és cert que hi ha hagut una sentència del Constitucional, i és cert que aquesta Sentència la van promoure vostès, el Govern de la Generalitat.» Aprofitem aquesta Sentència, que clarifica les competències de les autonomies, aprofitem aquesta Sentència per legislar en un sentit determinat aquí a Catalunya, també. I és cert que a Catalunya no hi ha buit legal, però també és cert –i ho he dit– que en els tribunals catalans, en aquests moments, hi ha una certa preocupació per saber exactament quina legislació s'aplica aquí, quins reglaments, sobretot perquè, la llei, és cert que s'aplica, doncs, el text refós, aquí a Catalunya.

Però nosaltres li estem dient, senyor conseller: «si ens podem posar d'acord sobre els problemes que té el país, que té Catalunya en aquests moments, de sòl, situats sobretot a les grans ciutats, per què no intentem fer una política urbanística que solucioni aquests problemes?» I nosaltres li donem solucions. Hem fet una proposició de llei demanant que es protegeixin els sòls agrícoles, els sòls forestals, i en farem d'altres, de propostes, en sentit positiu. Però, és clar, vostè ens diu: «A Catalunya tenim una legislació en matèria urbanística»; també la té el País Valencià, també la tenen altres comunitats autònomes, i diferent de la que vostès apliquen, diferent de la que vostès apliquen. Nosaltres ens alegrem molt que hi hagi aquesta Sentència del Constitucional, però també voldríem, senyor conseller, que aquí a Catalunya fóssim més respectuosos amb l'autonomia municipal. Modifiquem les lleis de Catalunya, fem un nou text, donem competències als municipis, per exemple, per fer tot el desplegament del planejament, que en aquests moments no tenen. Municipis de més de 5.000 habitants: donem-los aquesta competència, que puguin aprovar els planejaments parcials, les parcel·lacions, els plans especials, totes aquestes coses. Donem aquesta competència als municipis; agilitem la gestió urbanística a Catalunya. Al País Valencià, tramitant conjuntament tota aquesta legislació de desenvolupament, tarda, en aquests moments, sis mesos, el que abans es tardava dos anys. Aquí, a Catalunya, en tota la tramitació tardem també dos anys.

Agilitem la tramitació urbanística a Catalunya, busquem mecanismes de producció de sòl. El sistema del promotor, concurs públic per desenvolupar sòls planejats; al País Valencià això ha multiplicat per quatre la producció de sòl cada any. Això es pot fer a Catalunya. Fem aquesta proposta, per què no aprofita aquestes propostes, en sentit positiu, que nosaltres li fem? Intenem que l'Incasol canviï la seva línia d'actuació. L'Incasol, responsable de la política urbanística a Catalunya, 215.000 milions d'inversions a Catalunya, la meitat en sòl urbanitzat, l'altra meitat en habitatge. Però, del sòl urbanitzat, 65.000 els destinen a sòl industrial, i 35.000 a sòl residencial. I, del sòl industrial, en venen molt poc: fracassen; la seva majoria de política de producció de sòl la fan en sòl industrial, i el sòl industrial no el vénen. Canviïn de sentit, dediquin-se a produir sòl residencial.

Senyor conseller, nosaltres farem una proposta de mocions en el sentit d'intentar que el Govern de la Generalitat aprofiti l'oportunitat, que legisli a Catalunya en

matèria de sòl, en el sentit que li estem proposant, i que, a més, aprofiti la reestructuració del Departament per acabar de democratitzar les comissions provincials d'urbanisme.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies. Sí, senyor Nadal, ens preocupa, vostè té raó, ens preocupa i per això fem aquestes declaracions, i per això intentem de posicionar el que és el capteniment del Govern en el que ha de ser aquesta futura modificació de la Llei del sòl. Ara bé, escolti'm, ens preocupa, però no sabem encara què en sortirà. Sí que sabem una cosa –sí que sabem una cosa–, i és que la modificació de la Llei del sòl forma part dels pactes polítics d'investidura i de governabilitat entre Convergència i Unió i el Partit Popular i, per tant, el Partit Popular, i així ho ha fet de moment, encara que no sabem què en sortirà en últim terme, el Partit Popular ens ha consultat durant aquest procés, i nosaltres, des del mateix Govern, des de la mateixa Administració de la Generalitat, hem tingut ocasió d'anar abocant els nostres plantejaments.

Ara bé, la responsabilitat de tramitar un determinat projecte de llei, nosaltres no la podem substituir respecte a qui la té, que no és altre que el mateix Consell de Ministres i, per tant, el Govern central. Jo espero que el text que sortirà finalment del Consell de Ministres i que es tramitarà a les Corts Generals serà un text que ens tranquil·litzarà tots plegats, des del punt de vista de l'equilibri que hi ha d'haver entre una major agilitat del mercat del sòl en el seu conjunt i, lògicament, el que ha de ser el respecte a una qualitat urbanística que –ho torno a repetir– a Catalunya tenim i hem tingut durant els anys de democràcia, durant els anys de gestió dels ajuntaments democràtics i del mateix Govern de la Generalitat, i que lògicament, nosaltres, i jo estic segur que vostès tampoc, no estem disposats a perdre de cap manera.

Segon, vostè em diu: «Aprofitem aquesta Sentència del Tribunal Constitucional per legislar a Catalunya.» Escolti, nosaltres no tenim pressa, en aquest moment; no tenim pressa per legislar, primer, perquè tenim una legislació pròpia que s'està aplicant a Catalunya. A Catalunya no hi ha cap problema, des d'aquest punt de vista, a diferència del que succeeix a moltes altres comunitats autònomes de l'Estat. No hi ha cap problema; a vostè li agradarà més o li agradarà menys, la legislació actual, però dóna garanties a tothom, garanties als promotors, als ciutadans, als propietaris del sòl, als ajuntaments, garanties a tothom. I és una gestió transparent; es digui el que es digui moltes vegades, és una gestió transparent i que, per tant, nosaltres podem mantenir perfectament sense la urgència, ara perquè hi ha hagut una sentència del Tribunal Constitucional, de pressa i corrents, d'haver d'anar a fer una modificació

que en aquest moment podria ser poc meditada i que, per altra part, no té cap sentit abans que s'aprovi per part de les Corts Generals el projecte de modificació de la Llei del sòl. Nosaltres haurem de veure com acaba aquest procés per acomodar definitivament el que és la legislació urbanística de Catalunya al marc legislatiu que surti del Congrés dels Diputats i que, ho torno a repetir, jo estic absolutament convençut que tindrà una lectura clarament proautonòmica que, desgraciadament, no tenia –i això ho diré una i una altra vegada, ja que vostè fa aquesta interpellació–, que desgraciadament no tenia la legislació promoguda pel Partit Socialista, inclosos els socialistes catalans.

Vostès ara em diuen que se n'alegren molt, d'aquesta Sentència; doncs, benvinguda sigui la seva alegria. Simplement, deixi'm dir que nosaltres trobem a faltar que aquest mateix entusiasme, que aquesta mateixa alegria que vostès avui estan demostrant en el Parlament de Catalunya, no la transformessin en una certa eficàcia en el moment que aquesta legislació urbanística es va promoure per part del Govern central. Què ha canviat d'aleshores ençà? Què ha canviat respecte a Catalunya en matèria urbanística? No ha canviat res. Vostès tenien una actitud aleshores i ara s'alegren que aquella actitud fos equivocada, fos errònia, fos clarament antiautonomista. Això és el que diu el Tribunal Constitucional, senyor Nadal: que era profundament antiautonomista –profundament antiautonomista–, i la van promoure vostès, i hem hagut de conviure amb aquesta legislació durant un cert temps.

I última observació: vostè, abans, en la primera intervenció, ha fet una breu referència a una frase que deia el senyor Borrell. Deia: «Falten urbanitzadors i, en canvi, hi han molts constructors.» Bé, jo li diria, simplement, ja que el senyor Borrell és company seu, que li expliqui fins a quin punt a Catalunya, durant aquests darrers anys, hi ha hagut un procés d'urbanització de sòl residencial molt important, promogut per les administracions públiques catalanes, en plural i en el seu conjunt. Expliqui-ho al senyor Borrell, expliqui-li els esforços que ha fet l'Institut Català del Sòl en matèria d'urbanització, expliqui-li els esforços que han fet molts ajuntaments, i concretament, també, bastants ajuntaments del conjunt de l'àrea metropolitana de Barcelona. Que segurament no són els suficients. Segurament, no. Segurament s'hauria de pogut fer més. Segurament, sí. Nosaltres mateixos ens trobem, moltes vegades, amb molts impediments per promoure sòl, perquè aquest ajuntament o aquell altre –i no em refereixo a quin color polític puguin tenir–, doncs, bé, d'una forma o d'una altra, no diré que obstaculitzen, perquè seria una paraula excessiva en aquest moment, però sí que d'una forma o d'una altra introdueixen dificultats moltes vegades substancials en aquest procés. Però no hi vull fer referència, perquè, al capdavant, el que s'ha aconseguit durant aquests disset anys en matèria d'urbanització del sòl residencial és molt més del que s'ha deixat d'aconseguir. Jo li prego...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, acabo de seguida. Jo li prego, senyor Nadal, vostè que ho té més fàcil que jo, que convenci el senyor Borrell que les coses han anat d'aquesta manera.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

Anem ara a substanciar el vuitè punt de l'ordre del dia, que és una Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Per formular-la, té la paraula l'illustre diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, més de 6.000 interns a les presons de Catalunya, aproximadament 2.300 treballadors a les presons, deu centres penitenciaris, dos dels quals construïts ja per la Generalitat de Catalunya, i un pressupost de quelcom més de 13.000 milions de pessetes podrien ser aproximadament el perfil del món de les presons a Catalunya.

Si concretem una mica més aquest perfil aproximat, des de l'any 1985, any que es va produir el traspàs de les competències d'execució –perquè, com vostè sap, la legislació està reservada a l'Estat–, i és aquest un fet, el del traspàs, que nosaltres valorem i vam valorar sempre molt positivament perquè va constituir un fet positiu, il·lusionador, que ens permetia, en definitiva, desenvolupar una política diferent, sense cap vincle amb la situació immediatament anterior. Es produeix, a partir, doncs, d'aquell moment històric de l'any 85, de l'any del traspàs, es produeix una renovació molt important, una renovació que compta amb un marc legal, amb una llei progressista i avançada, tant pel que fa al dret dels interns, pel que fa a la vigilància penitenciària de la jurisdicció ordinària; es disposa també, des de Catalunya, d'una plantilla i d'uns recursos humans molt ben preparats, amb un nivell acadèmic suficient –35%, aproximadament, dels funcionaris són llicenciats o diplomats i tenen una formació acadèmica molt sòlida–, es disposa, en definitiva, en aquell moment històric, d'un material, per dir-ho amb una expressió col·loquial, un material valuósíssim per tal de conformar una nova realitat penitenciària desconeguda, no només aquí, sinó arreu del món, i fins i tot superadora de la repressió, tan allunyada del concepte de resocialització que instaura o installa la Constitució de l'any 78. I amb tot això, i constatant, lògicament, els notables avenços que ha reportat el traspàs de l'any 85 i, per tant, també la consecució de la democràcia en aquell moment, a hores d'ara el balanç que en podem fer no és netament positiu en tots els aspectes. Les presons no han deixat, en la nostra opinió, honorable consellera, de funcionar, malauradament, encara com un magatzem de persones, on encara es continuen perpetuant característiques, notes pròpies del passat.

Unes presons on encara és més important, on es dona encara més relleu o més transcendència a la retenció i a la custòdia que a veritables polítiques de rehabilitació i de reinserció, unes presons on encara «primen» polítiques autènticament de gestos d'aparador –recentment vam parlar del Cire i del treball de les presons; podríem parlar pròximament de les unitats de drogodependències, podríem parlar de l'activitat formativa, poques consecucions en el terreny de la reinserció real–, perquè no existeix, en definitiva, honorable consellera, una autèntica política de tractament, sinó una política que algú ha qualificat d'«entreteniment», més pròpia d'una dinàmica mercantilista del tractament per tal d'omplir, senzillament, estadístiques que no d'anar avançant cap al terreny o a la consecució d'un pla de reinserció real.

I fins i tot se n'afegeixen altres, de característiques, unes altres no menys perniciosos, no menys negatives en la nostra opinió, que contribueixen –des de la manca de voluntat política, des de la manca de disponibilitat a l'hora de fer un major esforç inversor per part del seu Departament–, contribueixen negativament a aquests factors que jo acabo d'exposar. Li'n deixo anunciats, en aquest moment, dos de ben concrets. El primer és el problema de la massificació; és un problema endèmic que en un futur s'hauria o caldria solucionar per la via de les mesures alternatives al nou Codi penal i també pel decrement de la població vegetativa, però que no ha obtingut una adequada resposta en matèria d'infraestructures pel que fa al seu Departament. Hauré de parlar més endavant, segurament quan acabi l'any, de si vostès han complert o no els compromisos en matèria de construcció de nous centres penitenciaris... I el segon tema preocupant és el fet de la renovació de l'equip humà, que no ha permès d'arribar a una *ratio* adequada treballador/intern. A la Model, per exemple, el centre d'homes de Barcelona, hi ha un funcionari per a cada 100 interns, hi ha un psicòleg per a cada 350 interns, ídem d'ídem pel que fa a la resta de centres penitenciaris, per exemple, el cas de Brians o el cas de Quatre Camins, per citar les dues presons més noves.

Però no tot és, hi insisteixo, raonada crítica. Tornem i reitero i repeteixo que faltariem a la veritat si no diguéssim que en els últims anys s'han constatat algunes millores, moltes d'elles substancials, pel que fa a la qualitat de vida dels interns, i així podríem parlar tant del capítol d'assistència sanitària, o fins i tot de la millora de l'oferta formativa. Tot i això, creiem, honorable consellera, que no s'ha tingut el suficient coratge des del Govern, des del seu Departament, des de la Direcció General, i resten encara moltes assignatures pendents, i jo li anuncio i li n'enumero algunes, que segurament motivaran successives interpellacions d'aquest Grup, d'aquest diputat, i segurament d'altres grups de la cambra; per exemple, la privatització progressiva dels serveis, el tema de *catering*, l'entrada i consum de drogues a les presons, la massificació i la política d'infraestructures que abans he citat, les esquerdes que hi han a l'abordatge de la problemàtica de la sida, el dèficit –per no dir la inexistència– d'una autèntica política d'assistència social penitenciària, la política de permisos, etcètera.

Avui, però, ens hem volgut centrar –i això ja li ho vaig fer avinent al seu moment oportú– en dues qüestions concretes. La primera, l'àmplia problemàtica de la política de recursos humans, i en segon lloc, la política de formació. I per política de formació entenem la creació d'una veritable carrera professional, de naturalesa multidisciplinària que permeti superar definitivament l'absurd binomi de forces oposades entre el que són funcionaris de vigilància, d'una banda, i el que són funcionaris de tractament, de l'altra. Per tant, la superació d'aquest binomi tan pervers de la contradicció que suposa la Llei orgànica general penitenciària i el Reglament que la desenvolupa, que defensa, entenem que d'una manera maniquea, defensa la distinció entre els educadors, d'una banda, i els funcionaris de vigilància, de l'altra.

D'aquesta manera crec, honorable consellera, que abordant veritablement aquesta nova opció, la constitució i la creació d'aquesta carrera professional de naturalesa multidisciplinària, d'aquesta manera ja podríem començar a parlar dels nous centres de veritable reinserció; per tant, ajustar-nos estrictament al model que contempla i preveu la Constitució en el seu article 25 i, per tant, abandonar progressivament l'actual model format o constituït per un model parapolicíac penitenciari.

Entrant en la política de recursos humans, jo crec que aquest és un problema afegit, és un problema que no és inherent al sistema penitenciari i, per tant, que té més a veure amb la gestió concreta realitzada pel Departament. Més d'un, fins i tot, haurà pogut veure, els últims anys, que hi ha un fenomen latent de radicalització progressiva, no exempta, fins i tot, li haig de reconèixer, d'algun element reaccionari, fins i tot per part dels mateixos treballadors de presons, que han iniciat amb bona lògica una dinàmica d'enfrontament continuat amb la Direcció General, que ha portat a un lògic corporativisme per part dels funcionaris i fins i tot a una manca d'implicació en la reinserció, en el tractament. És aquest un fenomen que nosaltres atribuïm i que imputem directament a una gestió no estrictament tècnica; per tant, no professional, diferent a la que va caracteritzar la primera etapa de la Direcció General, conduïda pel director general Xavier Hernández, avui conseller d'Ensenyament, on els elements polítics, una determinada filosofia no exempta de paternalisme són les que marquen les directrius d'aquest Departament, i un paternalisme, deixi'm dir, fins i tot una mica empeltat d'una determinada filosofia, uns determinats valors que l'aproximen a l'assistencialisme més pròxim al segle XIX que al final del segle XX.

(El president reprèn la direcció del debat.)

És aquest també un model de gestió en matèria de recursos humans, on s'evidencia una lamentable manca de diàleg, d'interlocució, que ha portat a una forta contestació per part dels sindicats, i és aquest també un model de gestió on existeix una política massa burocratitzada, massa allunyada dels recintes penitenciaris, perquè a l'entorn de les dependències centrals de la Direcció General –on, per cert, no hi ha la presència de cap treballador penitenciari– dominen els funcionaris de cossos generals i els que estan vinculats, per ra-

ons d'afinitat personal i política, amb el director general.

Per tant, deixi'm dir-li que aquest és una mica el disseny d'aquesta política de gestió de personal que vostès han fet aquests últims anys, i un exponent d'això que li acabo de dir ha estat la recent proposta de reestructuració orgànica i funcional que vostès van presentar fa uns mesos i que incidia presumptament en la millora, en la racionalització de la gestió, i que tenia més a veure amb una proposta economicista, perquè, disposant d'un personal menys especialitzat, es repercutia a la baixa en el capítol 1. No m'hi referiré, perquè ja ha estat objecte d'altres iniciatives, sobretot en comissió, amb sengles proposicions no de llei, però deixi'm dir que el resultat d'aquesta política va ser molt nefast, perquè contribuïa o pretenia contribuir a la baixada de la qualificació professional i intentava de posar en pràctica una política que «primava» els aspectes més repressius.

Gràcies, però, a les mobilitzacions, gràcies a la tasca també dels grups polítics de l'oposició, aquesta proposta ha quedat feliçment apartada amb uns certs compromisos que esperem que s'acabin produint. De fet, nosaltres esperem l'esberrany sobre el desenvolupament concretament dels concursos de trasllat i la primera oposició, que, per cert, encara anem molt justos de temps i entenem que el desenvolupament ple hauria de començar-se a iniciar perquè es pugui fer efectiu l'estiu del 98, en els tres anys que hi ha previstos, i en aquest sentit encara que no volem fer un acte de fe, sincerament, consellera, volem fer confiança que aquest esberrany estigui aviat a disposició de la representació dels treballadors i pugui ser àmpliament discutit i debatut, juntament amb la necessitat i amb l'exigència d'abordar també jo diria que un conjunt de paquets, un conjunt de mesures o un paquet de mesures que incideixi en un nou acord de contingut plenament laboral, per tant que incideixi en àmbits ben concrets, com els d'horaris, formació, etcètera, que tenen més a veure amb la feina estrictament laboral, amb la tasca que desenvolupen...

El president

Senyor Ridao, se li ha acabat amb escriu el temps.

El Sr. Ridao i Martín

Perdó, és que m'he excedit en el temps. En tot cas, continuaré o reprendré aquesta qüestió en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula la consellera de Justícia, honorable senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, fent un resum dels objectius que el diputat interpellant ha demanat o ha dit que en parlaria en suc-

cessives interpellacions, he intentat descriure molt de pressa part d'aquestes qüestions. D'una banda, privatització de serveis, drogues, massificació, tractament, política de personal, formació, etcètera.

Amb les dades inicials que el senyor diputat ha donat, ha donat una visió del que avui, des del punt de vista pressupostari, té la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació. Jo vull fer una mica de memòria històrica: l'any 84 –no l'any 85– es van rebre els traspassos de presons; es van rebre uns traspassos en un moment que les presons, a nivell de tot l'Estat, però sobretot a Catalunya, eren totalment obsoletes. L'única presó nova que s'havia fet era la presó de Ponent; l'any 77 es va iniciar la seva construcció i l'any 84 es va acabar.

No hi havia presó de dones. S'havia acceptat per part de la Generalitat, abans del traspàs, la cessió d'un centre, un centre dedicat a reforma de menors, perquè allà es poguessin ubicar les dones. Teníem la presó Model, teníem la Trinitat i les altres presons, les velles. Teníem, no arribava a 500 cents funcionaris, no arribava a 500 funcionaris i en menys de vuit mesos teníem una població penitenciària de 2.500 interns, l'octubre de 1984 teníem 2.500 interns.

El personal de tractament ni se sabia el que era, no hi havia res. Hi havien quatre mestres, hi havien dos educadors i de personal sanitari hi havien potser dos metges i la resta eren alguns contractes a temps parcials, si és que n'hi havia. Per tant, el que hi havia era personal de vigilància penitenciària i res més.

De política de tractament res de res; la política de tractament es va començar a fer a partir d'aquell any i es va començar a fer a través de l'ajut que, lògicament, ens donaven els funcionaris que en aquell moment estaven a les presons i de l'organització inicial que es va preveure per la Direcció General de Serveis Penitenciaris. Avui hem arribat als 2.300 funcionaris que vostè diu més uns 500 laborals, per tant amb una funció penitenciària de 2.800, 2.900 persones, entre funcionaris i laborals.

La política de tractament potser, per vostè, no és res, per nosaltres és molt important i hem fet una gran tasca, una gran tasca, lògicament no feta ni per un director general, el primer, ni pel segon, feta per la Conselleria i per tota la Direcció General i, naturalment, amb col·laboració del personal penitenciari, una política de tractament que té quinze, vint programes diferents, que pensa en la formació reglada, en la formació no reglada, en treballs manuals, en treball productiu, en formació ocupacional, etcètera. Tinc dades aquí per poder-li dir i per poder-li donar, dades de l'any passat –per tant, no són dades ni de deu anys ni de cinc, ni de dos, sinó de l'any passat–, i per tant més de dos mil interns han passat per programes de formació reglada, més de dos mil interns. Això no vol dir que s'entretenen, això vol dir que es dediquen i que ens dediquem directament que aquestes persones puguin tenir una formació que no l'han pogut tenir abans d'entrar a la presó, que puguin tenir una formació, la mínima, i si és possible que vagin avançant en aquesta formació, no només de formació teòrica, sinó també de formació ocupacional, perquè puguin tenir una sortida real al carrer.

La nostra política des del primer dia ha estat, per una banda, la custòdia, perquè és una obligació que tenim, constitucional, i la reinserció social. I la custòdia, que ja era un principi establert i que d'acord amb les presons que vam rebre ja d'alguna manera s'anava fent, l'hem seguit mantenint, però, a més a més, el que hem fet és un esforç considerable en la política de tractament.

Si entrés en altres aspectes com el sanitari, el mateix. En aquest moment hi ha una programació sanitària a nivell de Catalunya que és l'enveja de la resta de l'Estat, i li ho dic sincerament. Hi ha una programació sanitària que es va iniciar des de l'any 85, però que l'any 90 va tenir un plantejament molt més seriós. Es va crear un programa especial, un programa sanitari per als interns, un programa en el qual s'establien tots els aspectes sanitaris que eren necessaris, des d'aquelles malalties com la sida, la tuberculosi o bé el tractament de la drogodependència fins a qualsevol altre. La plantilla de personal sanitari a Catalunya no té res a veure amb la que hi havia l'any 84, no hi té res a veure perquè no es pot comparar.

Respecte a la massificació, continua essent un problema, molt més petit que fa deu anys, ni comparació, i en part li diré que perquè s'han creat noves places penitenciàries –això està clar–, però també perquè hi ha hagut una disminució de la població penitenciària, una disminució que ja era lògica, que ja s'esperava; el que no era lògic era el creixement incessant que teníem de l'any 84 fins a l'any 92. Després, sigui pel nou Codi penal sigui per l'aplicació més selectiva de la presó preventiva, també lògicament per l'increment de places penitenciàries, en aquest moment el nombre de places necessàries seria d'unes sis-centes; està molt lluny de les mil o de les dues mil que fa dos, tres o quatre anys podrien ser necessàries. Així i tot, vostè sap que fa uns mesos vaig presentar el Pla d'equipaments penitenciaris en el qual, en dos períodes diferenciats, 1997 a 2001 i 2001 a 2007, es plantejava una reordenació total de les places penitenciàries de Catalunya i, per tant, sobretot al que anàvem era a treballar en aquesta desmassificació d'algunes presons, però sobretot a la substitució de les presons de Barcelona i a una quarta presó de penats necessària –dic una quarta perquè nosaltres considerem que la Generalitat n'ha fet tres: Quatre Camins, Brians-homes i Brians-dones, perquè la presó de dones era molt necessària. En aquest punt estem treballant, estem treballant en la possibilitat que abans de final d'any puguem iniciar les obres de l'hospital o de la unitat psiquiàtrica, unitat psiquiàtrica molt necessària i que probablement estarà en un dels recintes de les presons noves. El projecte s'està enllestit i serà una unitat que comprendrà unes dues-centes places.

Respecte al centre de preventius i al centre de penats necessari pel que és Barcelona, està previst, si és possible dintre aquest any, poder comprar o expropiar la finca corresponent sobre la qual ja tenim totes les dades i l'únic que falta és pactar o renegociar el preu. En aquesta finca es podrà establir un centre de preventius o un centre de penats prou important. I a més a més, dins d'aquest Pla hi ha tot un projecte en el qual, lògicament, estem en negociacions amb l'Ajuntament de

Barcelona perquè la possibilitat de substituir les tres presons requereix trobar un solar adequat a Barcelona ciutat o als seus voltants, però en principi a Barcelona ciutat, i la possibilitat que la sortida de les tres presons lògicament s'ha de fer d'una manera gradual i requereix una sèrie de treballs tant urbanístics com de planificació penitenciària que no es poden resoldre ni en un mes ni en dos, ni probablement en tot el que queda d'any.

Respecte a la política de personal i de formació, tot és millorable, això segur. El que sí que li puc assegurar és que una política de personal ha existit i existeix; que es pot millorar i que la nostra intenció és millorar-la, que hem fet mostres d'aquesta intenció i que crec jo que la reorganització que nosaltres havíem previst hauria estat positiva i dic «hauria estat positiva» perquè vaig decidir personalment que no imposaríem cap reorganització si això suposava realment veure-ho com una imposició. Jo crec que aquí el personal o els sindicats es van equivocar en no acceptar una negociació en aquest sentit, però jo vaig preferir deixar de banda aquesta reorganització i esperar a poder-la fer amb més calma en el futur. *(Pausa.)*

El president

Se li està acabant el temps, té quaranta-un segons.

La consellera de Justícia

Continuaré després, en la rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. I, de fet, enllaço amb les últimes paraules de l'honorable consellera, que reconeixia que tot és millorable, sobretot en un àmbit o en un aspecte com el de la política de personal.

Jo, fa breus instants, qualificava el resultat d'aquesta política com una política molt negativa perquè, en definitiva, aquella proposta de reestructuració orgànica i funcional que vostès van presentar i que finalment, amb bon criteri, crec que van retirar en benefici d'un acord i d'un consens i d'una negociació amb els representants dels treballadors, creiem –a diferència del que vostè acaba d'expressar– que contribuïa a una baixada general de la qualificació professional i, per tant, a posar en pràctica una altra vegada més o a validar o a referendar el que ha estat fins ara una política que «primava» més els aspectes repressius i, per tant, més vigilància i menys tractament, que és el que creiem que caldria fer.

Jo repeteixo que gràcies a les mobilitzacions, a l'esforç que han desplegat el conjunt dels sindicats, a la tasca d'alguns grups polítics, aquesta proposta ha quedat aparcada i, per tant, ho repeteixo, honorable consellera, que no és un xec en blanc però fem confiança, esperem que aquestes negociacions vagin endavant.

Ara, com que tot és millorable –i vostè ho acaba de dir, ho ha constatat–, jo vull posar l'accent especial en

aquesta qüestió dels recursos humans i de la qüestió del personal, sobretot en un aspecte com el de la formació. I això té la seva transcendència, perquè si té importància i té transcendència parlar dels concursos de trasllats de la primera oposició que es farà, té importància parlar de la borsa de treball, té importància parlar de la mobilitat interdepartamental, té importància parlar de la promoció interna, per nosaltres té una importància cabdal, diria jo, la necessitat d'encetar una dinàmica nova de treball, i és aquest un camp on no s'han experimentat o no hem detectat notables avenços significatius. Per tant, insisteixo a posar l'accent especialment en la gestió de recursos humans.

Nosaltres pensem –i vostès ho coneixen perquè així ho han plantejat els sindicats i ho han fet des de la unitat d'acció, i en aquest sentit és important que el conjunt de sindicats hagin coincidit i hagin convingut a fer una mateixa proposta– que, com han plantejat, repeteixo, els sindicats, per tal de dotar de contingut l'article 25 de la Constitució, cal donar pas a un nou sistema de treball i aquest nou sistema de treball que es planteja i que nosaltres també hi coincidim i fem nostre passa per instaurar bàsicament dos o tres aspectes: l'un és la figura del tècnic formador, que el seu treball aniria adreçat fonamentalment a tasques de rehabilitació, per tant incrementant el nombre de treballadors en l'àrea de tractament; aquesta nova figura entenem que no hauria de comportar necessàriament un increment en el capítol 1.

Una altra pota d'aquest nou sistema de treball podria ser la formació contínua, per tant la millora del servei, en aquest sentit, és essencial i, per tant, superar una mica la forta resistència als obstacles, les reserves que vostès tenen per abandonar el cos uniformat i accedir a un model analògic, homologable al que avui vostès mateixos han posat en pràctica en un àmbit com és el de la justícia juvenil.

I finalment, nosaltres entenem que cal un esforç decidit en un terreny o un àmbit com és el de la promoció interna. Mitjançant aquest instrument, el de la promoció interna, creiem que s'aconseguiria un increment molt notable del personal dedicat a tasques de tractament i, per tant, que facilitaria, faria més viable la incorporació a aquestes feines dels treballadors del grup D, que potser són els que han vist més penalitzada la seva tasca o la seva activitat històricament, però també ho haurien vist a partir eventualment de l'entrada en vigor o de la posada en funcionament de la proposta de reestructuració orgànica funcional feliçment aparçada.

En aquest sentit, consellera, ja li anticipo i ja anuncio als membres del seu Grup Parlamentari que la nostra Moció subsegüent a aquesta interpellació tindrà per descomptat un primer punt de constatació, de valoració, de balanç del que ha estat la gestió en matèria de recursos humans del seu Departament durant aquests anys, però incidirà molt en el futur i, per tant, incidirà molt en aspectes com la vertebració d'aquest nou sistema de treball a partir d'implementar la figura del tècnic formador, de la formació contínua i de la promoció interna.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable consellera.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia

Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, continuant amb la meva intervenció anterior, voldria acabar una part del tema de les negociacions amb els sindicats, amb els representants dels sindicats.

Com he dit, aquesta reestructuració no es va dur a terme perquè no es va arribar a un acord amb ells i jo vaig creure que no s'havia d'imposar. Això no vol dir que no fos positiva aquesta negociació o aquesta renegociació; jo crec que potser no es va entendre suficientment o potser es va fer més èmfasi en alguna determinada part d'aquella negociació, però jo crec que en aquell cas, en la proposta de la Conselleria, el que es pretenia precisament era no relegar a funcions merament mecàniques o de vigilància els funcionaris del grup C i del D, sinó redefinir les funcions, i en aquesta redefinició hauria pogut entrar probablement –i dic probablement– la figura aquesta del tècnic formador o la de l'educador, com en aquest moment hi és. El que passa és que això ha quedat aparcat –jo dic «aparcat» perquè un dia es pot reprendre–, però que potser va ser un error. Així i tot, dono en aquest sentit per acabada aquesta temàtica i el que sí que vull dir-li és que les negociacions en un altre sentit van seguir, en aquest moment s'estan mantenint i del que s'està tractant és d'intentar entre tots poder fer i convocar els concursos de provisió de llocs i les oposicions perquè entre el mes de juny i el mes de setembre d'aquest any puguin enllestir-se les que es van acordar per a l'any 97.

Respecte a la formació del personal, jo vull recordar al senyor diputat que, des que la Conselleria de Justícia va assumir les transferències en matèria de serveis penitenciaris, el Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada, que en aquell moment era un servei de la Secretaria General, però que al cap de cinc anys ja va ser organisme autònom, va crear-se especialment per al personal penitenciari i per al personal de justícia juvenil, especialment, perquè la seva funció inicial era la de formació inicial del personal específic. I per tant, no puc dir-li de memòria la quantitat i qualitat de cursos que s'han fet en aquests darrers anys, cursos que en cap cas mai hi havien tingut accés els funcionaris de presons quan no estaven adscrits a la Generalitat de Catalunya, és a dir quan depenien del Ministeri de Justícia no tenien ni l'oferta, ni la qualitat, ni la quantitat dels cursos que en aquest moment i des de fa deu anys tenen des de la Conselleria. Que sempre és més necessari més cursos? És clar. Que el Centre d'Estudis ha intentat abastar moltes més possibilitats? També, i que aquesta és funció del Centre d'Estudis i que cada any aquesta oferta que es fa de formació continuada es continuarà fent i es continuarà millorant.

El que sí que és previsió del Departament, i per tant de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i del Centre d'Estudis, és intentar per mitjà de la reforma de la Llei de la funció pública de fa tres anys poder fer cursos selectius a aquells funcionaris de nou ingrés, cursos

selectius que molt sovint hem pensat que eren necessaris, que no podien ser cursos ni de dues setmanes ni de tres setmanes, sinó cursos que poguessin durar entre tres i sis mesos, per donar-los una formació no només teòrica, sinó pràctica, als funcionaris de nou ingrés. Aquest projecte, el tenim treballat, el tenim estudiat i la nostra idea és que en el procés selectiu proper es pugui portar a terme un curs selectiu d'aquest estil.

Tot esperant la proposta de la Moció que el senyor diputat m'ha dit, seguirem treballant –com he dit– en el que és l'objectiu fonamental de la Conselleria en aquesta Direcció General, que és, per una banda, la custòdia, per una altra la reinserció social, entenent que el que s'està fent des de l'any 84 fins aquí és un canvi substancial en el sistema penitenciari català, un canvi substancial que qualsevol funcionari que hagi estat abans del 84 i després a les nostres presons no pot dir que aquest canvi no ha estat realment positiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar amb l'ordre del dia, he d'informar la cambra que a sollicitud de l'honorable conseller de Treball i del diputat interpellant, diputat senyor Rañé, es posposa per a una altra sessió plenària el punt novè de l'ordre del dia; i així mateix, a sollicitud de l'honorable conseller d'Ensenyament i de la diputada interpellant, senyora Montserrat Duch, es posposa també per a una propera sessió el punt 11 de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre

Per tant, passaríem ara a substanciar el desè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Marià Gil.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputades i diputats, honorable senyor Artur Mas, conseller de Política Territorial i Obres Públiques i president de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, la presentació d'aquesta interpellació ve motivada per diversos aspectes, crec que cada un d'ells important. Un seria pel seguiment que jo mateix faig d'aquesta institució, d'aquest Institut, no solament per la proximitat geogràfica, que és molta, sinó pel desenvolupament de les seues activitats; l'altre aspecte seria per una sèrie de reflexions que he tingut amb diferents partits polítics

que formen part d'aquest Institut, diferents i jo diria gairebé tots, i després també hi hauria una altra motivació, que seria la lectura atenta de la Llei que va propiciar la creació d'aquest Institut i que ja d'entrada dic que té uns objectius molt definits, molt positius, i altres aspectes també que penso que s'han de deixar i s'han d'assenyalar com a molt positius.

De fet, fa uns mesos, quan també vaig parlar aquí sobre les terres de l'Ebre i concretament de l'Institut de Desenvolupament, vaig dir que possiblement no seria l'última vegada, i efectivament, em torno a trobar aquí, però des d'un punt de vista –almenys esta és la intenció meua– constructiu i positiu, encara que no estigui mancat de crítiques, que penso que en una societat democràtica ajuden a avançar la mateixa societat. Entenc que per entendre el moment actual en què es troba l'Institut caldria fer unes breus referències històriques que poden ajudar-nos a entendre millor el tema que nos ocupa, tema que és de primeríssima importància per a les terres de l'Ebre.

Des que les dones i homes d'aquest país varen deixar enrere els llargs anys d'intolerància i supressió de les llibertats col·lectives i individuals i es van començar a respirar els nous aires de la incipient democràcia, érem plenament conscients de la gran mancança de formes organitzatives de tot tipus que es donava a la nostra societat i que eren del tot necessàries per tal d'avançar en progrés i benestar. Sabíem tots plegats, la gent d'aquest país, del temps perdut, i calia posar-nos a treballar immediatament. I així va ser com arreu del país, del nostre país, del nostre estimat país, un corrent d'aire fresc d'associacionisme va omplir els pobles i les ciutats il·lusionant tants i tantes ciutadanes i ciutadans d'aquest mateix país. Ara bé, les terres de l'Ebre –és a dir, les comarques del Baix Ebre, Montsià, Ribera d'Ebre i Terra Alta– no van ser alienes a aquest popular i massiu moviment associatiu, ans al contrari, ja que ben aviat vàrem aconseguir del restituit president Josep Tarradellas el reconeixement d'aquest territori, tant a nivell comarcal com supracomarcal, sota l'encertada denominació de Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, i que el dia 3 de novembre de 1979 es posà en marxa de forma definitiva. (*Remor de veus.*)

Aquestes quatre comarques, amb importants singularitats pròpies, però a la vegada amb nombroses problemàtiques comunes, vàrem rebre amb extraordinària il·lusió la creació d'aquest Consell Intercomarcal que tantes expectatives i esperances obria en aquestes terres i que venia a cobrir un buit molt preocupant per a la gent d'aquestes comarques. Per mitjà d'ell, del Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, ens sentíem molt a prop de la recuperada Generalitat de Catalunya i, és clar, del seu president, que tan ràpidament va saber fer seva la inquietud organitzativa de tot un territori històric fins arribar a elaborar l'any 1979 un anomenat Programa d'accions prioritàries, que en bona part ha estat la base de les actuacions posteriors del Govern de la Generalitat en matèria de dotacions infraestructurals i de serveis al conjunt de les comarques esmentades.

La filosofia política d'aquest Consell Intercomarcal era que totes les inversions públiques a la zona anessin adreçades a dos objectius fonamentals: articular el ter-

ritori en el seu conjunt i crear les bases que possibilitessin un mínim de desenvolupament econòmic i social, com explica molt bé el periodista i historiador tortosí Josep Bayarri en aquest llibre titulat *Les terres de l'Ebre, encara un futur...* I és que calien respostes territorials ràpides a problemàtiques territorials urgents.

Però incomprendiblement i amb no menys dosi d'irracionalitat política –i que ara no tinc temps d'explicar– es va decidir, al cap d'uns pocs anys, trencar la il·lusió i l'esperança de tot un territori i de la seua gent fent desaparèixer el Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre i obrint una greu crisi política al nostre territori. Després, l'any 1987 es creen els consells comarcals, dels quals es pot afirmar –acceptant les diferenciacions territorials que calgui, que n'hi han– que amb més pena que glòria arriben als nostres dies.

Evidentment, els consells comarcals per separat no podien ni poden portar a terme els objectius globalitzadors i supracomarcals del desaparegut Consell Intercomarcal –jo parlo amb prou coneixement d'aquest tema, dels consells comarcals, perquè vaig estar conseller comarcal els vuit primers anys des de la seua institució. Però com que la realitat de vegades és molt tosuda –i la gent d'aquelles terres ho som bastant–, al començament dels noranta torna a renàixer la necessitat, i una necessitat urgent de retrobar una fórmula organitzativa intercomarcal. Aquesta fórmula es fa realitat el 4 de novembre del 1993, quan aquest Parlament, per llei, assumida per tots els partits polítics presents en aquesta cambra, promou la creació d'un organisme autònom supracomarcal, és a dir la creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, acció legislativa aquesta que honora els membres d'aquesta cambra i el mateix govern de la Generalitat.

Però malauradament, honorable conseller, aquesta institució ja va néixer raquítica en organització, pobra en recursos –pensem que el pressupost que té enguany és de 49 milions; 29 per a despeses ordinàries, 20 per a treballs propis, com són projectes, mesures, accions–, que té tres persones dins de l'Institut –una directora i dos administratius–, que gràcies o malgrat l'esforç que fan per tirar les coses endavant són tres persones, no en són més, i també va néixer dèbil en decisions. De tal manera és així que ben aviat, el 2 d'abril de 1996, es fa del tot necessària la revisió d'aquesta Llei introduint-hi modificacions tan importants com són la incorporació de la figura del vicepresident –que no hi era present; hi havia únicament president–; la representació de tots els partits parlamentaris, que tots tampoc hi eren presents; la participació en l'elaboració del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre des del mateix Consell Rector; la renovació gairebé immediata dels membres del Consell Rector d'acord amb els resultats electorals que l'afecten –i que en los estatuts anteriors la reglamentació, el canvi era sine die, o sigui quan sigués–, modificacions totes elles que pressuposen des del Govern de la Generalitat la bona voluntat i que jo no vull escatimar quant a funcionament d'aquesta institució. Però, conseller, no n'hi ha prou amb tot això.

A hores d'ara ja es detecten els aspectes principals de funcionament que posen en entredit el correcte i desit-

jable funcionament de l'Institut. Primer de tot, és del tot necessari reglamentar la comissió permanent del Consell Rector amb reunions mensuals per tal de fer un seguiment de tot el treball que s'està portant a terme dins de l'Institut i a la vegada promoure iniciatives per portar al plenari. Ara ja es reuneixen tot els primers divendres de mes els membres, alguns membres del Consell Rector, però sense tenir el caràcter d'òrgan institucional reglamentat. És clar, aquesta manera de funcionar provoca desencís i desànim en els membres del Consell Rector que es reuneixen, i d'això en puc donar fe perquè parlo bastant amb ells.

Segon. Caldria tirar endavant les comissions de treball sectorial amb gent especialitzada, per tal d'aprofundir en cada sector i així –com diu la mateixa Llei– poder detectar millor les necessitats i buscar-ne la seva millor execució. Tant de bo que la seu de l'Institut necessités tancar ben tard cada nit, aquestes comissions permetrien a qui ho desitgés, la incorporació al treball actiu de les institucions que formen part del Consell Assessor, entre les quals cal fer esment a sindicats, organitzacions empresarials, cambra de comerç i d'altres.

Per tant, entenem que l'Institut ha de ser capaç d'engrescar aquestes persones i aquestes administracions que de segur –segur, de veritat– col·laborarien i col·laboraran si veuen que la disposició de l'Administració principal, en este cas de la Generalitat de Catalunya, és dotar de recursos i d'un bon funcionament aquesta institució tan esperada en aquestes terres.

S'ha acabat el temps?

El president

Passen tres segons.

El Sr. Gil i Agné

Tres segons? Bé, ja continuaria, en tot cas, després.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta a l'exposició de la interpellació té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, jo no sé si ha pogut fer la llista completa i exhaustiva de totes les demandes que anava a fer respecte a coses que s'haurien de fer i que, a criteri seu, no estan fetes. En tot cas, hauria estat útil, doncs, de conèixer-les per poder explicar-li, a criteri meu, doncs, com està cada un d'aquests temes, no?

Però, bé, abans d'entrar concretament en els dos que vostè ha exposat en els últims moments de la seva intervenció, jo voldria fer molt breument una valoració respecte al que significa l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, en el següent sentit, i és que vostè diu: «Bé, l'Institut té aspectes molt positius», això és d'agrair perquè, bé, és un reconeixement de la tasca positiva que fa aquest Institut i de la necessitat de

3050

la seva mateixa existència. Però jo, en moltes converses amb gent que està vinculada a l'Institut, també d'altres partits polítics, en alguna ocasió he observat que potser hi ha un enfocament de principi una mica diferent, que jo crec que hauríem d'aclarir de cara al futur, i és que sempre he tingut la sensació que alguns de vostès pensen que l'Institut s'hauria de convertir en l'Administració –no sé si única o no– però en l'Administració de les comarques de l'Ebre, i jo crec que aquest és un enfocament equivocat –crec. Aquesta és l'opinió que nosaltres sempre hem sostingut, perquè entenem que la funció de l'Institut no és aquesta. Vostè diu: «L'Institut va curt de personal, l'Institut va curt de pressupost.» Bé, però és que darrere de l'Institut, darrere de l'Institut o al costat de l'Institut hi ha el conjunt de l'Administració de la Generalitat.

Tots els departaments que tenen una incidència, diguem-ne, especial o significativa, bàsicament d'inversió o de promoure programes en el conjunt de les terres de l'Ebre, estan representats en el Consell Rector de l'Institut, tots ells, pràcticament, o sense excepció, vaja!, per tant, no és que l'Institut per ell mateix sigui poca cosa. És clar, si l'observem d'una forma absolutament aïllada, i sembla com si l'Institut fos l'única Administració no local que intervé en el que és el conjunt de les comarques de l'Ebre, aleshores, evidentment, tres persones i 50 milions de pressupost és molt poc. Evidentment que és molt poc, si ho observem des d'aquest punt de vista.

Ara, si –tal com jo penso– ho posem a la seva justa dimensió, que vol dir que al costat de l'Institut hi ha tota una administració, en aquest cas la de la Generalitat, que està actuant d'una forma, a més a més, molt evident i molt significativa en el conjunt de les comarques de l'Ebre, aleshores, jo diria que el fet que l'Institut tingui una estructura lleugera, doncs, més aviat és positiu, perquè vol dir que no estem recarregant amb estructures molt feixugues el que és la justa administració del conjunt dels recursos públics, en aquest cas administrats per la Generalitat de Catalunya, sinó que el que estem és intentant crear o dimensionar correctament un institut àgil, un organisme eficaç, però que no necessàriament ha de substituir l'Administració de la Generalitat, sinó que el que ha de ser és un fòrum, per entendre'ns, de trobada de diversa gent, doncs, que tenen coses a dir a les comarques de l'Ebre; ha de ser un agent promotor d'iniciatives i d'idees i, a més a més, ha de tenir unes funcions específiques que en aquest moment té i que, deixi'm dir, que, a més a més, des del mateix Govern de la Generalitat estem, a més a més, doncs, potenciant, estem fomentant que aquest Institut tingui cada vegada una incidència més evident en el que és el conjunt de les comarques de l'Ebre.

Li posaré dos exemples. Un, el primer, el Pla territorial parcial que en aquest moment s'està desenvolupant des de fa aproximadament, doncs, entre sis mesos i un any, i que vostè sap molt bé que, a més a més, és el segon Pla territorial parcial que s'està fent a Catalunya, després del metropolità de Barcelona.

Per tant, escolti'm, des d'aquest punt de vista de la planificació, si sumem Pla director del delta de l'Ebre, Pla

territorial parcial, el segon que es desenvolupa a Catalunya, abans que molts altres, que, justament també podrien reclamar, doncs, el seu dret; haver estat, doncs, els segons d'aquesta llista, però per decisió del Govern de la Generalitat, del Govern de Catalunya, va ser concretament les comarques de l'Ebre les que es va decidir de posar, en segon terme, en aquest nivell de planificació; tercer, el Pla de desenvolupament equilibrat de les comarques de l'Ebre, que també existeix, no? És clar, això vol dir que, des d'un punt de vista de planificació, hi ha una incidència molt especial, en la qual té una intervenció molt directa el mateix Institut.

Segon exemple. La navegabilitat del riu Ebre. Vostè sap que hi havia un organisme, un institut, un consorci específic per gestionar els primers passos de la navegabilitat, que era el Consorci de Navegació, concretament, i això fa pocs mesos també es va decidir refondre la seva estructura. On? Doncs, precisament, dintre de l'Institut, que és una mostra més, un exemple més, de l'interès que hi ha perquè sigui l'Institut qui agafi, diguem-ne, aquesta veu principal quant al foment de determinades actuacions o de determinats programes i la gestió d'alguns temes molt específics.

Però, ho torno a dir: jo crec que seria un error d'enfocament inicial pretendre que aquest Institut, doncs, es desenvolupés d'una forma molt important des del punt de vista de l'estructura o del pressupost, perquè, en definitiva, estructura administrativa i pressupost estan garantits per la mateixa Administració de la Generalitat de Catalunya.

Respecte als temes més puntuals que vostè comentava al final de la seva intervenció, que completaria si és que n'hi haguessin més en el torn de..., a la segona intervenció, vostè deia «reglamentar aquesta Comissió permanent», que està prevista en aquesta segona Llei de l'any 96, doncs, bé, això, concretament, suposo que en deu estar informat, a l'última sessió del Consell Rector, de fa poques setmanes, es va posar aquest tema sobre la taula, es va començar a discutir i nosaltres vàrem demanar un cert temps, que eren poques setmanes, el compromís era aquest, per poder contestar un document que en aquell moment se'ns va lliurar, i que nosaltres, doncs, esperem poder contestar d'aquí a pocs dies, precisament per intentar regular el funcionament d'aquesta Comissió permanent.

I respecte a les comissions de treball sectorial, simplement esmentar que, en relació amb el que és el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, i el seu desenvolupament, que bàsicament està adscrit al mateix Institut, lògicament, en aquest moment vostè sap molt bé que hi ha tota una sèrie de comissions sectorials que estan treballant, precisament, amb l'objectiu de poder formular aquest Pla territorial parcial.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Gil, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Gil i Agné

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, els primers minuts los he esgotat intentant explicar el sentiment, la necessitat, la urgència que aquelles terres tenen d'un organisme com aquest; per tant, no m'ha sabut greu dedicar-hi uns minuts per entendre millor què és lo que pot representar l'Institut.

I després tampoc no he escatimat elogis, alguns elogis, evidentment, i més que se'n podrien donar en alguns aspectes, quant a bona voluntat de funcionament. Jo crec que hem de fer un esforç, tant des del Departament de Política Territorial que vostè presideix i des de la gent d'allí baix, per atansar postures en aquells aspectes que no necessàriament són postures totalment enfrontades, sinó que, de vegades, necessiten un acoblament.

Per exemple, hem de reconèixer que, des que es va crear l'Institut, passats dos anys, hi va haver d'haver una modificació de la Llei que es va millorar; hi havia un president, se va crear una vicepresidència. Ja ho he dit abans: no hi eren tots els partits, ara hi són tots els partits, i algunes coses més. Això és positiu. Per tant, en fi, el mateix Departament reconeix que hi havia unes mancances.

Vostè em diu que se regularà la Permanent. Perfecte. Si és així, perfecte; si hi ha alguna regulació en què la gent que se reuneix tots els primers divendres de mes, que no té cap connotació religiosa, els primers divendres de mes d'abans, però que ho fan d'una forma, fins ara quasi espontània, sense saber massa bé en quin lloc institucional se troben, esta és una preocupació. Vostè diu: «No, que això se regularà i se reglamentarà.» Perfecte. Crec en la seua paraula.

Després en l'estudi que s'està fent del Pla territorial parcial és veritat lo que vostè diu, però també és veritat que la gent i els partits polítics representats que, d'alguna manera, d'alguna manera han de ser l'ànima d'este Institut, a part de tots els treballs que es facin per la gent del món empresarial, dels sindicats, este món polític no hi forma massa part, no hi ha participat massa, no se l'ha cridat. I, llavors, és clar, això entra una mica en contradicció amb los objectius que aquí estan molt clars, o les funcions de l'Institut, com és elaborar, avaluar i executar o impulsar plans de promoció i desenvolupament de caràcter global i sectorial, etcètera.

Per tant, jo lo que intento –no sé si ho aconsegueixo–, lo que intento dir és que hi ha molta illusió en aquelles terres amb aquest Institut; que els mateixos polítics que en formen part –jo, és clar, parlo en nom dels polítics, dels companys polítics i jo diria quasi de tots els grups polítics– que no se sentin defraudats perquè vegin que lo que ells estan fent no té una certa continuïtat. Perquè este..., sap quin és el perill que hi ha en tot això, senyor conseller? És que els treballs que faci esta Comissió Permanent, el grup polític format per tots els grups polítics, després vegin que no té continuïtat.

Jo sé que el que vostè diu que, efectivament, l'Institut no és una administració que pugui fer tots els papers de les diferents administracions, en això estem d'acord perquè la Llei ho diu així, però, en tot cas, fixi's vostè,

el Decret del 28 de desembre de 1995, sobre el procés d'elaboració i tramitació del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, en l'article segon, un, dos, tres, diu: «L'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, mitjançant el seu Consell Rector, farà el seguiment dels treballs i serà consultat pel que fa als objectius, la metodologia i les determinacions del projecte del Pla territorial parcial». En dir «el seu Consell Rector», per mitjà del seu Consell Rector, en el Consell Rector hi ha els partits polítics també, i ells se queixen que no estan massa cridats, no estan massa informats de com van les coses; per tant, se senten una mica marginats. És este, per tant, l'esperit que nos mou.

Senyor conseller, l'Institut és jove, i com tota cosa jove necessita un cert creixement, que és normal en tota activitat humana. Jo lo que li prego és que tingui confiança en la gent d'aquelles terres; que nos doti d'un institut ben organitzat i jo li asseguro que si està ben organitzat l'Institut i la gent d'aquelles terres poden treballar, ben aviat se veuran els resultats.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, moltes gràcies, senyor president. Molt breument perquè al final, doncs, la valoració del diputat senyor Gil ja era quasi, quasi, doncs, una crida a l'esperança i a la confiança, i jo li asseguro que des del Govern de Catalunya, i, concretament, des del nostre Departament la compartim absolutament i ens hi afegim absolutament.

És més. Pensi que a vegades jo mateix he tingut la sensació que nosaltres, fins i tot, teníem més confiança en les possibilitats de les terres de l'Ebre, que gent d'allà mateix. A vegades, he tingut aquesta sensació, i li parlo com a president de l'Institut, per exemple, no? En moments que m'he trobat que hi havia un grau, diguem-ne, no de reivindicació, sinó, fins i tot, de lamentació sobre determinats fets, que jo crec que era, simplement, exagerada. Perquè, realment, durant aquests darrers anys hi ha hagut un progrés general a les comarques de l'Ebre molt important, molt important.

El que passa és que vostè dirà: «Bé, però de tota manera algunes d'elles o alguna part d'algunes d'elles...», perquè a vegades valoracions globals són arriscades, «alguna part d'algunes d'elles no han agafat aquella velocitat de creuer que realment tots desitjaríem.» Bé, potser sí, però això no nega que hi hagi hagut aquest progrés i, en qualsevol cas, des d'un punt de vista d'infraestructures, tot i que queden coses per fer, i que jo sóc el primer no només que ho sé sinó que, a més a més, no m'importa gens de reconèixer-ho, doncs, també és veritat una altra cosa, i és que s'ha fet un esforç de creació d'infraestructures a molts nivells diferents realment importantíssim, no?

I ara mateix jo podria fer un repàs, que no puc fer per falta de temps, però fins i tot de memòria, de les coses que ha fet només el nostre Departament aquests darrers cinc, deu anys a les comarques de l'Ebre, a les quatre comarques de l'Ebre, i realment hi ha hagut un canvi espectacular des de tots els punts de vista, no? Tot això, evidentment, són instruments que la gent de les terres de l'Ebre tenen per garantir-se o per assegurar-se el seu desenvolupament de futur; cap d'aquestes infraestructures, per ella mateixa, és una finalitat en ella mateixa: totes elles són instruments o eines a favor d'aquest desenvolupament de cara al futur, que, de tota manera, jo crec que s'està produint, i també en aquest sentit en podríem posar exemples ben evidents.

Dit això, a mi el que m'agradaria, doncs, és simplement recalcar allò que ja he dit al començament, no?, i és que és molt important que entenguem tots plegats quina és la funció de l'Institut i les seves possibilitats. Perquè, lògicament, l'Institut, l'hem d'utilitzar al màxim possible, li hem de treure tot el fruit i tot el suc possible entre tots –d'acord–, però tampoc l'hem d'abocar, tampoc li hem d'exigir més d'allò que realment l'Institut pot fer per ell mateix, perquè, aleshores, abocarem aquest Institut i la gent que el representa a una certa frustració. I –torno a dir– si algú diu: «La funció de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre és convertir-se en un gran agent inversor públic» –per entendre'ns: fer carreteres, o revestiments de regadius, o escoles, o hospitals, o el que sigui–, aleshores estem demanant a l'Institut que faci allò que no ha de fer, perquè per fer això hi ha tots uns departaments de la Generalitat de Catalunya que ho està fent, tot això, que ho ha fet en el passat, que ho està fent ara i que ho vol seguir fent en el futur, i, per tant, la funció de l'Institut ha de ser una funció, diguem-ne, primer, de consens, de debatre els temes allà, lògicament, i després també de creació d'aquests mecanismes d'illusió i de confiança que vostè reclamava. Jo crec que en aquest sentit les bases estan posades, els fonaments hi són, i ara, lògicament, és responsabilitat de tots nosaltres, del Govern en primer terme, però també de totes les persones i de tots els partits que estan representants dintre del mateix Institut, que, realment, aquestes bases es vagin consolidant de cara al futur. Nosaltres treballarem en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 62.4 i a sollicitud de la cinquena part dels membres de la cambra, del Grup de Convergència i Unió, es proposa una alteració de l'ordre del dia en el sentit que els punts 12 i 13 –interpellacions– es substanciïn demà al matí en començar la sessió. Si no hi ha cap objecció, considerarem aprovada aquesta proposta per assentiment. (Pausa.) S'aprova.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social

I, per tant, passarem, doncs, al punt catorzè de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE pel que fa als programes de garantia social, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Bargalló, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el passat Ple que es va substanciar de la forma tradicional, amb interpellacions i mocions, hi hagué tres interpellacions que afectaven aspectes diversos de desenvolupament de la implementació de la LOGSE a Catalunya, i un dels aspectes era la interpellació que presentava el Grup d'Esquerra Republicana sobre els programes de garantia social. Els programes de garantia social són una de les novetats, precisament, que aporta la LOGSE. Com vostès saben, la LOGSE fa diverses coses; en alguns casos modifica ben poc i canvia el nom; en d'altres casos planteja algunes innovacions basades en pràctiques ja existents, i en alguns casos presenta algunes innovacions –en molts pocs casos– que, realment, la comunitat educativa no tenia experiència, i una d'aquestes innovacions de les quals la comunitat educativa no en tenia experiència són els programes de garantia social, els programes de garantia social destinats a aquells nois o aquelles noies que acaben la secundària obligatòria i no tenen la titulació que els acrediti haver cursat aquests estudis de manera efectiva. «Nois i noies» dit d'una manera àmplia, perquè cal suposar que estem parlant ja de persones de divuit anys, perquè amb el panorama educatiu, amb l'edat prevista i amb els dos anys de repetició que cal suposar que faran aquests nois i noies abans d'acabar el quart d'ESO sense tenir la titulació adequada, estem parlant ja de persones de divuit anys, i que, per tant, molt sovint, quan algú s'ha plantejat els temes de garantia social s'ho plantejava amb la mentalitat de l'antic sistema educatiu i, per tant, de persones d'una edat molt inferior.

La LOGSE dibuixa molt superficialment el que són els programes de garantia social, i ens diu, simplement, que són els estris d'inserció en el mercat laboral –no utilitza la paraula «mercat laboral», però és la que més clarament podem utilitzar per entendre'ns– d'aquestes persones que han acabat la secundària obligatòria sense la qualificació pertinent, o el mitjà de reconduir aquestes persones a l'ensenyament reglat, concretament a la formació professional específica de grau mitjà.

Això és el que en diu la LOGSE, no en diu res més, i el que ens començàvem a trobar –i aquest era el motiu de la nostra interpellació– és que, tot i que no s'ha, encara, generalitzat del tot l'aplicació de la LOGSE a Catalunya a nivell complet i, per tant, encara no a tot Catalunya tenim una generació que hagi acabat quart d'ESO, sí que els diferents avenços de l'aplicació de la LOGSE ja comencen a produir a zones concretes, a

comarques concretes, contingents importants d'alumnes que han acabat quart d'ESO. En alguns casos dèiem dades, per exemple, d'un 40% de fracàs escolar, com podia ser a Osona; a d'altres llocs, amb dades inferiors –ja vam dir que per nosaltres «fracàs escolar» era fracàs del sistema més que altra cosa–, i, en canvi, no havíem previst aquests programes de garantia social. I això plantejava un problema, que és quina sortida donàvem a aquests alumnes que ja havien acabat quart d'ESO i que no hi havia la generalització dels programes. Sí que és cert que en alguns llocs ja hi havia hagut programes, però també és cert que en d'altres llocs havien acabat aquests alumnes i els programes no hi eren. I marcàvem aquests dos tipus de programes diferents: el programa de la inserció en el món laboral i el programa de la reinserció –si em permeten el llenguatge a aquest nivell– a l'ensenyament reglat.

Des de la interpellació fins avui n'hem parlat molt amb el mateix Departament, n'hem parlat molt amb sindicats, n'hem parlat molt amb il·lustres companys i companyes diputats i diputades d'altres grups, i sens dubte que els programes de garantia social ens permeten –com dèiem al començament– innovar molt; ens poden permetre, realment, fer uns elements molt positius de lligam entre l'ensenyament i el món ocupacional, de lligam entre una banda de formació professional de la secundària obligatòria i la formació ocupacional, la formació continuada... I ens permeten fer-ho molt bé perquè, a diferència dels altres elements de l'ensenyament, no partim d'uns elements viciats en el passat, perquè partim del no-res en el passat en aquest nivell. És clar que si no ho fem molt malament..., i si ho fem malament, doncs, gairebé pitjor. Per això vam fer aquesta Moció que els sintetitza.

Per un cantó, assegurar l'oferta de programes que cobreixi la demanda existent i vagi creixent conforme creix el nombre d'alumnes que acaben quart d'ESO, en el sentit, a més a més, que s'implementin amb més força en aquelles zones on apareix aquest contingent d'alumnes que acaben la secundària obligatòria.

En segon lloc, uns criteris que el conseller va estar-hi d'acord –i em sembla que tothom hi està d'acord–, que és que no podem fer els mateixos programes a tot arreu. Ara tenim l'oportunitat de dissenyar programes de garantia social diferents segons el territori, segons la tipologia dels alumnes, segons la necessitat del mercat, segons la voluntat de l'evolució social i econòmica d'aquella zona, segons tota una sèrie de condicionants que en diem «criteris de vinculació socioeconòmica en el territori, flexibilitat i multiplicitat de models», que és la manera que en diem i que també en va dir el conseller. I que em sembla que partint d'aquestes premisses i coordinant tots els departaments que tenen alguna cosa a dir pel que fa a competències actuals en el món de l'ensenyament reglat i no reglat, que són el Departament d'Ensenyament, el de Treball, el de Benestar Social –i aquí assumeixo un *mea culpa*– i el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –que no apareix a la Moció però que també té les seves competències exercides en la formació professional reglada i no reglada–, doncs, aquests departaments, coordinant-los d'acord amb els ajuntaments –perquè és també una competència muni-

cipal, la formació no reglada– i amb la comunitat educativa..., doncs, fer uns programes de garantia social que –hi insisteixo– ens siguin útils a tots: a aquell contingent d'alumnes i a la societat.

I, finalment, establir d'una vegada els mecanismes que permetin l'accés a través d'alguns programes de garantia social a la formació professional específica de grau mitjà, perquè si a casa nostra alguna cosa hem fet sobre els primers programes de garantia social, sobre els programes, diguem-ne, d'inserció en el món laboral, que ja han donat alguns passos, no hem fet res sobre aquests programes que jo en deia «de reinserció en l'ensenyament reglat», on aquí sí que encara no hem donat cap pas, però que, ja que la LOGSE ens ho permet, també és bo que, a partir d'un temps, aquells alumnes que en la seva cronologia habitual no hagin fet un treball acadèmic prou efectiu però que en el transcurs de la seva pròpia relació vital es vegin amb possibilitats de fer-ho al cap d'un, dos, tres anys, doncs, tinguin aquesta via oberta a la formació professional específica de grau mitjà –hi insisteixo–, sobretot perquè parlem d'un grup de persones que tindrà o té al voltant dels divuit anys i que, per tant, estem parlant d'una perspectiva pedagògica molt diferent de la que parlàvem quan fèiem referència als alumnes que no aprovaven l'últim estudi obligatori fins fa poc, que era l'ensenyament general bàsic i, per tant, d'un segment d'edat molt diferent del que estem parlant ara.

És per aquest motiu que esperem que hi votin tots els grups a favor –això és la fórmula ritual–, és per aquest motiu que hi ha algunes esmenes i que ja sortiran a ser defensades i que nosaltres ja direm si les acceptem o no, i, per tant, a partir d'aquí sabrem si surt aprovada o no surt aprovada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Hi ha dues esmenes presentades a aquesta Moció, una del Grup Popular. Per exposar la seva esmena, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Abans d'explicar o de posicionar-nos en l'explicació de la nostra esmena, jo penso que és important extreure un tros de text de la interpellació i de la resposta del conseller, perquè, una mica, pot explicar la voluntat, fins i tot l'esperit, d'aquest diputat i del Grup al qual està assignat aquest diputat, en tot el que sigui discutir qüestions de política educativa.

Hi ha una frase que per mi és molt important, que és quan el conseller parla, després de la interpellació, d'instar-nos a tots a fer una aprovació conjunta de la Moció, i entenc que això no només es concreta, en aquest cas, en aquesta Moció, sinó que és un tema que es concreta, i pel tarannà personal d'ell i pel tarannà de la Conselleria actualment, en tot el que siguin qüestions de política educativa. És a dir, dóna la sensació –i a més en aquest cas diria jo que és xocant amb l'etapa anterior– que estem en un moment que la Conselleria vol

consensuar i que la Conselleria entén que la veritat no sols és una, sinó que és bo sumar les veritats dels altres per millorar un tema tan important com és l'ensenyament. I això seria, dic, una consideració prèvia que mou les consideracions que vénen després.

Jo he de parlar des d'un profund acord amb l'esperit de la interpellació, un acord que en el nostre cas es va concretar en un seguit de preguntes que sobre el tema que ens importa aquí, de la formació en concret, es van fer a la Conselleria; malauradament no han estat contestades textualment i per escrit, però sí de manera oral, i entenem que, hi insisteixo, en esperit estem molt d'acord en el que es planteja a la Moció, no?

Una profunda preocupació també pel fracàs escolar, amb les matisacions que el senyor Bargalló fa, que entén que és un fracàs de sistema, i fins i tot en el nostre cas aniríem una mica més enllà, o sigui, nosaltres entenem que no és solament un fracàs de sistema, sinó que és un fracàs de llei. De tothom és conegut que el Partit Popular no és precisament partidari de la LOGSE, no la va votar i no la votarà mai; i entenem que part del fracàs escolar és un fracàs, hi insisteixo, de llei i, sobretot, del principi bàsic que la sustenta, que fa que aquesta Llei neixi coixa, i neixi coixa intel·lectualment, i pugui portar problemes, com està portant –de totes maneres, d'això, no és el moment de parlar-ne ara, i en parlarem més endavant, sobretot amb motiu d'una interpellació–, aquest fracàs que el diputat Bargalló en la seva intervenció ja apuntava entre un 12 i un 40 i que el mateix conseller reconeix que amb una avaluació externa ha arribat a un 25%, la qual cosa –hi insisteixo– fa que siguem terriblement solidaris amb la preocupació sobre aquest fracàs.

I en tercer lloc, la tercera consideració, que seria un vot de confiança al conseller en una altra frase que surt a la interpellació, que és quan parla de prioritzar la qualitat a la temporalització.

És a dir, s'entén que en el tema d'Ensenyament és més important anar a poc a poc i fer-ho bé que córrer massa. Cosa que insisteixo que ens agrada molt sentir-ho perquè entenem que l'etapa de la Conselleria anterior es va destacar just pel contrari. És a dir, la política educativa a Catalunya a l'anterior Govern de la Generalitat va fer servir el sistema al revés. És a dir, córrer molt encara que la qualitat quedés absolutament al marge. És a dir, es tractava de córrer més que els altres per poder dir que Catalunya, nacionalment, estava al capdavant de la implantació d'una llei que jo penso que fins i tot tampoc s'hi creia massa. Insisteixo que aquest canvi ens satisfà profundament.

A nosaltres ja ens agradaria el text de la Moció i tampoc hauríem de fer-hi massa interpretacions, però entenem que és millorable, i entenem que és millorable i per això hem fet una esmena i la defensaré molt ràpidament. Esmena que recull, penso jo, el que són preocupacions fonamentals o el que són els drets fonamentals que són, en aquest cas, penso, fins i tot aportacions fonamentals, però que presenta unes petites modificacions.

Quins serien per a mi els trets fonamentals de la Moció amb els quals estem absolutament d'acord? Doncs, la

coordinació entre l'oferta de formació professional i l'oferta de formació ocupacional; la coordinació entre els departaments de la Generalitat implicats –i aquí, en el nostre cas, suprimim els noms dels tres implicats entre altres motius perquè pensem que n'hi ha més d'implicats i que, possiblement, a la llarga, ho estaran tots, no? Fa pocs instants el mateix Bargalló ens parlava d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i penso que no seria dolent que en un futur, fins i tot, s'hi inclogués Medi Ambient. Perquè som absolutament solidaris i per això hi insistim en la participació dels ens locals en la formació i –per què no?– també som solidaris i demanem que els representants de la comunitat educativa estiguin presents en aquests dissenys. És per això que entenem que la nostra esmena modifica el text quant que la fa menys encotillada, més complible, més flexible i, per tant, com molt més assumible per tots els grups. I és per això que els demanem el vot.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada també una esmena pel Grup de Convergència i Unió. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Pere Mutjé?

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, m'agradaria dir que es troba entre nosaltres el nou director general de Promoció Educativa...

El president

Parli de cara als altaveus.

El Sr. Mutjé i Pujol

El nou director general de Promoció Educativa de la Generalitat de Catalunya, del Departament d'Ensenyament, el senyor Xavier Casares. Dit això, senyores i senyors diputats, efectivament, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat dues esmenes: una referent al punt 1 de la Moció d'Esquerra Republicana i l'altra al punt 3.

Aprofitaré la meua intervenció per defensar aquestes esmenes, per posicionar-me respecte a l'esmena presentada pel Grup Popular al punt 2 de la mateixa Moció i també, si m'ho permeten, per fer algunes consideracions sobre els programes de garantia social.

Senyores i senyors diputats, aquest és un tema, és una qüestió de gran importància, transcendència o com li vulguin dir. Ho és perquè representa molt per al futur de moltes persones que es veuen i es veuran implicades en aquest tipus de formació, i també per la transcendència que habitualment té en les persones que hi participen. En el transcurs de la interpellació del conseller, el diputat senyor Bargalló..., tant el conseller com el diputat senyor Bargalló van valorar molt positivament el resultat dels programes experimentals similars als programes de garantia social desenvolupats a Barcelona amb un percentatge, si no ho recordo malament, d'inserció laboral de l'ordre del 85%, amb un 10% a més de gent que es resituava dintre el sistema educatiu. Jo

els he de dir que dispo de dades de Girona, de les comarques de Girona, i els percentatges, encara que no són tan elevats com aquí a Barcelona, van en la mateixa línia: la inserció laboral és de l'ordre del 60% i el reciclatge cap al sistema educatiu és de l'ordre del 10, 12%. I és que, senyores i senyors diputats, tots hem conegut companys nostres d'educació primària que deien que no els entraven les lletres, que no els entraven els números, i després s'han convertit en grans professionals d'oficis, algunes vegades, i moltes vegades en empresaris.

Mirin, a la nostra societat, no cal que tothom sigui universitari. No tothom és necessari que tingui una formació professional específica i en acabat pugui fer el que ha estudiat. En la nostra societat fa falta de tot. En el cas dels programes de garantia social estem davant d'una formació que ha de consistir en una rampa excel·lent perquè aquests joves es converteixin primer en aprendents i futurs professionals posteriorment; a part de fer un servei a la seva comunitat, a la nostra comunitat, també es convertiran en generadors d'ocupació. La nostra societat, evidentment, n'està plena, d'exemples d'aquests tipus. Ara, això sí, aquests programes de garantia social requereixen flexibilitat, implicació del professorat –implicació del professorat, ha de ser engrescador– i coordinació dels agents promotors d'aquesta formació. El marc legislatiu, la LOGSE, ho permet. Permet que es facin uns programes adequats a les necessitats temporals d'una estructura productiva, d'un teixit productiu i de serveis relacionada amb un entorn determinat, i canviar-los si passat el temps les quotes de mercat d'inserció laboral canvien. És a dir, per nosaltres..., mitjançant els mòduls de garantia social, programes de garantia social, podem fer programes a mida, programes a mida que permetin que, un cop cobertes unes determinades quotes de mercat laboral, puguem passar a d'altres. Això sí, hi ha d'haver coordinació entre els agents promotors d'aquests programes de garantia social. I aquesta flexibilitat ha d'anar més lluny. Ha de permetre també formar gent en noves professions; noves professions que ara són incipients però que, des del meu punt de vista, tenen un gran futur, i que des de la formació reglada, des dels programes oficials del Departament d'Ensenyament o del Ministeri, difícilment –difícilment– tiraríem endavant. I per tant amb aquesta formació podem afavorir noves quotes de col·locació o d'inserció laboral.

Fetes aquestes consideracions, passaria a comentar breument les esmenes que hem presentat als punt 1 i punt 3 de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya. Evidentment són –algunes d'elles– modificacions literals que només augmenten la concreció dels punts esmentats. Pel que fa a l'oferta, el senyor Bargalló demanava que fos suficient. Durant la interpellació, el senyor conseller ja va dir que l'oferta per al 1997, curs 1997-1998, es situaria al voltant de 5.200 places enfront les 1.500 que teníem el curs 96-97, o sigui l'actual; i que passaríem de 105 grups a 423 grups. Per tant, garantiríem d'alguna manera l'increment que es deriva de la progressiva implantació de la LOGSE al territori de Catalunya.

Quant al punt 3 de la Moció, hi hem afegit, d'acord amb l'article corresponent de la LOGSE..., el punt 3 es refereix a la reincorporació dels estudiants que cursen programes de garantia social al sistema educatiu. És a dir, als mòduls professionals de grau mitjà. Per tant, és una concreció per assegurar –diguem-ne– que es farà dintre d'aquest marc. Dit això, nosaltres votaríem a favor si aquestes esmenes fossin acceptades pel ponent d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Quant a l'esmena presentada pel senyor Francàs, en nom del Grup Popular, en què demana coordinació, primer entre la formació professional i la formació ocupacional i després entre els agents implicats en l'organització dels programes de garantia social, també hi estaríem d'acord. Nosaltres també anem en aquesta línia. I per tant, si el Grup proponent –Esquerra Republicana– acceptés l'esmena presentada pel Grup Popular, nosaltres també votaríem a favor.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Mixt. Té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per manifestar, doncs, el nostre suport genèric a la proposta defensada pel diputat senyor Bargalló. Dir, però, que hi tenim..., en tot cas, hi hem trobat un parell d'observacions a fer o d'objeccions que no han merescut presentar esmenes, però que, en qualsevol cas, m'agradaria manifestar-les.

La primera és que hi hem trobat a faltar, també, com ell mateix ha reconegut, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca com un dels elements, d'organismes que tenen cosa a dir en matèria de formació laboral i que, per tant, doncs, manca de ser esmentat, i la segona observació és que es fa difícil d'imaginar com es pot crear una coordinació efectiva. En qualsevol cas, potser s'hauria d'haver dit: «crear algun tipus d'organisme que coordini efectivament aquests departaments».

En qualsevol cas són dues observacions secundàries que no impedeixen el nostre suport i, per tant, el nostre vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció és per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre l'aplicació de la LOGSE pel que fa als programes

3056

de garantia social presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Nosaltres trobem molt pertinent i molt oportuna la interpellació i també trobem molt adequada la Moció subsegüent. I m'explicaré per quins motius.

Nosaltres partim de la consideració que la situació prèvia a la implantació de la LOGSE o a la mateixa aprovació de la LOGSE era absolutament insatisfactòria. A catorze anys teníem un fracàs entre el 30 i el 40; a quinze anys teníem fora del sistema educatiu, ja no ateníem aproximadament un 30% de les criatures, i a setze anys, edat teòrica, teníem un 35% de criatures o de nois i noies ja fora del sistema educatiu. Per tant, si la reforma aconsegueix mantenir a setze anys teòrics o a divuit reals –com ens recordava el senyor Bargalló– el cent per cent de la població d'aquesta edat i té un nivell d'un 20% no satisfactori, això no ens complau, evidentment, però l'avenç serà molt considerable.

En qualsevol cas, aquests nois i noies que no han tingut formació suficient, preparació suficient, com hem d'entendre la formació bàsica, que és la capacitat de gestionar el futur i de gestionar la mateixa vida, necessiten una resposta tant si vénen d'un itinerari de LOGSE com si vénen d'un itinerari anterior. Per tant, el punt primer, que reclama l'oferta necessària per cobrir totes aquestes situacions generades per un no satisfactori assoliment dels objectius de la formació bàsica, ens sembla absolutament oportú. Igualment, el punt 2, que parla de flexibilitat i de multiplicitat de models, ens sembla també molt adient, perquè la formació en aquestes edats i fora de l'estricta sistema educatiu reglat ha de contemplar aquesta multiplicitat de situacions i de models. I a l'últim paràgraf d'aquest segon punt, quan parla, a més, de la coordinació entre els departaments esmentada adés per tots els grups que m'han precedit, quan parla de lligam efectiu d'organisme competent pel que fa a la formació ocupacional, lliga perfectament amb una llei que hem aprovat avui, que és la del Consell de Treball, Econòmic i Social, perquè en el seu article 11, precisament, s'ocupa de l'àrea d'ocupació.

I pel que fa al punt 3, quan ens parla dels mecanismes necessaris perquè es pugui fer l'accés de bell nou a la formació específica de grau mitjà, recull el que és una inquietud i el que és un model –com molt bé deia el senyor Bargalló– innovador que és que cal considerar –ens ho recordava l'informe Delors amb aquell llibre magnífic que fa poc va ser publicat, es va fer públic, quan ens deia que cal imaginar nous itineraris educatius que combinin l'alternança de períodes de treball i d'estudi. És a dir, que això no serà només bo i oportú dels alumnes que gaudeixin de la garantia social, sinó que hem de començar a imaginar programes formatius per a tots els joves del nostre país.

És per tots aquests motius que donarem el nostre vot afirmatiu a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista també dona suport a la Moció presentada per Esquerra Republicana. Els estalviaré els adjectius, que faig meus, dels que ha dit la senyora Tolosana fa un moment, però abans, i com que avui sembla que estem de prèvies, també vull dir que per als socialistes la LOGSE, malgrat les dificultats que tingui a l'inici, com qualsevol llei important, és una gran llei. És una llei que possibilita que molta gent que no hagués tingut possibilitats tingui més anys d'escolarització, més formació, i també dir-los que tampoc podem estar d'acord amb alguna afirmació que s'ha fet aquí dient que no feia falta que tothom no tingués no sé quins estudis, perquè després potser tampoc trobaria feina.

Nosaltres estem a favor que la gent tingui com més formació millor, com més possibilitats millor, i, sobre tot, per a aquells que els és més difícil sempre, s'han d'arbitrar tots els mecanismes legals perquè puguin accedir a un dret constitucional, a un dret essencial de les persones que és la formació.

Els programes de garantia social –ja s'ha dit aquí– vénen a donar resposta a una situació que es donarà i que s'està donant ja...

El president

Guardin silenci, per favor!

El Sr. Sans i Pairutó

...en acabar l'ESO en aquells alumnes que no aconsegueixen el graduat en ESO. S'han d'arbitrar mitjans formatius perquè aconsegueixin un mínim nivell de professionalització i també perquè, a partir d'un treball adequat, alguns alumnes es puguin reinserir al sistema educatiu.

Per la mateixa condició d'aquests programes, no fa falta, no poden ser molt estructurats perquè han de permetre un ampli tractament específic en els diferents casos que es donaran. Que no siguin estructurats no vol dir que no hi hagi d'haver la responsabilitat, i els departaments corresponents –i aquí ja s'han citat– han d'assumir l'estructuració dels programes de garantia social.

És important que funcionin bé des de l'inici perquè previsiblement l'ESO donarà un percentatge més alt de fracassos a l'inici que més endavant, quan estigui més consolidada. Per tant, és important que quan apareguin aquestes situacions ja estiguin estructurats els programes de garantia social.

Creiem que han d'estar ben articulats, diversificats; han de professionalitzar a nivell 1 com ja he dit, i han de permetre recuperar l'accés als cicles formatius, mitjançant les proves pertinents –i en aquest sentit hi havia una esmena que ho diu–, mitjançant les proves pertinents han de poder retornar als cicles formatius de grau mitjà.

Ha d'existir coordinació entre l'oferta d'FP reglada i l'ocupacional. I també és important –i aquí s'ha dit, i en aquest sentit les esmenes estan bé– que la presència del

municipi com a institucions és necessària, que entenc que s'ha de parlar de concert entre administracions i també que no serà possible que això funcioni si es delegués tota la responsabilitat als ajuntaments, tant pel que fa a l'organització com pel que fa al seguiment.

Per tant, nosaltres, des del suport que donem a aquesta Moció, pensem que cal exigir –i això ho diu la Moció, ho diu la Moció, dit amb altres paraules, però ho diu la Moció– definició i regulació dels programes de garantia social, millorar l'organització i la informació prèvia i, sobretot, donant els perfils que poden ser necessaris per a les diferents necessitats, incrementar els grups d'acord amb les necessitats i programar anticipadament perquè tothom sàpiga segons el perfil que li és més convenient, o sàpiga o pugui anar als programes de garantia social que més li convinguin i més el puguin ajudar. Res més, repetim que donem suport a la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant mateix. Aquestes tres esmenes, com s'ha anat dient, no modifiquen el sentit de la Moció; sí alguns aspectes de forma, alguns aspectes de forma que entenem per un canvi, per exemple, entenem que desaparegui el llistat dels departaments que tenen competències, pels dos motius: pel motiu de l'oblí d'un departament i, per l'altre, un motiu conegut per tots nosaltres d'un altre departament que té competències sobre temes d'ensenyament i que no li agrada aparèixer en llistats. I, aleshores, com que entenem l'error nostre i entenem la tradició d'aquest altre departament, entenem també que s'hagi preferit aquesta fórmula, que, en tot cas, com que tots ens entenem, ja sabem quins són els departaments que tenen competència real en els aspectes d'ensenyament reglat i no reglat, ocupacional, professional o per a la gent gran.

Per l'altre sentit, desapareix una especificació que al nostre Grup l'interessava, que era la concreció de continguts, ubicació de l'oferta i tipologia del professorat. Per altra banda, però, entenem perfectament que és impossible planificar programes de garantia social sense fer aquestes especificacions i, per tant, creiem que el que s'aprovarà ho inclourà.

I, finalment, entenem també perfectament que els mecanismes que han de permetre l'accés de la garantia social a la formació professional de grau mitjà són els que marca la LOGSE. No ho havíem posat perquè el nostre Grup Parlamentari té confiança en el Parlament –al Govern, vull dir, en el Parlament en té, també–, en el Govern en el sentit que el nostre Grup Parlamentari creu, pensa, que una gran majoria de vegades el Govern compleix la llei i que, evidentment el que no faria el Govern és aplicar els programes de garantia social sense complir la llei. Però ja està bé que el Grup de la majoria obligui el Govern a complir la llei, perquè mai

se sap i potser tenen un dia no gaire bo i no la complissin.

En tot cas, agraeixo a tots, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, a la resta de grups el sentit positiu d'aquest debat amb l'esperança que estem fent créixer una innovació, com deia, en el sistema educatiu i amb l'esperança que en tornarem a parlar perquè segurament faran falta encara molts altres impulsos i molts altres controls i molt d'altre consens que era allegat per algun altre diputat, molt d'altre consens en un tema com aquest, que és un tema que no només ha d'interessar aquells que tenim una especial dedicació als temes d'ensenyament sinó tota la resta de la cambra, perquè és un tema que afecta tota la societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El senyor Mutjé i Pujol demana per parlar.)* Demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies. Per contradiccions, per l'article 67, senyor president.

El president

Té, per un minut, la paraula.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies. Simplement per aclarir que el que he dit respecte a la formació professional i a la formació universitària ho deia en el sentit de tatxar d'una vegada el clixé que ha tingut la formació professional en aquest país, de desprestigi, eh?, de falta de convocatòria. I ho deia en aquest sentit, senyor Martí Sans. Jo també sóc partidari, i el nostre Grup també és partidari que tothom tingui com més estudis millor i com més cultura millor. La prova és que votarem el punt 3 de la Moció. Era en aquest sentit que ho deia, senyor Martí; no en el sentit que ho interpretava vostè.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Bargalló em demana la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Em sembla que amb aquesta voluntat de consens que ens agafa a tots m'havia oblidat de dir a la Mesa que acceptàvem totes i cadascuna de les esmenes i que, per tant, aquest era el text a votar. Ho sento molt.

Moltes gràcies.

El president

D'acord. Senyor Martí Sans, em demana la paraula? Per contradicció a la contradicció? *(Rialles.)*

3058

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, senyor president; moltes gràcies.

El president

Mig minut...

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, sí, en tindrè de sobres. Només que l'aclariment del senyor Pere Mutjé ha estat una nova contradicció perquè, precisament, si després de molts anys de l'anterior llei, la formació professional és quan començava a funcionar.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, procedirem a la votació de la Moció, amb totes les esmenes acceptades.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 86 vots a favor, que és la totalitat de les diputades i dels diputats presents en l'hemicicle.

Es suspèn la sessió, que reprendrem demà al matí a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.